

10 jaar columns Onderweg

Roel Neijland

januari 2006 – december 2015

Inhoudsopgave

<u>Inleiding</u>	4
<u>Januari 2006 – eerste maal de column Onderweg</u>	7
<u>Mei 2006 – over blik, snelweg en haring</u>	9
<u>Juli 2006 – over Oranje, wielrennen en ambtenarij</u>	11
<u>Oktober 2006 – over vananaarbeter</u>	13
<u>December 2006 – over ICT, Sacha en verkeer</u>	15
<u>Februari 2007 – over relativeren, kleven en winterbanden</u>	19
<u>Maart 2007 – over lente en voetbal</u>	21
<u>Juni 2007 – over informatiestress</u>	24
<u>Oktober 2007 – over vertrutting en betutteling</u>	26
<u>December 2007 – over echte schaalvergroting</u>	28
<u>Februari 2008 – over het luisterboek, het EK en de WDB</u>	33
<u>Juni 2008 – over panorama’s en veranderingen</u>	35
<u>September 2008 – over veranderplannen</u>	37
<u>December 2008 – over Wouter, vrouwen en troepen</u>	39
<u>Maart 2009 – over Veranderingen, altijd maar weer veranderingen</u>	43
<u>Juni 2009 – over fietsondersteuning en porno</u>	46
<u>Oktober 2009 – over het lint, Jan Peter en een nepsteen</u>	48
<u>Kerst 2009 – over het heeal, de nationale verbouwing en muziek</u>	50
<u>Maart 2010 – over klimaat, schaatsen en andere blunders</u>	54
<u>Zomer 2010 – over de zomer, Oranje, de Tour en veel heimwee</u>	56
<u>Oktober 2010 – over politiek, taal, voetbal en reizen</u>	58
<u>December 2010 – over bezinning, taalergernissen en wat politiek</u>	60
<u>April 2011 – over tsunami’s, voetbaltrainers en schurken</u>	65
<u>Augustus 2011 – over insecten, Herman en Nederland</u>	67
<u>Oktober 2011: over teken, de Tour en een beetje doemdenken</u>	69
<u>December 2011 - over houdbaarheidsdata, de Top2000 en het weer</u>	71
<u>Maart 2012 - over muziek, vrouwentennis en 020</u>	75
<u>Juni 2012 – over het ek-debacle, banken, de Maya’s en de PVV</u>	77
<u>Oktober 2012 - over Griekenland, Maxima en de politiek</u>	79
<u>April 2013 – over doping, banken en de Graafschap</u>	83
<u>Juni 2013 - over de VS, Al Gore, tennis en toverdrank</u>	85
<u>September 2013 - over Griekenland, Nederlands voetbal en ons primaire proces</u>	87
<u>December 2013 - over Zwarte Piet, Oranje, de mondiale spilziekten en het waterschap in 2014</u>	89
<u>Maart 2014 – over de Wereld 2.0</u>	93
<u>Juli 2014 - over de bal, van Gaal en patat</u>	95
<u>Oktober 2014 – over slijtage, Guus, mooie woorden en de andere wereldorde</u>	97
<u>December 2014 – over een DJ, het heftige jaar 2014, 67P en de aanloop naar de fusie</u>	99
<u>Maart 2015 - over ‘alles komt dichtbij’, Oranje, wolven en ons brein</u>	103
<u>Juni 2015 – over de fusie, vakantie, de Graafschap en duimen</u>	105
<u>Oktober 2015 - over de Gouden Koets, bomen en Johan Derksen</u>	107
<u>December 2015 – over weemoed, afscheid en wsDODelta</u>	109

Inleiding

Van 2016 tot en met 2015 heb ik de Wijsvogel, personeelskrant van Reest en Wieden, voorzien van mijn column Onderweg. Ik heb daarin een poging gedaan mijn mening te geven over allerhande zaken, zowel zakelijk als privé.

Die redelijk uitgesproken meningen vallen niet altijd bij iedereen even goed, dat is een gegeven, dat geldt voor elke columnist en dat maakt gelukkig ook deel uit van het begrip democratie: kunnen zeggen wat je denkt met een zekere grens aan de bovenkant. Dat lieden elders in de wereld die grens soms met bruto geweld trachten te verleggen moeten we blijkbaar accepteren maar niettemin scherp veroordelen.

Ik heb in dit boekje mijn columns over de afgelopen periode samengevoegd met als doel nog eens terug te kunnen lezen wat ik aan zinnige en soms minder zinnige dingen wist te formuleren en ik heb dat tevens gedaan om een goed doel te ondersteunen, namelijk **Artsen zonder grenzen**, zonder wie de drama's elders in de wereld nog veel groter zouden zijn.

Afnemers van dit boekje dragen dus bij aan een goed doel via een bijdrage van € 5,00

Ik neem per 31 december 2015 afscheid van Reest en Wieden en afscheid van het reguliere arbeidszame leven. Ik doe dat met zeer gemengde gevoelens omdat ik 15 jaar Reest en Wieden maar daarvoor ook twintig jaar Rijn en IJssel heb ervaren als een warme douche, ondanks allerlei problemen en beperkingen.

Zeker in de aanloop naar een fusie kom je er achter dat we het in Meppel best goed voor elkaar hadden, dat persoonlijke, intermenselijke verhoudingen een stuk beter zijn en waren dan elders en dat we dus met enige weemoed overgaan naar wsDODelta.

Ik dank de afnemers voor hun bijdrage en uiteraard blijf ik op de hoogte van het wel en wee van veel naaste collega's.

Hartelijke groet van Roel Neijland

2006

Januari 2006 – eerste maal de column Onderweg

Goh, alweer een column?

Ja, inderdaad, ik heb het er met Nadine over gehad en we vonden allebei het idee wel aardig om met een frequentie van eens per twee maanden wat neer te pennen over mijn ervaringen op weg naar het waterschap, tijdens mijn verblijf daar en op de weg terug. Ik zal daarbij een poging doen de lezer mee te nemen op mijn dagelijkse reis, zowel fysiek in de auto als ik naar Meppel rijd, als ook over mijn ervaringen als medewerker van Reest en Wieden bij tal van projecten en ontwikkelingen die ons tegenwoordig van de straat houden.

‘Onderweg’ lijkt me dan ook een passende titel en misschien kan ik ook af en toe wat reageren op de stellingen van mijn medecolumnist, baas Klaas dus.

Onderweg ja, dat ben ik nogal veel. Vanaf begin 2001 alweer kan ik dagelijks vanuit de schitterende Achterhoek, Doetinchem om precies te zijn, naar het hoge noorden. Een enkele reis omvat dat 120 kilometer, die ik door een slimme binnendoortruc terugbreng naar 105.000 metertjes. Overigens zonder dat dit ook maar een seconde tijdwinst oplevert; maar wel met een brandstofbesparing van drie liter LPG per dag. Een mens maakt vele keuzes in zijn leven en Reest en Wieden is er daar een van. Een prima werkgever, fijne collega's, jaarlijks flink wat uitdagingen en aan het eind van elke maand ook nog even een positief banksaldo, wat wil een mens nog meer? Ik heb me tijdens de honderdduizenden kilometers inmiddels bepaalde vaste patronen aangewend. Per dag moet ik zo'n drie uur woon-werkverkeer overbruggen en in al mijn activiteiten probeer ik meestal zo efficiënt mogelijk te acteren. Dat betekent in dit geval globaal het volgende ochtendritueel: 6 uur op – douchen, aankleden, 6.15 op weg – ontbijt in de auto, scheren in de auto, nieuws of muziek luisteren in de auto, 7.30 – aankomst Meppel en aanvang van de werkdag met koffie want daar ben je dan wel aan toe.

Die ochtendritjes zijn in de meeste gevallen wel goed te doen. Op dat tijdstip zitten mensen op de weg die net als ik; willen opschieten. Prima dus! Meestal nog geen last van 'de tweede autootjes' die boodschappen moeten doen, AOW-ers die persé voor negen uur 's ochtends visites moeten afleggen of dames die niet weten waarvoor het gaspedaal dient. Oei, verrekt gevaarlijke opmerking, dat beseft ik. Met andere woorden: de linkerrijbaan op en voor Meppel 'centraal' daar niet meer af. De terugweg verloopt daarentegen nog wel eens anders. Zelfs zonder sneeuw of vallende bladeren staan we in Nederland te vaak stil en dan kunnen autoritten soms lang duren. Vloeken en ergeren heb ik al lang afgeleerd, althans op die momenten en ik wil nog wel eens graag uitgebreid en zeer luid meezingen met de talloze gouwe ouwen (Stones, Beatles, Who, Kinks, Earring, etc.) die ik binnen handbereik heb. Zo hard zelfs dat ik soms de telefoon niet eens hoor, een ander prima tijdverdrijf overigens op de terugweg.

Tijdens al die verkeersactiviteiten dwalen je gedachten dikwijls af. Je rijdt tenslotte ongeveer op de automatische piloot, en vaak gaan die gedachten dan naar werkzaamheden en projecten op kantoor. Niet echt erotisch natuurlijk, maar goed... het gebeurt. Dan kom ik vanzelf op het tweede deel van dit artikeltje, 'Onderweg' naar ... SAMENWERKING.

Sinds een jaar of twee wordt bij de waterschappen, mede door de overheid, aangedrongen op meer samenwerking. In eerste instantie met name op het gebied van ICT en een aantal lieden hadden het idee dat daarbij belangrijke besparingen mogelijk zijn. Dat ze daarbij voorbij gingen aan het feit dat er al jaren op vele fronten

intensief wordt samengewerkt ontsnapte helaas even aan de aandacht. Hoe dan ook, sedert vorig jaar is het zogenaamde Waterschapshuis actief. Een orgaan dat over een breed front projecten initieert waarin in een aantal gevallen ook Reest en Wieden participeert. WIA, IRIS, DSP, CMS, het zal velen weinig zeggen maar het zijn afkortingen van landelijke projecten die vroeg of laat de meeste collega's in meer of mindere mate zullen raken. Op andere momenten kom ik daar nog wel op terug. Samenwerking betekent in de meeste gevallen ook inleveren. Water bij de wijn doen; de grootste gemene deler zoeken; opofferingsgezind gedrag tonen en niet in de laatste plaats: begrijpen dat de kost voor de baat uit gaat. Vooral dat laatste aspect is een lastige omdat niet altijd keihard is aan te tonen hoe de toekomstige resultaten (de verwachtingen dus) zullen uitpakken. Vanuit die wetenschap blijkt dan ook op dit moment dat de samenwerking niet die vorm en intensiteit krijgt zoals door sommigen werd gehoopt. Ook spelen regelmatig allerlei individuele waterschapsbelangen een rol en dat doorkruist wel eens een hechte samenwerking. Toch komt er langzamerhand structuur in het orgaan Waterschapshuis. Een directeur en een programmamanager zijn op dit moment de belangrijkste medewerkers.

Het aanvankelijke ambitieniveau - bijvoorbeeld alle ICT-componenten centraliseren - is gelukkig bijgesteld en daar ben ik blij om. Samenwerking is prima, bezuinigen ook, maar dat alles wel graag op een realistisch niveau.

Een ander actueel samenwerkingsverband is natuurlijk het belastingentraject. Veel omvangrijker en complexer dan vrijwel iedereen had verwacht, maar op dit moment toch in een snelle ontwikkeling verkerend. Ik ben er nadrukkelijk bij betrokken en ik ervaar het, ondanks allerlei minder florissante gebeurtenissen, als een positief geheel. Niet meer weg te denken uit de gemeenschappelijke wil tot algehele samenwerking. Met name de ICT-aspecten van het project wil ik graag een andere keer nader illustreren.

Dat was het dan voor deze keer.

Volgende keer aandacht van mijn kant voor onder meer 'de visboer'...

Mei 2006 – over blik, snelweg en haring

Toen eind april eindelijk die vervelende lange winter voorbij was ben ik voor mijn gevoel helemaal opgebloeid. Een winter van bijna een half jaar was voorbij en volgens mij had vrijwel iedereen op het laatst last van depressieve verschijnselen en kwaaltjes. Ik kan persoonlijk toch al slecht tegen die winterperiode. De korte dagen na de intrede van de wintertijd bezorgen me een soort 'mollengevoel'. 's Morgens in het donker naar Meppel, 's avonds in het donker terug en overdag het kunstlicht van kantoor. Er zijn dingen die me meer opwinden, moet ik bekennen. Maar het is nu volop zomer en daar moeten we met z'n allen zoveel mogelijk van genieten. Zuurstof snuiven, beetje bijbruinen en zolang mogelijk buiten zijn 's avonds. Net als de koeien die anno 2006 - zie ook column Klaas Schuttinga - weer in grote aantallen door de weilanden springen.

Het liefst spring ik elke dag even op m'n racefietsie, maar vervelend genoeg zitten er maar 24 uurtjes in een etmaal. Daar moeten we in Europees verband toch eens iets aan gaan doen!

Onderweg in de auto heb ik me in de loop der tijd met veel afleidende zaken beziggehouden; je moet toch wat tenslotte. Zo ben ik wel eens gepasseerde vrachtwagens op m'n route gaan tellen. Dieren met een bepaalde beginletter gaan benoemen of andersoortige denkspelletjes begonnen om de geest toch wat scherp te houden. Niet geheel overbodig op de snelweg. Hebt u dat ook wel eens? Helemaal in gedachten vele kilometers afleggen en plotseling 'wakker' worden door bijvoorbeeld de remlichten van de voorganger of de kleuren van een politieauto? Ik wel. Misschien wel te vaak langzamerhand, maar ik blijf maar vertrouwen in de automatische piloot in dit soort omstandigheden. Op politieauto's ben ik wel extra waakzaam, moet ik bekennen. Gelukkig rijdt het gros van onze nationale oppaskudde nog in opvallende kleuren rond en kun je bij plotselinge confrontaties nog wat bijremmen. Ook weer niet te schielijk natuurlijk; want dat valt die olijkerds dan weer te nadrukkelijk op.

Anders wordt het met die gasten van bijvoorbeeld 'Blik op de weg'. Zij rijden in een gewone auto zonder zwaailicht en zijn dus moeilijk herkenbaar. Het is wel meestal een grote Volvo volgens mij, dus die categorie staat ook al enige tijd voorgeprogrammeerd op het netvlies.

Verder kunnen we uiteraard nog last hebben van stiekemerds die zich met een lasergun achter een obstakel verschansen om vanuit die positie ons leven te vergallen. Zouden ze daar nu echt plezier in hebben, vraag ik me wel eens af. Komen ze om 17.00 uur thuis om moeder de vrouw vanachter het bord met piepers te vertellen hoeveel ze die dag gescoord hebben? Zou dat echt gebeuren? Ik weet het; ze doen ook maar hun plicht. Maar toch...

Ook buiten het woon-werkverkeer om zijn we vaak *onderweg* tegenwoordig. Bijvoorbeeld in de middagpauze. Ik heb sowieso helemaal niets met kantines - het woord alleen al heeft een hoog middelbare-school-en-militaire-dienstgehalte - en verder heeft de lunchwandeling, ook wel wandeloverleg genoemd, bij Reest en Wieden volop z'n intrede gedaan. Op een gezonde manier de pauze doorbrengen en daarnaast wat bijleuteren met een aantal collega's. Dat is volgens mij wel de juiste benaming, althans voor wat betreft mijn gezelschap, want echt diepgaande gesprekken zijn het doorgaans niet te noemen; en dat moeten we vooral zo zien te houden. Ik zal de onderwerpen even laten voor wat ze zijn maar één, bijna vast

thema begint met een 'v' en eindigt op 'rouwen'. Laten we zeggen; als bewijs van het feit dat we nog steeds gezonde jongens zijn, zij het dan 'oudere jongeren'. Gemiddeld éénmaal per week zijn we in die bewuste pauze onderweg naar 't centrum van Meppel om daar een paar ultieme momenten te genieten van een naar binnen glijdende 'Hollandse nieuwe', zo'n heerlijk harinkje met uitjes waarvan vervolgens de naaste omgeving de hele middag last heeft. Gezond en lekker; althans volgens de meeste wandelaars. Helaas wordt deze positieve beleving niet gedeeld door onze financiële experts. Misschien heeft dat iets te maken met een verkeerde interpretatie van onze nationale uitdrukking 'de vis wordt duur betaald' maar vanuit de wetenschap dat de gang naar de visboer wordt gemaakt, houdt men de tred bewust in of wordt op een bepaald moment schielijk een zijstraat ingedoken om de rest van het traject vanaf een bepaalde afstand te volgen dan wel vooruit te lopen. Meestal overigens nog net binnen gehoorsafstand om toch vooral de zin- en toespelingen nog kwijt te kunnen. Je zou de tafereeltjes een keer op de video moeten zetten eigenlijk. Onder de titel 'de kwajongens van het waterschap'.

Onderweg zijn we ook voortdurend naar een beter waterschap; een betere organisatie, ondanks allerlei strubbelingen op dat gebied. Het organisatieontwikkeltraject (OOT) heeft ons helaas in een aantal opzichten (nog) niet gebracht wat was beoogd en dat heeft in mijn optiek alles te maken met beschikbare tijd en de gestelde prioriteiten. We zijn druk met z'n allen, zeer druk. We maken elkaar bijkans gek, zo lijkt het soms, en toch krijgen we het niet voor elkaar een aantal van de benoemde activiteiten ook daadwerkelijk te realiseren. Desondanks gaan er heel veel zaken goed bij Reest en Wieden en *dat moeten we vooral goed voor ogen houden*. Alleen stil blijven staan bij minder goede ontwikkelingen is een blijkbaar niet uit te roeien - calvinistisch trekje in ons land - maar als ik om me heen kijk, met name naar de situaties bij andere, zeer naburige waterschappen, dan lijkt maar één conclusie gerechtvaardigd: *we doen het hier met z'n allen best goed*. Volgende keer wil ik graag wat dieper ingaan op deze stelling aan de hand van een aantal voorbeelden.

Juli 2006 – over Oranje, wielrennen en ambtenarij

Bij het schrijven van deze column is het WK voetbal net een week achter de rug, met een redelijk desastreuze afloop, zoals bekend. Ik denk dat de echte voetballiefhebber nauwelijks aan z'n trekken is gekomen, niet zozeer door de zoveelste teleurstelling van Oranje maar simpelweg door de geringe amusementswaarde van de meeste wedstrijden. Oorzaken? Tactisch geneuzel, aanvallend onvermogen, angst om te verliezen, noem maar op. Dat leidde tot een aantal stomvervelende partijtjes waar ik de volgende keer niet meer voor thuis blijf. D'r zijn leukere dingen om de tijd te verdrijven, hoewel de nieuwsgierigheid ook de volgende keer wel weer zal winnen. De volgende keer? Het EK in 2008?

Onderweg naar de volgende Oranjedeceptie waarschijnlijk want 't is echt waar: in september beginnen 'we' met Luxemburg (uit altijd lastig!?) alweer aan de nieuwe kwalificatiereeks. Van Basten kan dan weer een veertigtal spelers tevoorschijn toveren waarvan bij 90% op voorhand al bekend is dat ze onvoldoende niveau hebben. 'Ben ik nou zo slim of is hij nou zo dom', denk ik wel eens op z'n van Gaal's. Al jarenlang is Oranje niet om aan te zien maar we blijven chauvinistisch. Al jaren wordt het spel verdoezeld door resultaat, want dat is heilig. Waar zijn de kreten over dominant, aantrekkelijk pressievoetbal? Na 1998 heb ik hier niets meer van teruggezien.

Nee, dan de wielersport. Qua beleving, mentaliteit en voorstellingsvermogen toch absoluut toppie. Daar doen dopinggevallen, dramatische valpartijen en andere randverschijnselen niets aan af. Leve de Tour, de Giro en de Vuelta. Leve onze strijdende landgenoten, ook al winnen 'we' al jarenlang nog nauwelijks een etappe en is 'l Alpe d'Huez na Gertjan Theunisse in 1989 slechts een mooie herinnering. Het is deze wielersport die ik, in al mijn amateuristische beperkingen, zelf ook graag beoefen, onder het motto: je moet af en toe je grenzen verleggen.

Al dat gezemel van collega's: 'ik ben vandaag lekker op de fiets gekomen' bracht mij op het idee ook maar eens een poging te wagen. En jawel, na de broodnodige trainingskilometers was het op 3 juli jl. bingo! Om 04.30 uur – ja, half vijf dus – zat deze jongen op zijn Gazelle Champion Mondiale (model Hennie Kuiper Parijs-Roubaix 1978!!) om - *onderweg* naar Meppel – een prachtige rit te maken door maar liefst vijf waterschappelijke beheergebieden. Gaat u in gedachten even mee: Doetinchem (*waterschap Rijn en IJssel*)-Hengelo Gld-Laren-Holten (*waterschap Regge en Dinkel*)-Holterberg(prachtig gebied!)-Nijverdal-Ommen. Hier raak ik heel gewiekst zowel *waterschap Groot Salland* als *waterschap Velt en Vecht*, om vervolgens links af te buigen via Balkbrug en IJhorst en daar *ons eigen gebied* binnen te rijden. Trots als een aap natuurlijk, want welke idioot komt nou na 105 km en 475 meter 's morgens om 08.40 fietsend op kantoor?

Vier uur en tien minuten dus en met name die tien minuten zitten me dwars. Oorzaak: de wind waarvan ik had ingeschat hem (of is het haar?) schuin achter te hebben, een denkfoutje in noordelijke richting van zo'n graad of 45 en tevens een reden om volgend jaar nog eens een poging te doen. Alles bij elkaar was het een prachtige ervaring om zonder verkeersproblemen (in totaal 2 verkeerslichten die ook nog eens op groen stonden) in Meppel te arriveren.

De terugweg? Ja kom, er zijn grenzen, dat ging per trein, in maar liefst 3 uur!! En dan probeert collega Wolfram Schmidt ook nog regelmatig het openbaar vervoer bij mij te stimuleren.....!?

De vorige editie had ik het over de route naar een beter waterschap, *onderweg* dus naar een verbeterde situatie bij Reest en Wieden. Verbeteren, veranderen, reorganiseren, schaalvergroting, efficiëncyverbetering, redelijk holle woorden over het algemeen die in de praktijk weinig hout snijden. Juist het feit dat dit proces bij ons waterschap ogenschijnlijk moeizaam en traag verloopt – OOT, INK, etc. – versterkt bij mij het geloof in een stabiel schap, misschien soms oubollig, gemoedelijk, vastgeroest in oude patronen en gewoonten die voor een deel nog steeds voortborduren op de werkwijzen, processen en procedures van de voormalige kleine waterschapjes. Maar ook een organisatie die vergeleken bij vele omliggende schappen rust uitstraalt, mensen in hun waarde laat – een enkele uitzondering daargelaten – en tot op heden niet onderhevig is geweest aan gouden handdrukjes, gedwongen ontslagen of andersoortige onrust. Volgens mij moeten we dat gegeven vooral koesteren, zelfs in een tijd dat de discussie rond het bestaansrecht van waterschappen in het algemeen weer aan het oplaaien is en een periode waarin collega's van andere waterschappen bij bosjes de laan uitvliegen. De zekerheid van een ambtenarenbaan is door de jaren heen weggevloeid en past niet meer in deze jachtige tijd die wordt beheerst door advies- en organisatiebureaus, een ongeloofwaardige overheid die de kloof met de burger tot nimmer bereikte afmetingen heeft opgerekt, snelwegproblemen waarvoor niemand een oplossing weet en een door 120.000 jaarlijks emigrerende landgenoten teruglopende bevolking, die deze overspannen mierenhoop ontvluchten, *onderweg* naar ruimte en rust en misschien op zoek naar een nieuw stukje geluk.

De nationale loterijen die mij in staat moeten stellen deze weg te volgen en waarin ik ongemerkt en stiekem steeds meer geld steek, laten het maandelijks afweten. Zodat ik het onvolprezen staatsloterijtelefoontje naar Reest en Wieden – 'mag ik van u de heer Neijland' – 'die werkt hier niet meer', etc. – nog even moet uitstellen.

Toch maar toewerken naar die gouden handdruk dan? En wanprestatie neerzetten en daar vervolgens voor worden beloond? Ben je gek! Ik ken nog niemand die daar ooit gelukkig en tevreden uit is gekomen. Van normaal werken is nog nooit iemand dood gegaan volgens mij, dus blijf ik in afwachting van het toekomstige seniorenbeleid lekker doorwerken, voorlopig.

Tot de volgende keer.

Oktober 2006 – over vananaarbeter

Ik hou persoonlijk best van extreme ontwikkelingen, vanuit diverse invalshoeken, dus ook wat het weer betreft. Statistieken daarover, vooral die met grote pieken en dalen boeien me en in dat opzicht hebben we dit jaar natuurlijk weer een pracht van een zomer meegemaakt. Gloeiende hitte in juli, neerslagrecords in augustus, prachtig. Zolang je tenminste niet met vakantie op een camping in Egmond zit, bijvoorbeeld. Vervolgens ook nog eens een hoog zomerse situatie in september toen ik zelf vakantie had. 'Onderweg naar een ander klimaat' zou je deze ontwikkeling kunnen noemen.

Wat gaan wij en onze kinderen daar nu eigenlijk nog van meemaken? Ik laat wat dat betreft mijn fantasie wel eens de vrije loop en aangezien ik graag zo af en toe aan het strand mag liggen komen mij de subtropische zonzakanties aan de Noordzeekust best aantrekkelijk voor.

Maar dan de andere kant.

Ik hoorde enkele weken geleden een zichzelf zeer respecterende Europarlementariër opmerken dat de zeespiegel de komende honderd jaar misschien wel zes meter gaat stijgen, smeltende ijskappen en dat soort ellende. Als je dat afzet tegen het gefröbel van beperkte dijkverhogingen in ons 'beneden ANP-landje', ben je dan als overheid maar ook als waterschappen wel goed bezig, rijst bij mij de vraag.

Denken we allemaal dat het toch wel niet zo'n vaart zal lopen terwijl we maandelijks de cijfers voorgeschoteld krijgen? Denken we allemaal dat een ander die problemen over vijftig tot honderd jaar wel zal oplossen indachtig de letterlijke 'na ons de zondvloed'-filosofie? Moeten we niet als de bliksem in Europees verband - wat zeg ik, mondiaal natuurlijk - veel krachtiger maatregelen nemen om te zorgen dat alle gebieden onder zeeniveau geëvacueerd worden voor 2050? Draaf ik door als ik stel dat de film 'The day after tomorrow' best eens bewaarheid zou kunnen worden? Ik denk dat voormalig presidentskandidaat Al Gore gelijk heeft als hij in zijn recente film wijst op de grote risico's die we de komende decennia gaan lopen, met voorbeelden als New Orleans, de grote wijzigingen van de orkaanseizoenen en de tsunami's. Goed dan, we wachten het maar af maar ik ben er bepaald niet gerust op.

Over golven gesproken maar dan met een f, golfen dus. Onderweg naar mijn golfvaardigheidsbewijs (GVB) heb ik mijn vakantie in september besteed aan het beoefenen van deze sport om toch vooral in de nabije toekomst geen momenten van ledigheid te kennen. Naast schilderen, tuinieren, sporten gaat er in een partijtje golf al gauw een halve dag zitten, dus succes verzekerd. Het is me tot dusver vreselijk goed bevallen, lekker buiten bezig zijn en daarnaast de kick van het spelletje met een bal, de swing, de chip, het putten, ondanks de zoektochten soms naar de bal die nog wel eens een andere boog wil innemen dan ik toch zo zorgvuldig op de 'tee' had gepland.

Terug van vakantie bleek dat de wereld van Reest & Wieden gewoon heeft doorgedraaid en dat er ook onderweg naar de samenwerking Belastingen weer wat mijlpalen vielen te melden. Ik ben met mijn ICT-bril op zelf vrij intensief bij dat project betrokken en het is boeiend om te zien hoe zo'n proces verloopt. Twee stappen vooruit, één achteruit in veel gevallen want er zijn wat hobbels te nemen in een dergelijk traject. Desondanks staat de streefdatum van 1-1-2007 nog steeds overeind en op zich is dat knap te noemen. Het zegt iets over de inzet en

betrokkenheid van veel (belasting)medewerkers die ondanks veel aanloopperikelen en onderhandelingen in de sfeer van het Sociaal Statuut toch bereid zijn hun medewerking te verlenen. Flinke pluim dus.

Tja, en dan ga je dus na die vakantie weer naar Meppel vanuit de illusie dat ook dezelfde route als voorheen wel weer kan worden gevolgd. Daarbij had ik natuurlijk niet gerekend op de geplande wegwerkzaamheden, die op dit moment massaal, gelijktijdig en absoluut niet op elkaar aansluitend worden uitgevoerd. Toevallig ken ik iemand van een wegbelijningsbedrijf die op dit moment gouden tijden doormaakt. U kent ze wel, de gele pijlborden met 'Volg H', 'weg huppeldepup afgesloten tot december 2006', etc. Kan iemand mij vertellen waarom al die activiteiten uitsluitend in het najaar moeten plaatsvinden? Kan iemand mij vertellen waarom de activiteiten zo lang moeten duren en zo slecht op elkaar worden afgestemd? Kan iemand mij vertellen waarom ik op de plaats des onheils doorgaans een enkele wegwerker zie spelen met een emmertje asfalt en een schepje? Ik herinner me een TV-spotje waarop de stoere werkers aan de weg worden geroemd en geprezen, een fragment waarin deze asfaltverwerkers tot ware filmhelden worden omgetoverd maar juist van dat getover zou ik graag wat meer terugzien in de resultaten. Ik wil namelijk doorrijden, gek hè? Moet ik me dan overal mee bemoeien?

Goed, de irritaties daarover zullen nog wel enige tijd voortduren, zeker vanuit de wetenschap dat voor herstel van bijvoorbeeld het traject Apeldoorn-Zwolle (A50 dus) niet minder dan 15 maanden staan gepland, althans volgens de website *vananaarbeter.nl*.

Ach, ik zal er in elk geval wat rustiger door rijden en ook in dat opzicht heeft elk nadeel weer z'n voordeel, namelijk minder bekeuringen. Die belanden de laatste maanden met veel te grote regelmaat op mijn deurmat waardoor ik soms de stellige indruk krijg dat ik een persoonlijke controleur op m'n trekhaak heb zitten.

Tot de volgende keer maar weer.

December 2006 – over ICT, Sacha en verkeer

Alweer bijna een nieuw jaar. Niet te geloven hoe snel ook 2006 weer voorbij is gevlogen.

Ik vind het bijna beangstigend om telkens opnieuw te moeten constateren dat het verleden weer is aangegroeid ten koste van de toekomst. Bij mij in de Achterhoek zeggen ze dan wel eens 'da'j de meeste botterhammen wel op hebt'. Niet te lang bij stilstaan anders gaat de melancholie overheersen en daar heb ik in die donkere dagen toch al sneller last van dan tijdens het heerlijke zomerseizoen. Donker, duister, nat, zowel s'morgens als s'avonds, nee hoor, dat winterseizoen met bijbehorend klokverzetten mogen ze van mij per direct afschaffen, misschien een uitdaging voor het nieuw te vormen kabinet, hoewel dat nog wel even zal duren volgens mij.

Donker en duister, daar had ik het zojuist over. Er zijn echter ook veel lichtpunten te signaleren, vindt u niet? Ook in onze directe waterschapsomgeving. Diverse trajecten verlopen voorspoedig, om te beginnen het nieuwe belastingkantoor van Lococensus. Alle hectiek zit daar verpakt in een tijdsbestek van pakweg vier maanden maar de inrichting is bij het uitkomen van deze editie toch zover dat de medewerkers met een gerust hart richting Zwolle kunnen afreizen. M'n eigen ICT-inspanning kan wat dat betreft op een laag pitje worden gezet en dat zal trouwens tijd worden ook. Pfff, wat gaat daar een energie in zitten!

Binnen de afdeling I&A zijn we eveneens *onderweg* naar het einde van een hectisch jaar. Tal van projecten hebben we in 2006 succesvol kunnen afronden en daar zijn we best een beetje trots op. Tele- en datacommunicatie zijn naar een hoger niveau getild. We hebben extranet volledig voor iedereen in de lucht, het mobiel werken heeft meer inhoud gekregen en het denken in en het werken met architecturen heeft nadrukkelijk de aandacht. Aandacht die verder vorm zal krijgen in het nieuwe informatiebeleidsplan dat over een aantal maanden wordt opgeleverd.

Voor het nieuwe jaar heb ik verder, zoals de meesten waarschijnlijk, een flink aantal wensen. Natuurlijk gezondheid voor iedereen, naast vrede, geluk en welvaart. Op een bescheidener niveau spreek ik de hartstochtelijke wens uit dat we *onderweg* zijn naar een beter taalgebruik. Ik '*irriteer me*' namelijk al tijden een ongeluk '*aan*' de algehele taalverloedering die de laatste jaren gaande is.

Oud-collega Zwier Meuleman haalde enkele maanden geleden dit onderwerp in zijn afscheidsbabbel al aan. Want we zien en horen allemaal met lede ogen de taalverschrikkingen passeren, zowel schriftelijk als verbaal. Bijvoorbeeld via de blijkbaar moeiteloze introductie van die vreselijke randstad-R, die het midden houdt tussen een L en de Engelse R. Zoals Sascha de Boer, de verkeersmelder op radio 1, de meeste Talpa-medewerkers en talloze andere, met name 'bekende Nederlanders'. Ze hebben allemaal blijkbaar dezelfde 'opleiding' gevolgd. Over opleiding gesproken, ook de betere voetballers, trainers en andere graag geziene gasten volgen blijkbaar nog wel eens een mediacursus. Ooit is daar volgens mij verteld dat je met het woord 'nogmaals' redelijk scoort bij de pers. Te pas en te onpas wordt het woord gebruikt, vaak zelfs zonder dat de betreffende zin of stelling al eerder is genoemd, let er maar eens op. Nog even voor de volledigheid: het wederkerig werkwoord 'zich irriteren aan' bestaat niet! Ander voorbeeld: enigste als enige wordt bedoeld.

Uitleg: met de enigste vrouw van Reest en Wieden wordt iemand bedoeld die in de overtreffende trap leuk is. In het tweede geval volgt doorgaans een bijzin: de enige vrouw, die... etc., waarmee uniek wordt bedoeld. Duidelijk zo? Mooi. Zo nee, kom even bij me langs voor wat extra uitleg. Dan gaan we er in 2007 eens stevig tegenaan wat dat betreft.

Verder zijn we in Nederland natuurlijk hard *onderweg* om qua verkeer definitief tot stilstand te komen. Hoewel de actuele VVD-voorstellen vooralsnog op weerstand stuiten is meer asfalt ook in mijn optiek de enige (!) remedie, hoe milieuonvriendelijk ook. Openbaar vervoer, rekening rijden, spitsstroken, carpoolen, we worden er geen cent wijzer van. Verbreden kan niet dus hoppa, de grond of de lucht in met die extra rijbanen. En verder natuurlijk de maximumsnelheid omhoog op plaatsen en tijden waar en wanneer dat kan. Ik ben die bekeuringen nu werkelijk beu. Een andere manier om beter te kunnen doorrijden is ook de verhoging van de minimumsnelheid op snelwegen, nu volgens mij 70 km p/u, alsmede de verplichting om bij het inhalen van bijvoorbeeld vrachtverkeer of sleurhutten vol gas te geven. Je wordt er soms toch triest van als je weer eens minutenlang in een zich samenklonterende file-inwording wordt opgenomen. Nederland is vol en Nederland staat stil... Wie zei dat ooit ook al weer?

Ja, en dan dat treinverkeer in de herfst. Een paar bladeren op de rails en de boel stagneert. Vierkante wielen en dat soort termen. Je zou toch gaan gillen! Enige remedie: geen bomen binnen waaiafstand van de spoorlijn, behalve spoorbomen dan. En verder: winterbandjes monteren misschien? Maar voor het regenwater heb ik helaas geen oplossing, dat schijnt alleen maar toe te nemen, om van de problemen met sneeuwval maar te zwijgen.

Desondanks wens ik u allen bijzonder plezierige feestdagen en een fantastisch 2007.

2007

Februari 2007 – over relativeren, kleven en winterbanden

Zelden ben ik een nieuw jaar zo gedemotiveerd begonnen als 2007. Een diep trieste familietragedie net voor nieuwjaar was daarvan de oorzaak en dan zijn er momenten waarbij je wegzinkt in verdriet, waarbij je je afvraagt wat alles voor zin heeft om vervolgens toch maar weer over te gaan tot de orde van de dag.

Relativeren, de betrekkelijkheid van veel banale zaken inzien en de kwetsbaarheid en de vergankelijkheid van ons leven toetsen aan de werkelijkheid van de planeet aarde.

Ach, ik weet het wel, al heel snel zal ik weer worden meegezogen in de onbenulligheden van het dagelijkse leven en bij het uitkomen van deze editie zal ik ongetwijfeld al weer bezig zijn met de begroting, de marap of het jaarplan.

Sterker nog, eind januari zit ik me, onderweg naar kantoor, alweer te ergeren aan medeweggebruikers die menen een meter of twee achter mijn trekhaak te moeten aangeven dat ze willen passeren.

Inderdaad, *de klever!*

Woest kan ik er om worden soms en dan kan ik ook niet nalaten dit op een aantal manieren kenbaar te maken.

U kent ze wel, de malloten die je in de spiegel veel te snel ziet naderen, die vaak knipperend trachten aan te geven haast te hebben en die daardoor bij mij elke vorm van krediet hebben verspeeld. Ik schaar mezelf onder de stevige rijders, heb echter de teller zelden of nooit boven de 140 staan maar beweeg me daardoor wel meestal op de linkerrijbaan. De komst van zo'n echte wegpiraat zorgt ervoor dat ik in elk geval links *blijf* rijden, vervolgens bij het kleven het rempedaal iets intrap en even afwacht wat er gebeurt. Sommigen bewaren vanaf dat moment wat meer afstand, anderen geven aan dat er iets aan hun middelvinger mankeert. Die laatste groep is leuk, daar zijn we dan nog niet mee klaar. Pogingen om rechts in te halen weet ik doorgaans vrij handig te voorkomen, waarbij ik quasi-nonchalant en zeer op m'n gemak met één hand het stuurwiel bedien. Terwijl de razernij van de klever tot ongekende hoogten stijgt reduceer ik de snelheid soms even tot 100 km/u, bij wijze van jeugdige speelsheid. Als hij dan uiteindelijk toch een keer voorbij weet te razen, dodelijke blikken lancerend en verwensingen uitsprekend, spreek ik de oprechte wens uit dat oom agent even verderop zijn snelheid controleert, hoewel....?

Voor de goede orde: dit spelletje speel ik niet dagelijks uiteraard, maar ik kan me er wel kostelijk mee vermaken.

Januari heeft ons weer een aantal records opgeleverd. Zowel de schaatsers als het klimaat hebben hun stempel gedrukt op de statistieken en hoewel de winter nog best kan komen kan ik me voorstellen dat de volgende uitgave van de *van Dale* een aantal woorden ontbeert.

Elfstedentocht, strenge vorst, motregen, het zijn onderwerpen die niet meer voorkomen, dus weg ermee. Evenals bijbehorende zaken natuurlijk als *rayonhoofd, gevoelstemperatuur* en *winterbanden*...

Winterbanden? Volgens mij een puur commerciële activiteit van ons nationale garagepark. Daar kan ik me nou helemaal niets bij voorstellen. Menigeen doet veel moeite om prachtige sportvelgen met bijbehorende brede bandjes te laten monteren en ja hoor, het is nauwelijks november of hatsiekadee, ze worden vervangen door lelijke velgen met winterbanden, dat alles voor die ene dag per jaar dat het hier sneeuwt. Onlangs gesignaleerd toppunt: een 45-km karretje met winterbanden! Nou vooruit dan maar, het scheidt in elk geval werkgelegenheid.

Misschien als volgende suggestie: lentevelgjes, zomerwieltjes of herfstprofieltjes??

Bij Reest en Wieden is het jaar redelijk gemoedelijk begonnen, heb ik de indruk. Lococensus draait, we hebben allemaal de aanslag op de deurmat gehad, dus weer een zorg minder. Zou het dit jaar rustig blijven, denk ik dan en hoop ik soms. Gewoon een jaar lekker werken, de zaakjes verder op orde krijgen en van daaruit weer kijken naar een betere toekomst? Ik weet het niet. De wereld om ons heen is zo in beweging dat rust een zeldzaamheid is geworden. Nieuwe (water)wetgeving, het Waterschapshuis, Europa, de nationale verslaving naar schaalvergroting, ik ben er niet gerust op. Veranderen kan uiteraard een goede zaak zijn, zo lang het maar verbeteren betekent en dat kan op allerlei manieren, ook op financieel gebied. Veranderen om het veranderen vind ik echter benauwend en dat zie ik om me heen helaas ook dikwijls gebeuren. Of word ik oud en kan ik het niet meer bijbenen? Volgens mij valt dat wel mee en kan ik met een gerust hart de toekomst tegemoet treden, samen met de collega's van het waterschap. Nog steeds vind ik dat ons waterschap in een aantal opzichten positief afsteekt bij andere schappen. Al eerder had ik het over een zekere gemoedelijkheid, het vriendelijk ja-ja zeggen als nee wordt bedoeld en de ogenschijnlijke bescheidenheid bij het neerzetten van prestaties. We blazen niet hoog van de toren maar zetten in een aantal gevallen wel duidelijk de toon als het gaat om innovatieve ontwikkelingen, ook op ICT-gebied. Daar wil ik graag met een paar voorbeelden de volgende keer op terugkomen.

Maart 2007 – over lente en voetbal

JOECHEI, het is voorjaar!!!

Zo, dat is eruit. Wat heerlijk, die langere dagen, die sterker wordende zon en die stijgende temperatuur, al kan het op het moment dat dit gelezen wordt net pijpenstelen regenen natuurlijk. De eerste stevige ritten op m'n racefietsie zitten er weer op en de eerste bijbehorende verzuring ook trouwens. Tja, de grijze cellen willen soms meer dan de beentjes aan kunnen en aan enige gedoseerde trainingsopbouw doe ik nog steeds niet. *Onderweg* naar ouderdom zou je dat kunnen noemen, een langzaam maar helaas onherroepelijk proces. Vooral niet te lang bij stilstaan maar leven bij de dag, carpe diem dus.

Maar nog even terug naar de lente, het mooiste seizoen van het jaar. Ontluikende natuur, het langere daglicht, geweldig. Niet meer als een mol achter dat stuur zitten turen naar al die verblindende tegenliggers maar lekker relaxed in het zonnetje de A12, de A50, de A28 en de A32 berijden ook al is dat laatste traject maar een paar kilometer. Dan arriveer je toch heel anders in Meppel dan in die vervelende winterperiode? Ik heb me voorgenomen voorlopig elke minuut mooi, zonnig weer te genieten van alles wat de vrije tijd te bieden heeft en ik ben er inmiddels achter dat ik veel teveel hobby's heb. Of te weinig vrije tijd natuurlijk.

De vorige column meldde ik wat voorspoed als het gaat om ontwikkelingen in het algemeen en die van ICT in het bijzonder bij Reest & Wieden. Ik zou daar nog wat voorbeelden van geven. In een wat uitgebreider vorm doe ik dat graag in een afzonderlijk artikel de volgende keer maar een paar zaken wil ik toch wel graag nu vermelden. Zo lopen we bij ons waterschap redelijk voorop als het gaat om de integratie tussen procesautomatisering en kantoorautomatisering, de bekende van oorsprong gescheiden ICT-wereldjes. Mede dankzij de inzet van een product dat luistert naar de naam Wiski zijn we in staat gegevens uit de technische processen in te lezen, te valideren en te manipuleren in de kantooromgeving. Daardoor is integratie geen toverwoord meer maar realiteit.

De Operationele Peilenkaart (OPK) is ook zo'n product waar we trots op mogen zijn. De totstandkoming daarvan is een voorbeeld van een mix van geavanceerde GIS-techniek en creatief denken van Reest & Wieden-medewerkers, een product ook waarmee we scoren bij de ingelanden.

Scoren???

Jemig, wat een vervelend woord ineens. Ach, ach, dat Nederlands elftal. Al jarenlang een droevig beeld en och, wat was men blij na die ene mazzelgoal tegen Slovenië. Misschien gaan we inderdaad nog naar het EK van 2008 maar ik weet niet wat we er zoeken. Het selectiebeleid van ene van Basten, gecombineerd met z'n chronische gebrek aan tactisch spelinzicht kunnen alleen maar leiden tot nieuwe dramatische tafereeltjes en nog eens een stapel voetbalstress bij het thuisfront.

Onderweg naar een nieuwe bondscoach dus en een beetje rap.

Nog één keer *onderweg* dan en wel naar de eredivisie. Jawel, **we** zijn weer terug op het hoogste niveau. Uiteraard heb ik het over de Superboeren uit Doetinchem, de Graafschap dus. Volgend jaar zijn de zebra's weer te bewonderen tegen Ajax, AZ en PSV, die nu vast gaan terugdenken aan de regelmaat waarmee in het recente verleden op de Vijverberg puntjes werden gemorst. Ze zijn vast gewaarschuwd. Mooi weer gewenst en tot de volgende keer.

Juni 2007 – over informatiestress

‘Ja joh, ben zo blij dat ik toch nog ongesteld ben geworden.’... Een willekeurige tekst, uitgesproken door een pakweg 16-jarig bakvisje in een treincoupé waar ik toevallig ook eens in zit. Een tekst waarmee ik eigenlijk helemaal niet geconfronteerd wil worden maar die toch zo maar in het bijzijn van een tiental reisgenoten zonder gêne wordt uitgesproken. Een tekst ook waar een heel avontuur achter schuil gaat, die bij menigeen wellicht zinneprikkelend werkt maar waar in feite niemand in die treincoupé iets mee te maken heeft.

We worden er in deze informatiemaatschappij steeds vaker mee lastig gevallen en dat bezorgt me naast een behoorlijk tweeslachtig gevoel ook het voornemen nog minder dan voorheen met openbaar vervoer te reizen. Aan de ene kant heb ik vanuit mijn vakgebied alles te maken met informatie in de meest uitgebreide zin van het woord. Aan de andere kant voel ik dat we de grenzen van het toelaatbare bereikt hebben en dat we met z'n allen *onderweg* zijn naar ernstige vormen van informatiestress.

Bellen, gebeld worden, bereikbaar zijn, 24 uur per dag, surfen, chatten, mailen, gamen..... Een kennis van mij, helaas niet in staat die maatschappelijke ontwikkelingen nog allemaal bij te benen, verklaarde enkele jaren geleden nog ervan overtuigd te zijn dat internet een hype was, dat het ‘hopelijk’ allemaal weer overging. Maar welnee, het wordt alsmaar intensiever, we kunnen niet meer zonder, we zijn verslaafd aan informatie. Onlangs hoorde ik een zeer welsprekend redenaar prachtige formuleringen kiezen toen hij het over deze ontwikkelingen had. Het ging onder meer over de mondigheid van elke wereldburger, die zich via internet over werkelijk alles laat informeren via Google en Wikipedia en met deze informatie vervolgens z'n huisarts opzoekt om deze arme kwakzalver eens keurig uit de doeken te doen wat hij mankeert en wat daar vervolgens aan gedaan moet worden. Internet is daardoor verworden tot onze waarheid en daar kleven flink wat risico's aan vast. Ik doe er zelf behoorlijk aan mee, moet ik bekennen. 't Is toch ook niet te geloven dat elk willekeurig trefwoord via Google binnen 0,7 seconden duizenden hits oplevert. Daar liggen technische zoekwondertjes aan ten grondslag die vervolgens logischerwijs resulteren in onze informatiehonger, -verslaving of -stress.

‘Vroeger’, maar dan heb ik over slechts een tiental jaren geleden, kon je elkaar op straat nog wel eens vriendelijk groeten. Op dit moment zit iedereen voortdurend zonder oog voor de omgeving in z'n gsm te lullen en grijpt jan en alleman elke twee minuten z'n mobieltje om te controleren of ze nog vrienden hebben, met vaak een uiterst teleurgestelde tronie als dit niet het geval blijkt. De zorgwekkende situatie van de linkerpoot van kanarie Pietje of het tijdstip van de warme hap van Truus en Karel boeien mij net zoveel als de korfbaluitslag van ‘Wij doen het samen’– 3 tegen ‘Lekker gemengd’ – 7. Opzouten met die noninformatie, stel ik voor. Laten we met z'n allen weer een stapje terugdoen en die oh zo gemakkelijke gsm gebruiken voor het uitwisselen van maximaal nuttige informatie in het openbaar en vertrouwelijke onzin in het geniep, zonder overlast voor toevallige luisteraars. De wereld zou er weer een stukje gezelliger door worden.

Gelukkig heb ik nog heel veel andere hobbies, zoals fietsen. Lekker – en nog steeds zonder satellietnavigatie – een flink stuk wegtrappen door mijn prachtige regio werkt ontstressend en is gezond voor lijf en leden. Reserveonderdelen neem ik tegenwoordig niet meer mee. Naast wat eten en drinken bestaat mijn enige bagage uit mijn gsm zodat ik bij pech direct hulpverleners kan oproepen.

Oktober 2007 – over vertrutting en betutteling

Volgens mij gaat het in ons land in een aantal opzichten echt de verkeerde kant op en voor die bewering heb ik uiteraard een aantal sterke argumenten.

In een tijd van een economisch hosanna gaan we dingen bedenken waar we a. met z'n allen niet op zitten te wachten en b. ons zelf behoorlijk belachelijk maken in de ons omringende landen.

Wist u dat we vandaag de dag in ons land appelbomen kunnen leasen en konijnen en koeien kunnen adopteren. Ja echt, die mogelijkheden zijn er. Je gelooft soms je eigen ogen niet bij het lezen van de krant.

De dieren zelf kunnen de ontwikkelingen ook niet meer aanzien en komen massaal in opstand. Een korte opsomming?

Ok: Bokito, de losgebroken witruggorilla in Blijdorp, een ontsnapte bultruggier, diverse op slinkse wijze weggekronkelde slangen, ik las over aanvallende olifanten in India en Afrika, er was sprake van een bijtende eekhoorn in Limburg en er waren plotseling vale gieren te zien in Zeeland en Brabant. Onlangs kreeg in Zweden een vrouw zelfs een ferme klap van een bever. 'Animal farm is coming', denk ik dan. Om de spanning in deze column op te voeren wil ik verder nog wat kwijt over de regels en voorschriften waarvan ik meende dat dit kabinet ze zou gaan verminderen. Recent onderzoek heeft aangetoond dat we *onderweg* zijn naar een absoluut record als het gaat om betutteling en belasting met allerlei overheidsbemoedeningen: regels, voorwaarden, wetten, leidraden, voorschriften, verordeningen, bepalingen en... verkeersborden. Jawel! Zoek je in het buitenland wel eens tevergeefs naar de juiste richtingborden, hier zetten we soms werkelijk een woud aan borden neer op plaatsen waar de verkeerssituatie voor zichzelf spreekt. Op een recent aangelegde rotonde die ik dagelijks passeer telde ik niet minder dan 28 gloednieuwe borden...

Over woud gesproken.

Veel verontrustender vond ik een onlangs gepubliceerd artikel over een opgericht 'Platform Hout', met als voorzitter voormalig topman Kees Faber. Onderweg naar de titel 'grootste joker van 2007' geeft deze clown er namelijk blijk van dat in ons land ruimte is voor allerlei dwaze plannen en ideeën.

Overigens geeft de term '*voormalig* topman' al duidelijk aan dat er geen sprake meer is van hoog niveau en dat wordt nog eens nadrukkelijk onderstreept door de merkwaardige plannen van deze pias. Wat is hij namelijk van plan?

Luister en huiver!!

Hij wil Nederland vol planten met bomen...! Ja werkelijk. Nederland, zo heeft hij gehoord, is voor hout voor een procent of 80 afhankelijk van import en dat vindt meneer Faber maar niks. 'Toevallig' is hij directeur van een groot palletbedrijf, heeft hij dus hout nodig en ziet hij mogelijkheden om ons volle land vol te poten met bos. Niet zomaar een paar hectare maar overal waar dat maar mogelijk is. Als voorbeeld geeft hij aan dat bebossing aan weerszijden van de Betuwelijn (twee stroken van een dikke honderd meter) een aardig begin zou vormen. Je komt toch niet meer bij als je dat leest of ben ik nou gek. Een platform van volwassen mensen met dikbetaalde banen gaat de verantwoordelijk minister hiermee lastig vallen. Er wordt ongetwijfeld een pot geld beschikbaar gesteld om een 'haalbaarheidsonderzoek' uit te voeren. Op z'n minst zal een 'taskforce' het 'evaluatierapport' bestuderen om vervolgens tot de conclusie te komen dat Nederland al vol is, dat er vooral wegen moeten worden aangelegd en huizen moeten worden gebouwd om ons met z'n allen nog enigszins woonbaar en mobiel te houden. Van het feit dat al die inspanningen

ook nog eens worden betaald van mijn belastingcenten word ik helemaal witheet.
Het fraaiste moet dan nog komen, namelijk de voorlopige conclusie van dit platform:
als Nederland inderdaad is volgestouwd met bos dan zijn we in de toekomst - want
bomen moeten eerst groeien - nog slechts voor... 75% afhankelijk van import!
Toen ik onlangs tijdens m'n jaarlijkse fietstocht naar Meppel - ook nog eens geheel
zonder doping - in alle vroegte met volle teugen genoot van een prachtige route over
onder meer de Holterberg was ik helemaal overtuigd: we hebben in een land als het
onze genoeg bos en natuur. De rest moeten we houden om te kunnen leven.
De boom in met dat platform!

December 2007 – over echte schaalvergroting

Als je de zakelijke ontwikkelingen in Nederland de laatste jaren aan een beschouwing onderwerpt valt natuurlijk vooral de enorme schaalvergroting op. Bedrijven die elkaar opkopen of liever gezegd opvreten, grote concerns die blijkbaar achteloos opgaan in mega-fusies, een enorm bankbedrijf dat wordt verkwaanseld aan een drietal mede-farizeeërs, en allerlei multinationals die hun superwinsten nog niet groot genoeg vinden en daardoor nog maar eens flink wat kleintjes verorberen. Recent dieptepunt: m'n favoriete biermerk Grolsch verkocht aan buitenlanders. Kortom, we zitten in het decennium van de schaalvergroting, niet voor het eerst maar nu toch onmiskenbaar heftig.

Dan de politiek in Nederland, zelden zo ongeloofwaardig geweest als tijdens deze kabinetsperiode en in tegenstelling tot het bedrijfsleven juist de andere richting zoekend. Versnipperend, egocentrisch, pietluttig en kloofverbredend houden de meeste politici zich vooral bezig met zichzelf, het partijbelang of andere ondergeschikte zaken terwijl het algemeen landsbelang naar de vergetelheid dreigt weg te zinken. SP, PvdA, VVD, D'66, allemaal hebben ze te maken met interne twisten, geleuter over banale onderwerpen of – van sommige politici – ogenschijnlijk ferme uitspraken, terwijl daar bij nader inzien elke diepgang ontbreekt. Links, rechts, midden, één pot nat. De politiek verloedert bij het leven en dan krijgen we er de volgende keer ook weer wat partijtjes bij, als mevrouw Verdonk haar TON doorzet. 'Trots op Nederland'. Nou, wat zijn we trots. Ik hoor de laatste maanden in toenemende mate allerlei instanties zich beklagen over de achteruit hollende zorg. De meest schrijnende taferelen spelen zich soms af in tehuizen voor gehandicapten, in bejaardencentra en zelfs in ziekenhuizen. We zijn qua niveau afgedaald naar een zeer zorgwekkende middenmoot en steeds meer landgenoten wijken uit naar het buitenland. Praten doen we er trouwens wel over. We praten in dit land zoveel dat we in het buitenland nu al bekend staan als 'Nederland-discussieland'. Elk thema, elk onderwerp levert gespreksstof op voor enorme aantallen deskundigen, die telkens weer blijkbaar staan te trappelen van ongeduld om hun ongezouten mening te ventileren. We hebben er nu zelfs een TV-zender bij om dat nog eens kracht bij te zetten: 'Het gesprek'. Hoe verzint je't.

'Heren politici: we willen actie! Zorgverbetering, filebestrijding, verbetering openbaar vervoer, kom op, aan 't werk. Zorg in 2008 eens voor een positieve kentering in dit kikkerland'.

Nou, dat moest er even uit! 't Lucht soms best op, die beroeringen van het toetsenbord.

Maar het kan altijd nog erger en dan kijken we even naar onze zuiderburen. De interne twisten tussen Walen en Vlamingen werken enorm op de lachspieren maar misschien zit daar ook onze redding. Twee vliegen in één klap: schaalvergroting **en** een prachtige kans voor alle politici in ons land. We nemen België over!

Waarschijnlijk hebben ze het daar niet eens in de gaten, we worden bijna twee keer zo groot en we hebben er een paar prachtige steden en landschapjes bij. Bovendien hebben we Europa in de pocket – Brussel – en zijn onze landsgrenzen verlegd. Misschien alleen de naam nog even bijstellen. Wat dacht u van **Belderland** bijvoorbeeld? Mooi onderwerp voor JP om onder de kerstboom eens grondig over na te denken, dunkt me. Ik zal 'm vast een mailtje sturen.

Maar dan de waterschappen nog. De schaalvergroting hebben we grotendeels achter de rug. Nog zo'n grote slag creëert mijns inziens onbeheersbare en onbestuurbare modellen. Er wordt steeds meer samengewerkt (Waterschapshuis,

Rijn Oost), en als ik mijn verwachtingen voorzichtig mag uitspreken, zijn we nog voor mijn VUT-gerechtigde leeftijd een mooi eind gevorderd met de oprichting van waterschap Rijn Oost, uiteraard met het hoofdkantoor in Doetinchem. Fijne feestdagen en een heel goed 2008.

2008

Februari 2008 – over het luisterboek, het EK en de WDB

Ik had toch al niet zoveel vertrouwen in die Al Gore met z'n opwarming van de aarde. Zit ik hier op derde Paasdag m'n column te schrijven, terwijl buiten de sneeuwvlokken gestaag neerदारrelen en ik alles in het werk moet stellen om warme voeten te houden. 25 maart 2008 met 888 km files, ja hoor, we stonden weer eens stil met z'n allen om vervolgens vast te stellen dat die hele opwarming voorlopig niet doorgaat.

Als tijdverdrijf in de auto, zeker in de wintermaanden, heb ik kortgeleden trouwens een geweldige ontdekking gedaan....!!!!

Al nieuwsgierig geworden?

Ok, daar komt ie: het luisterboek.....!!

Pardon?

Ja, het luisterboek, prachtige vinding voor luie lezers, automobilisten en analfabeten. Toch lectuur c.q. literatuur tot je kunnen nemen zonder door boeken te hoeven bladeren. Ik ben nog maar een paar exemplaren uit en ben nu al verslaafd. Fluitend stap ik in de auto om een half boek later in Meppel te arriveren, de grijze cellen weer vol indrukken van de zojuist 'gelezen' roman, dichtbundel of wetenschappelijke verhandeling.

En daar blijft het niet bij natuurlijk. Wat te denken van een cursus Italiaans, Russisch of Japans op CDROM. Ik word al vrolijk als ik denk aan al die exoten, sorry buitenlanders, die ik binnen de kortste keren in hun moerstaal aanspreek. Het idee dat ik die pakweg 750 uur woonwerkverkeer per jaar omtover in een buitenlandse spraakwaterval bezorgt me nu al de lachstuipen en verdrijft het door stijgende brandstofprijzen sterk gegroeide ongenoegen over m'n tekort aan reiskostenvergoeding.

Nee, mijn dagen kunnen niet meer stuk en ik zie mijn mede-weggebruikers voortdurend vragend en wijzend reageren als ik er weer hardop en achteloos een rijtje onregelmatige Chinese werkwoorden uitgooi. Tot dusver hield ik me uitsluitend bezig met het actuele nieuws op Radio1 en af en toe wat gouwe ouwe maar het meeste nieuws heb je na een uur al vier keer voorbij horen komen, met andere woorden: ik zit weer helemaal nieuw in de auto. Daar kom ik de resterende jaren bij mijn waterschap wel weer meer door, denk ik.

Alweer voetbal in deze column?

Ja, heel even dan nog, want mijn tevredenheid is natuurlijk groot. Mijn intensieve functioneringsgesprek met Marco, afgelopen december, leidde al in januari tot exact de tactische wijzigingen die ik met hem had besproken. Sterk middenveld, twee spitsen en vooral: vóóruit voetballend. Resultaat: 0-3 tegen Kroatië. Wat een inzicht! Ik heb zelfs Heitinga weten te prikkelen tot een aantal voetbalmomenten en daar moeten we heel zuinig op zijn, 't kan namelijk zo weer voorbij zijn met die jongen, zeker nu hij naar Spanje gaat verkassen.

Verder is Marco ook nog eens een stuk volwassener geworden en staat hij redelijk op eigen benen nu, getuige het feit dat slechts één gesprek met meneer Cruyff voldoende was om laatstgenoemde alweer afscheid te zien nemen van zijn nog nauwelijks gelanceerde grootscheepse plannen met Ajax. Kolderieker moet het met die Cruyff ook niet worden trouwens.

Tja, en dan nog even de Graafschap, de trots van de Achterhoek, al moet ik dat op het moment van schrijven wel met heel kleine letters invullen. Wat een billenknijperij zal dat gaan worden de komende weken. Uiteraard ken ik ook hiervan de oorzaken

wel en zal ik binnenkort een pilsje gaan drinken met Jan de Jonge maar hij mag zich eerst nog even bewijzen door consolidatie in de eredivisie veilig te stellen.

Verder ben ik natuurlijk benieuwd welke kant we met Reest & Wieden op gaan de komende tijd. Er komen veel veranderingen op ons af en hopelijk zullen dat tevens verbeteringen blijken te zijn. Samenwerking is een belangrijke troef en op ICT-gebied doen we dat al in ruime mate, niet alleen met de Rijn Oost-Waterschappen maar ook landelijk. Een heel belangrijke ontwikkeling de komende tijd is de implementatie van de zogenaamde Waterschapsdatabase, een product dat door bemiddeling van het Waterschapshuis tot stand is gekomen en van flinke invloed zal zijn op de informatiehuishouding van Reest & Wieden. Meer hierover zullen we binnenkort melden in een nieuwe nieuwsbrief van I&A en via intranet.

Zo, dat was even een serieuze slotalinea, moet kunnen.

En nu maar kijken of Nadine zin heeft om nog eens een Wijsvogeltje uit te brengen.

Ik wens u allen een aangename, warme zomer en een prachtig EK toe.

Juni 2008 – over panorama's en veranderingen

Onderweg naar mijn logeeraadres in Zuidwolde rij ik goedgehumorst over de A28, een stukje snelweg waarvan de boorden nog niet zijn volgebouwd met industrie of andersoortige bouwwerken. Het ANP maakt melding van een nieuwe gril van dit kabinet, waarbij je de tel langzamerhand bent kwijtgeraakt, maar die dit keer opvalt door absolute absurditeit: *'vaststelling van negen snelwegpanorama's'*.

Wat dat zijn?

Nou kijk, het zit zo.

In de eerste plaats doet elke politicus pogingen om de geschiedenisboekjes in te gaan met een daad die de gemeenschap aanspreekt, die over 100 jaar nog tijdens verjaarsvisites wordt doorgenomen of waarmee hij/zij zichzelf aanprijst, dan wel zichzelf aan *denkt* te prijzen.

Dat laatste is het geval bij het recente voorstel van minister Cramer. Blijkbaar ingefluisterd door adviesmalloten komt vrouw Cramer op het idee dat de automobilist in Nederland wel eens naar links of rechts kijkt en daar treffen we doorgaans geluidsschermen of bebouwing aan, jawel. Rijdend op de snelweg, lieve Jacqueline, willen wij namelijk zo snel mogelijk van A naar B en persoonlijk zal het me worst zijn wat ik daar buiten de vluchtstrook aantref. Voor natuurschoon kom ik in principe niet op de snelweg dus heb niet de illusie dat er door dit initiatief iets verandert aan het stressniveau van de passerende automobilist. Maar nee, vanuit Den Haag wil trutmans bepalen dat er op negen (waarom negen?) trajecten ontstresst moet worden door 'kijksecondes' waarbij ik dan vervolgens de factor discriminatie kan betrekken want hoe worden de exacte locaties dan bepaald? Welk adviesbureau zou hier weer aan verdiend hebben?

Ach, laat ook maar, deze regeerperiode zal waarschijnlijk vrij kort blijken te zijn dus liever nog even terugkijken naar de afgelopen sportmaanden.

Als sportfanaat heb ik ongelooflijk genoten van al die topprestaties tijdens de EK (wel een deceptie uiteindelijk), Wimbledon, de Tour en uiteraard de Olympische Spelen. Ongelooflijk wat al die toppers ons hebben laten zien en dan gaan we maar even voorbij aan die zwaar overdreven openingsceremonie in Peking. Tachtig miljoen voor een uurtje vermaak, weliswaar perfect uitgevoerd maar waarbij alle inspanningen om de lucht in en om de stad te zuiveren volledig teniet werden gedaan door het immense vuurwerk dat ons moest fascineren. Het blijven rare jongens, die Chinezen.

Maar verder vooral prachtige sportbeelden met heroïek als vanouds, hand in hand met dramatiek en persoonlijke ellende. Het meest opvallende nieuwtje was echter de constatering van de oude discussie over de mismatch tussen seks en sport. Dat zou niet samengaan, dat zou afbreuk doen aan het prestatievermogen. Niets is minder waar gebleken want de niet minder dan 100.000 gratis verstrekte condooms in het Olympisch dorp bleken ruimschoots te weinig en moesten worden aangevuld met nog eens 20.000 stuks. Of zou dat element toch de afgang van onze softbalsters en honkballers hebben veroorzaakt?

["*Laten we het samen dankbaar interpreteren als nieuwe uitdagingen*"]

Dichtbij huis zijn we natuurlijk onderweg naar een bijna nieuwe sector Watersysteem. Het hele traject van Henk Post en z'n gevolg is ogenschijnlijk geruisloos verlopen en krijgt per 1 oktober a.s. z'n beslag. Weer een mijlpaal, zullen

we maar zeggen, na alle veranderingen die er binnen Reest en Wieden al zijn geweest. Er zijn nog veel meer ontwikkelingen onderweg, zoals we al weten of vermoeden: na het Fuwater komen competentie management, een nieuw beoordelingssysteem, implementatie van de Strategienota en misschien wel een MD-traject.

Vervolgens gaat een nieuw bestuur ons vanaf 1 januari vertellen wat we de komende jaren gaan doen, het kan niet op, het lijkt wel één groot veranderplan de komende maanden. Laten we het samen dankbaar interpreteren als nieuwe uitdagingen.

Gelukkig blijft ons klimaat nagenoeg hetzelfde, heb ik deze zomer geconcludeerd. Oh ja?

Ja!

Ondanks die dramatische verhalen van alles wat ons boven het hoofd zou hangen denk ik persoonlijk dat het wel mee zal vallen, al klinkt dat natuurlijk vreselijk eigenwijs.

Waarom?

Het klopt dat er qua natuur zaken veranderen maar volgens mij is er meer sprake van een verschuiving dan van een verandering. Bij ons wat warmer, elders wat kouder en ja, misschien komt de zeespiegel inderdaad wat hoger te liggen maar nooit zoveel als heer Gore ons wil doen geloven, dat beeld schetsen zelfs de meest pessimistische meteorologen niet. Kijk nou eens naar het afgelopen jaar. Een winter met wat sneeuw en een dag of wat natuurijs. Een koud voorjaar en een heel normale, gemiddelde kwakkelzomer die bij lange na geen plaats in de recordboeken opeist. Wel gaan de zomers wat langer door en biedt zelfs oktober nog vaak prachtige dagen, niemand die dat zal spijten.

Moraal van dit verhaal: laten we ons niet gek laten maken door al die wilde verhalen maar om ons heen kijken naar wat er gebeurt. De natuur past zich meestal moeiteloos aan maar heeft soms even wat tijd nodig.

Ik wens u allen een fijn en zonnig najaar toe.

September 2008 – over veranderplannen

‘Waar gaat ie het nou over hebben?’, hoor ik al mompelen.

Nou, over veranderplannen dus.

Nee, niet dat van Reest & Wieden, dat is me te kleinschalig. Ik wil het even hebben over die grote verandering die ons volgens veel deskundigen te wachten staat: de klimaatverandering! Niet echt origineel natuurlijk want er worden dagelijks grote hoeveelheden onzin over dit onderwerp bij de kijker, de lezer en de luisteraar gedumpt maar ik kan toch niet nalaten mijn mening daarbij te leggen, al was het maar om de discussie te prikkelen.

Sinds de gefrustreerde ex-presidentskandidaat Al Gore de wereld trakteerde op een filmpje met een hoog persoonlijk verheerlijkingsgehalte zijn we met z’n allen nogal van God los, om het zo maar uit te drukken. Geen onderwerp wordt zo veelvuldig op de discussietafels gegooid als het veranderplan van het klimaat, of misschien wel van de schepper van ons universum. De bliken deskundigen worden losgetrokken en elk zichzelf respecterend magazine heeft op z’n minst al enkele artikelen gependende aan die toch zo ‘ongemakkelijke waarheid’. De overtuigingskracht van dat massale mediaspektakel heeft bijna iedereen ervan doordrongen: het wordt warmer!! Ja mensen, het wordt warmer, echt waar. De meningen over de omvang lopen nog wel uiteen en variëren van +2 tot +10 tegen het einde van de eeuw. We hebben helemaal niets geleerd van die andere misleunen als het gaat om voorspellingen en dan praten we over een tijdsperiode van amper enkele tientallen jaren.

Welke?

Nou, die zure regen van de jaren 70 bijvoorbeeld. Alle bossen, met name de naaldbossen, waren *ten dode opgeschreven*. ‘k Heb in de vakantie de prachtige bossen van de Auvergne nog verkend maar dooie naaldbomen, ammehoela. Het vreselijke gat in de ozonlaag zou vervolgens onze definitieve ondergang betekenen. De cfk’s waren de boosdoener en vooral die arme koelkasten moesten het ontgelden. Het gat blijkt plotseling dicht en dat komt dan omdat we inmiddels een paar dozijn milieuvriendelijke koelkasten in gebruik hebben genomen. Niks mis met massa’s milieuvriendelijke maatregelen (best leuke alliteratie, maar dit terzijde) maar laten we ophouden met onszelf nog meer wijs te maken. Klimaatverandering is van alle tijden en nog maar 60 jaar geleden hebben we het warmste decennium van de laatste paar honderd jaar meegemaakt, althans de ouderen onder ons. De jaren 40 van de vorige eeuw waren zowel heet in de zomers als koud in de winters en jawel, ook toen kwamen er windhozen voor en deden andere natuurrampen zich gelden. Natuurlijk kloppen de beelden van de smeltende Noordpool maar daar staat weer tegenover dat de ijsmassa’s van Groenland, toch niet echt een klein eiland, schijnen aan te groeien. Hup met die ijsberen, effe een stukkie zwemmen dus.

Het klopt dat er qua natuur zaken veranderen maar volgens mij is er meer sprake van een verschuiving dan van een verandering. Bij ons wat warmer, elders wat kouder en ja, misschien komt de zeespiegel inderdaad wat hoger te liggen maar nooit zoveel als heer Gore ons wil doen geloven, dat beeld schetsen zelfs de meest pessimistische meteorologen niet. Kijk nou eens naar het afgelopen jaar. Een winter met wat sneeuw en een dag of wat natuurijs. Een koud voorjaar en een heel normale, gemiddelde zomer die bij lange na geen plaats in de recordboeken opeist. Wel gaan de zomers wat langer door en biedt zelfs oktober nog vaak prachtige dagen, niemand die dat zal spijten.

Moraal van dit verhaal: laten we ons niet gek laten maken door al die wilde verhalen maar om ons heen kijken naar wat er gebeurt. De natuur past zich meestal moeiteloos aan maar heeft soms even wat tijd nodig.

Toch zou het kunnen zijn dat we de komende jaren echt een verandering doormaken. Als de Maya's, de Inca's ook nog eens de grote ziener Nostradamus gelijk krijgen staat ons eind 2012 een vrij indrukwekkende ramp te wachten. De soort is niet bekend maar volgens Nostradamus blijven na deze vonnisvoltrekking nog maar zo'n 150.000 menselijke wezens over om een nieuwe aarde te gaan bevolken. Als ik misschien mag kiezen: doe mij dan die klimaatverandering van Al Gore maar. Wat er ook gebeurt, ons eigen Veranderplan staat op het punt geïmplementeerd te worden. Henk krijgt het allemaal voor elkaar en per oktober zou iedereen z'n stekkie gevonden moeten hebben. Weer een mijlpaal, zullen we maar zeggen, na alle veranderingen die er binnen Reest & Wieden al geweest zijn. Er zijn nog veel meer ontwikkelingen onderweg, zoals we al weten of vermoeden: na het Fuwater komen competentie management, nieuw beoordelingssysteem, implementatie van de Strategienota, ik vermoed een MD-traject, een nieuw bestuur, het kan niet op. We moeten wel een beetje voortmaken want voor we het weten is het december 2012 en ik meen te weten dat niet alle Reest & Wiedenaren tot de uitverkorenen zullen behoren.

December 2008 – over Wouter, vrouwen en troepen

Elk nadeel 'heb' z'n voordeel.

Die historische woorden van ons geniale voetbalwonder zijn bijna de enige die hij in een voor iedereen begrijpelijke zin heeft uitgesproken. 't Is meteen ook de meest geïmiteerde zin geworden op verjaarspartijtjes en andere droevige verplichtingen. Ik kan de zin ook wel gebruiken bij een korte beschouwing van het bankendrama dat hopelijk achter ons ligt. Wat zijn we met z'n allen bestolen door die mondiale graaiers. Wat zijn we bedonderd door al die mooie berichtgeving en wat zijn vooral de kleine aandeelhouders de dupe geworden van die snel verdampende aandelenkoersen. Ik hou mezelf steeds maar voor dat het 'maar geld' is maar dat is slechts een schrale troost. Het lukt me nog niet helemaal om al die frustratie van me af te zetten. Maar goed, wie weet gaat het financiële zonnetje ooit weer schijnen. Dat was dus het nadeel. 'Maar hoe zit dat dan met dat voordeel', hoor ik menigeen al vertwijfeld roepen.

Welnu, da's toch eenvoudig.

De wederopstanding van de PvdA, onder aanvoering van onze nationale trots Wouter Bos natuurlijk. Als een zeventiende-eeuwse staatsman stond hij direct na de dramatische berichten het volk te woord, gooide met miljarden alsof het om oude lires ging, en stelde 'Harry' Balkenende volledig in de schaduw door al dat kordate optreden.

Zacht en te vrouwelijk die stem?

Welnee, krachtig, vastbesloten en doortastend waren de toepasselijke woorden. Het volk hing aan z'n lippen. Men juichte bij alweer 20 miljard, men zong hem toe en men inhaleerde met tranen in de ogen al die vastberadenheid. Eind november bespeurde ik zelfs een minuscuul arrogant lachje tijdens zijn zoveelste vraaggesprek over de verdwenen miljarden, biljoenen en triljarden, termen die ik sinds Dagobert Duck niet meer was tegengekomen. Overdrijf ik nu niet een beetje? Nee hoor, absoluut niet. Kijk maar naar de peilingen. Bijna jammer dat die verkiezingen nog zo lang lijken te duren want er is er maar één die de volgende minister-president kan worden uiteraard. Wouter dus.

Van de nationale politiek nog maar even naar Amerika dat op de valreep dan toch nog een verstandig besluit heeft genomen. Geen ouwe, doortrapte oorlogsveteraan maar een jonge, energieke staatsman, die in staat moet worden geacht de wereldwijde crisis om te buigen naar een toekomstbestendig klimaat zonder troepen in Irak.

We wachten het af.

Over troepen gesproken, ik leg de Nederlandse taal nog wel eens onder de loep en ik kom niet uit het woord 'troepen'. Een meervoud van troep, zou je zeggen, waarbij een troep al uit meer eenheden bestaat en troepen dus uit nog meer entiteiten. Nu hoor ik regelmatig nieuwslezers aankondigen dat er weer eens drieduizend troepen naar Verriweggistan worden gestuurd, waarbij ik me dan afvraag om hoeveel soldaten het gaat. Blijkt de volgende dag in de krant dat het drieduizend stumperds betreft.... Eén soldaat is dus één troep, of sterker nog, één troepen? Ik zoek het uit en kom erop terug, dat belooft ik.

Terugkijkend op het roerige 2008 moet ik constateren dat we bij Reest en Wieden niet bepaald stil hebben gezeten. Henk Post hield ons allemaal danig bezig met de veranderende sector, Fuwater werd min of meer afgesloten, de verhitte OR-

gemoederen kwamen tot bedaren, competenties werden geïntroduceerd en vanuit het bijna overwerkte P&O-bolwerk kon met de laatste krachtsinspanningen nog net leeftijdsbewust personeelsbeleid de organisatie in worden geperst. Tel daarbij op de komende verandering van het beoordelingssysteem en we moeten concluderen dat het in 2009 alleen maar rustiger kan worden. Ik hoop het uit de grond van m'n hart want een beetje rust in de tent en een beetje uithijgen kunnen geen kwaad, dunkt me.

Ik weet echter ook dat we *onderweg* zijn met de realisatie van de strategienota. Weten we het nog? 'Times they are a changin' van Bobby Dylan. Ik weet zelfs dat ik daar persoonlijk nog een karweitje voor op moet knappen maar in het jaar dat ik alweer 59 lentes ga tellen zal er af en toe een pas op de plaats gemaakt moeten worden. Daar ga ik ook m'n best voor doen in elk geval, onder het motto: 'eerst eens wat afmaken voordat we aan iets nieuws beginnen'.

Verder hebben we er tegen het einde van het jaar zomaar twee vrouwelijke leidinggevendenden bij gekregen en dat kunnen we natuurlijk als een welkom kerstcadeau beschouwen. Al die ouwe, grijze en kale knarren kunnen wel een impuls gebruiken en we zijn dan ook razend benieuwd welke verfrissing deze verandering gaat opleveren. Overigens staat deze ontwikkeling in schril contrast met het meest opzienbarende nieuws van de afgelopen weken.

'Wat nou weer', hoor ik vertwijfeld roepen.

Goed, let op!

De jaren zestig en zeventig hebben we ons als een stel idioten druk gemaakt over vrouwenemancipatie. Dezelfde rechten, dezelfde plichten en meer van dat gekakel. Recent onderzoek heeft uitgewezen dat een aantal doelen zijn gehaald. Zo gaan vrouwen nu gelijk op met mannen als het gaat om doodgaan aan longkanker maar om dat nu winst te noemen... Verder, en dat is echt opzienbarend, hebben vrouwen weliswaar evenveel kansen op de arbeidsmarkt maar is gebleken dat ze die eigenlijk helemaal niet willen hebben. *Vrouwen willen namelijk met overgrote meerderheid alleen maar parttime blijven werken!!* En daar hebben we ons dus zo voor uitgesloofd destijds...

Nancy en Sara, aan jullie de uitdaging om het tegendeel te bewijzen.

Iedereen een fijne kerst, een aangename jaarwisseling en een gezond 2009 gewenst.

2009

Maart 2009 – over Veranderingen, altijd maar weer veranderingen

Om te beginnen wil ik iedereen vast een fijne Pasen toewensen.

Mijn kerstgroet ging helaas finaal de mist is omdat de vorige editie bij de meesten op 28 december in de bus lag maar ik heb goeie hoop dat deze Paaswens het gaat halen.

Wat valt ons verder op in deze roerige tijd? Ja, je komt er niet onder uit: ‘times they are a changin’, steeds maar weer opnieuw. Klimaat, economie, Reest en Wieden... Klaas Schuttinga had z’n strategienota nog niet gepresenteerd of de wereldwijde ellende kwam over ons heen. Is vast toeval geweest, want hoewel ik onze directeur grote inzichten toedicht gaat deze verandering hem toch ook een beetje boven de pet, denk ik. Veranderingen zijn natuurlijk van alle tijden, golfbewegingen zijn inherent aan economische ontwikkelingen maar van mij mogen ze wel wat minder heftig als die van nu. Crisis, financiële nood, werkloosheid, pensioengaten, je kunt geen krant openslaan, geen tv aanzetten of er zit weer een clubje ‘deskundigen’ klaar, dat haarfijn weet uit te leggen waar de pijn zit en waarom. Ik wil er eigenlijk niet aan mee te doen maar probeer dat maar eens. Volgens mij zijn we met z’n allen, de media voorop, de crisis enorm aan het opblazen. We maken elkaar gek met al die negatieve berichten en daar zit volgens mij meteen de oplossing van het hele probleem: positivisme.

Als ik ons nationale piepeltje Balkenende, mistroostig door z’n glaasjes kijkend, hoor mompelen dat we er heel slecht voor staan, dan heb ik iets van: **DAT ZULLEN WE DAN NOG WEL EENS ZIEN!**

Waarom niet veel meer de nog steeds sterke kanten van de economie benadrukken, laten zien dat we tegen een stootje kunnen in plaats van dat chagrijnige, calvinistische gewauwel. Zijn we echt *onderweg* naar de ondergang of gloort er licht aan einde van de donkere tunnel? Als deze editie uitkomt zijn de kabinetsplannen allang bekend en weten we misschien wie er allemaal pijn moeten lijden de komende tijd. We zullen zien.

Onderweg naar Meppel valt het me de laatste tijd op dat ook op de weg veel dingen aan het veranderen zijn maar ook hier geldt weer: lang niet altijd verbeteringen.

Neem nou de nieuwe situatie bij Meppel Zuid. Daar heeft onze nationale asfaltvereniging kans gezien om op een oppervlakte van pakweg een kwart vierkante kilometer een woud van stoplichten neer te zetten dat op basis van foutieve afstellingen een aantal volstrekt onlogisch met elkaar verbonden rijstroken moet reguleren. ‘Nog niet geweest’, zegt u? Gewoon even doen want wat ze daar hebben uitgespookt mag een regelrechte trekpleister worden genoemd, ooit ongetwijfeld door een zwaarbeschonken malloot achter de tekentafel bedacht. Nou zijn ze in Meppel toch wel sterk als het gaat om het verkeerd instellen van stoplichten (elders in het land verkeerslichten genoemd). Niet voor niets staat er soms een zeer irritante file op de Blankenstein als je na een dag ploeteren om 17.00 uur eens even lekker het gaspedaal wilt intrappen. Verder is de drempel- en rotondedichtheid weer sterk toegenomen de laatste tijd waardoor het automobilistje pesten steeds verder wordt opgevoerd. Ik moet toegeven dat ik onlangs een flinke boete had kunnen oplopen toen ik op een nieuwe rotonde achter een kolossale vrachtwagencombinatie even linksom ben gereden, toen niemand keek. Fout, hartstikke fout, maar in de wetenschap dat er verderop nog een paar rotondes volgden toch wel een lekker gevoel.

Ook de voetbalwereld is veranderd. De traditionele topdrie bestaat niet meer en het feit dat zowel Twente als AZ boven Ajax staan (situatie 8 maart), waarbij de enorme overschatting van Van Basten nog eens is aangetoond, doet me meer dan goed, al

was het maar om de interne Ajax-aanhangers af en toe eens te kunnen jennen. Nou moet ik daar natuurlijk poepvoorzichtig mee zijn want heel erg veel recht van spreken heb ik op eredivisieniveau ook weer niet, kijkend naar de positie van de trotse zebra's uit de Achterhoek. Misschien dat er bij het verschijnen van deze editie wat meer lucht is gecreëerd, maar ik ben een beetje bang dat we *onderweg* zijn naar de Lange Leegte... Vreselijk!

Fijne Pinksterdagen toegewenst.

Juni 2009 – over fietsondersteuning en porno

Op m'n racefietsje gezeten word ik steeds vaker geconfronteerd met elektronisch aangedreven medeweggebruikers die zich met toenemende snelheden over fietspaden voortbewegen. De vervoermiddelen zijn langzamerhand legio en variëren van een eenvoudige scootmobiel tot de meeste geavanceerde elektrische fiets. 'Moet kunnen', is vast een ieders mening. En jawel, het is uiteraard prettig als mensen ook op hogere leeftijd nog mobiel zijn en eenvoudig van a naar b kunnen. Maar, zoals ik dat wel vaker heb, ook hier zit weer een andere kant aan het verhaal. Het wordt namelijk steeds gevaarlijker met al die apparaten op de weg. Niet alleen doordat de gemiddelde scootmobielgebruiker wat slechtiender en dover is dan de rest van de weggebruikers maar ook vanwege de steeds hogere snelheden die vooral met de elektrische fiets worden bereikt. Kon ik vroeger met een beetje demarrage dit soort fietsers eenvoudig voorbij razen, tegenwoordig komt het voor dat ik de in de verte rondpeddelende grijsaards nauwelijks dichterbij zie komen. U begrijpt het al, hier zit een stuk frustratie maar dat is het niet alleen. Ik heb al enkele malen meegemaakt dat ik toch stiekem en puffend tot vlak achter een fietsend echtpaar was genaderd om vervolgens de bel te hanteren ten teken van het feit dat ik toch nog net een paar kilometer harder fiets en dus wil passeren. Die bel van mij is er één van slechts 3 decibellen – ik overweeg inmiddels een scheepstoeter – dus dat vergt een extra kuchje, een 'hallo' of aanverwante signalen. Dan kunnen er twee dingen gebeuren: men hoort nog steeds niks en ik passeer half in de berm, tot schrik van de oudere landgenoot die de spiegel zelden goed heeft afgesteld of er domweg niet in kijkt, of, en dat heb ik al een paar keer ervaren, men schrikt zo van het afgegeven signaal dat er een bijna-ongeluk plaatsvindt en men slakkerend en zweberend de weg vervolgt, onderwijl met veel misbaar afgevend op de passerende racefietser dan wel elkaar beschuldigend van de onvoorziene manoeuvre. Een oom van mij reed met 95(jaar, geen km/u) onlangs met z'n scootmobiel de sloot in omdat z'n aandacht voor een overvliegende luchtballon wat groter was dan voor het fietspad en zo zijn er tal voor voorbeelden die ervoor pleiten maatregelen te nemen. Om te beginnen een zware verplichting tot het hanteren van gehoorapparaten. Ze kosten volgens mij geen drol meer dus massaal aanschaffen. Verder het beperken van de snelheid van elektrische fietsen tot, nou vooruit, 23 km per uur. Dat voorkomt gevaarlijke toestanden en het schiet toch nog lekker op. Daarnaast natuurlijk de verplichting voor dezelfde doelgroep om een helm te dragen. Daarmee zijn ze beter beschermd en wordt letsel voorkomen. Wedden dat er binnenkort melding wordt gemaakt van de eerste ongelukken door deze ontwikkeling en dat er daarna Kamervragen volgen?

Ik heb het in deze column al vaker gehad over allerlei soorten van verloedering binnen onze samenleving en in dat idee werd ik onlangs nog eens gesterkt toen ik zappend langs één van onze pulpzenders een item kreeg voorgeschoteld over de 'pornolizer', waarbij men via de sms-functie op basis van z'n echte naam een porno-naam krijgt toegezonden.....werkelijk waar! Dus een provinciaaltje met bijvoorbeeld de naam Hendrik krijgt van deze volstrekt immorele en pretentieloze zender de prettige naam Big Bumsie toegespeeld, of aanverwante benamingen. Kan iemand mij vertellen wat hiervan de toegevoegde waarde is? Wordt daarmee het ego van de betreffende trutmans gestreeld? Gaan mensen zich daar beter door voelen? Ik heb niets tegen seks en al helemaal niet tegen sex maar waarom worden dit soort

immense onbenulligheden niet van overheidswege stopgezet. Een twaalfjarig tutje uit Tietjerksteradeel rekent zich via een sms-contact plotseling rijk met naam Nude Nina of iets dergelijks. Weg met die zenders en wel per direct.

Nog iets anders dat onlangs opviel in het nationale nieuws. Een bajes-directeur, ergens in ons land, vertelde het verhaal dat men aldaar wc-papier voor de onvrijwillige logees had laten drukken met daarop teksten als: 'vrij veilig'. 'Nee', hoor ik al roepen, 'dat fantaseer je maar'.

Om de drommel niet, en de betreffende criminelenhoeder wist daar aan toe te voegen dat men met dit medium beschikte over een 'onwijs effectief implementatiemiddel'. Letterlijk citaat via Radio 1! Hebben we in dit land geen algemeen controlerend orgaan dat zin en onzin kan scheiden, dat in staat om juiste prioriteiten te stellen en dat bovendien onze centjes beter bewaakt want met dit enorme nonsens-verhaal gingen uiteraard ook nog eens duizenden euro's gemoeid. Dan ga ik nog even voorbij aan het feit dat gedetineerden misschien wel eens een tijdje beter helemaal niet zouden hoeven te vrijen. Ik formuleer het heel zorgvuldig, bang dat ik ben voor ouderwetse opvattingen.

Onderweg naar de eerste divisie ben ik inmiddels emotioneel bijgekomen van de dreun die de Superboeren moesten verwerken na de dramatisch verlopen nacompetitieduels met RKC. Ik moet toegeven, we hebben gefaald, we hebben veel te weinig gebracht in die duels en ik ben dan ook in gesprek met Graafschapvoorzitter Sietse Veen om de strategie voor volgend seizoen te bepalen. Veel meer talentvolle eigen jeugd laten doorstromen wordt één van de succesfactoren die naar het kampioenschap 2009-2010 zullen leiden. Ik blijf een optimist en wens u allen een bijzonder prettige voortzetting van deze zomer.

Oktober 2009 – over het lint, Jan Peter en een nepsteen

Onderweg naar een betere organisatie – de lat kan per slot van rekening altijd hoger – besteedden mijn collega-leidinggevend en ik onlangs twee dagen aan het onderwerp coachend leiderschap. Elders in dit blad komt het onderwerp ongetwijfeld terug maar twee opvallende voorvallen wil ik er toch nog even uitlichten. In de eerste plaats de vocale en instrumentale opening van Klaas die het aandurfde Bob Dylan en public te vertolken. Klasse Klaas. Ik stel onze directeur dan ook voor om deze muzikale geste een vervolg te geven via een minimaal jaarlijks optreden, misschien aangevuld met wat andere muzikanten onder het personeel. Sollicitanten voor een vrouwelijk achtergrondkoortje kunnen zich vast bij mij melden. Lijkt me dikke pret worden.

Een ander voorval betrof een partijtje 'blindemannetje/vrouwtje' waarbij nadrukkelijk een paar feiten bevestigd werden. 1. bij Reest & Wieden weten we verdomd creatief om te gaan met verstrekte opdrachten onder het motto: zo snel mogelijk naar het einddoel. 2. Henk Post staat graag vooraan als er iets op 'touw' moet worden gezet. Niet echt spectaculair nieuws natuurlijk maar toch wel grappig om mee te maken. Overigens was de (externe) opdrachtgever na het bereiken van het gestelde doel (een lint) zo uit z'n doen dat hij behoorlijk *door het lint* ging. Collega's toch, foei! Tja gut, en dan die ouwe Willem Drees. Ook gehoord en gelezen? Heeft ie in 1969 van de toenmalige Amerikaanse ambassadeur een stukje maansteen gekregen (ja, zou inderdaad van de maan geplukt zijn door Neil Armstrong) en is nu pas gebleken dat het om een stukje versteend hout gaat. Jarenlang heeft het voorwerp in de Nederlandse musea liggen pronken en dan is het plotseling een ordinair stukje hout. Persoonlijk heb ik toch al weinig vertrouwen in Amerikanen en nu blijkt weer eens hoe terecht dat wantrouwen is, de schurken. We moeten die yankees daar een keer voor terugpakken, vind ik. Stiekem uit Afghanistan vertrekken of zo? Onze nationale hoeder des vaderlands denkt overigens heel anders over de Amerikanen.

Ja werkelijk! Jan Peter mocht onlangs zo maar even aanschuiven bij de G20, als een soort 1e reserve dus, en werd daarbij ontvangen door Obama en z'n vrouw Michelle. Tafereeltje gezien? Ach, ach, wat een vertoning. De twee uiterst aarzelende kusjes die hij mrs Obama toediende (waarbij zij zelfs het initiatief nam!) staken wel heel schril af bij de bronstige toenaderingspoging van maffiabaas Berlusconi. Maar och, onze premier geeft de laatste tijd wel vaker toe niet zo in vorm te zijn, een gegeven waar ik wel heel erg van harte mee instem en niet alleen de laatste tijd trouwens. De politiek in Nederland is überhaupt heel hard op weg naar de absolute teloorgang. De debatten over de AOW, de banken, de crisis en Uruzgan zijn allemaal verworpen tot staaltjes egotripperij, zonder humor, zonder glans en vooral: zonder resultaten. Volgende opkomstpercentage verkiezingen: 29% schat ik. Of zou lichtpuntje Alexander Pechtold nog kans zien om kabinet en parlement uit hun lijden te verlossen?

Echt kwaad was ik een tijdje geleden toen ik tijdens het lezen van de ochtendkracht de tronie van heer Rijkman Groenink zag – klopt ja, die voormalige bonusverslinder van ABNAMRO – die de historische uitspraak deed (hou u vast): 'het moet nou maar eens afgelopen zijn met die bonuscultuur van de banken', plus de toevoeging dat hij daar wel aan mee wilde helpen. Ik heb nog even een poging gedaan om met hem in contact te komen (rijkmangroenink@hotmail.com en zo) maar dat is helaas niet

gelukt. Wat zou ik die man graag even willen toespreken. Absoluut toppunt van arrogantie en misplaatst gevoel voor timing en juiste verhoudingen.

Ok, nog even de gebruikelijke voetbalinea: van Marwijk is een topcoach gebleken, zelden zo'n snelle kwalificatie meegemaakt en dat bedoel ik niet eens sarcastisch. IJsland (96ste op de Fifaranglijst), Noorwegen(43), Schotland(30) en Macedonië(56) werden achteloos aan de kant gezet en onderweg naar Zuidafrika 2010 hoor ik al weer chauvinistische kreetjes. Jammer, ik moet u teleurstellen, het gaat weer niet door, Nederland wordt geen wereldkampioen. Waarom niet? Omdat we te arrogant zijn om in een toernooi te groeien en dat hoort er nu eenmaal bij. Bent u nu erg teleurgesteld? Ben ik erg negatief? Zullen we wedden? Kom maar langs dan. Tot de volgende keer,

Kerst 2009 – over het heelal, de nationale verbouwing en muziek

Er kan mij doorgaans van alles verweten worden maar gebrek aan tempo valt daar n og steeds niet onder. Toch heb ik het gevoel dat ik het afgelopen jaar door de tijd ben ingehaald en dat me helemaal niet. Word ik oud? Wordt de wereld steeds hectischer? Zijn het de vele ontwikkelingen die voortdurend de revue passeren? Neem nou de deeltjesversneller van CERN in Zwitserland waar men via een enorm buizenstelsel van 27 km lengte atomaire of nog kleinere eenheden met de snelheid van het licht wil laten botsen om op die manier het ontstaan van het heelal te kunnen verklaren. Als pure alpha-jongen snap ik daar natuurlijk de ballen van maar het boeit me mateloos, net als die onlangs gesignaleerde oudste ster. Ik ben gek op cijfers en statistieken dus heb ik even voor u uitgerekend dat deze (ex)ster ooit op een afstand van 1,3 miljard lichtjaar van ons vandaan stond, namelijk 1.239.364.800.000.000.000.000.000 km, spreek uit: 1 quadrijloen, 239 triljard, 364 triljoen, 800 biljard km. Nog te volgen? Da's een aardig stukkie fietsen. Alleen al het feit dat men in staat is om op basis van een lichtflits bovenstaande rekensom te maken is bovenaards fascinerend. Als je dat soort verhalen leest wordt alles in één keer een stuk betrekkelijker, dan vraag je je, zeker in deze melancholieke tijd van het jaar, af waar we ons met z'n allen zo druk om maken op deze aardbol die overigens volgens veel voorspellers in 2012 z'n einde zal vinden, hoewel dat door sommige betweters weer wordt tegengesproken. Ik ben toch maar even naar de gelijknamige film over deze gebeurtenis geweest, echt een aanrader, wat een spektakel! Ik kan me in elk geval vast voorbereiden. Dan lijken ook zaken als een actie Storm volslagen pietluttigheden. Bij het uitkomen van deze editie is er wellicht meer bekend van de grote broek die we als waterschappen hebben aangetrokken en die inmiddels heeft geresulteerd in een reactie uit Den Haag. Misschien wordt daardoor vanaf 2010 alles weer anders en kunnen we ons opmaken voor een volgend couplet van 'times, they are a-changin', onderweg naar een nieuw veranderproces dus. Tja, dan zijn we vanuit het heelal weer echt terug op aarde. Ik weet dat ik door m'n column soms een mopperkont wordt genoemd maar dat is nu eenmaal de plicht en het lot van een columnist. Alleen maar positieve juichverhalen zijn vreselijk saai en dus moet ik elke editie wat te drammen hebben, al was het maar over reclames. Kent u ze nog, de wasmiddelen van vroeger met die korte namen: All, Omo, Vim, etc. Lekker handig om te onthouden, ook in de tijd dat er nog geen supermarkten waren en je de bestelling over de toonbank bij de plaatselijke winkeljuf moest deponeren. Kom daar nou maar eens om! Ik werd onlangs geconfronteerd met een reclamespotje van het wasmiddel Vanish Oxi Action Intelligence Plus Chrystal White. Pardon? Ja echt, dat bestaat. De eerste keer verstond ik maar de helft, heb nog eens geluisterd, gegoogled en waarachtig, 't is een echt wasmiddel. Je verzint het toch niet, volkomen geschift die producenten. Verder is Nederland de afgelopen twee maanden weer volledig gerenoveerd, is me oopgevallen. Onderweg naar Meppel word ik in oktober en november altijd een bijzonder 'volgzaam' type, vooral door de gele 'volg A-, volg B-, volg C- en volg D-borden' die werkelijk alle centra in deze periode hebben ontsierd omdat net in die twee maanden overal de riolering moet worden vervangen, het hemelwater moet worden afgekoppeld of het wegdek moet worden vernieuwd. Op de één of andere manier groeit asfalt alleen in het najaar en sta je dus overal met een radeloze TomTom voor afgesloten wegen en ontoegankelijke dorpen en steden. Kan iemand mij vertellen waarom dat soort werkzaamheden niet gelijkmatiger over het jaar kan worden verdeeld?

In deze maand is verder een kleine overpeinzing op z'n plaats en die hang ik helemaal op aan muziek. Ik ben volledig terug bij de sixties en vooruit, de seventies. Als voormalige nozem, kabouter, provo en hippie – niets was me te gek – ben ik groot geworden met muziek van Beatles, Stones, Who, Kinks, Small Faces, Jimi Hendrix, Ten Years After, Coby en de Golden Earring. Deze rij fantastische muzikanten kan ik nog eindeloos aanvullen en het afgelopen jaar – ruim 40 jaar na dato – heb ik nog drie bands uit deze opsomming mogen bewonderen. Hoogtepunt: Paul McCartney in het Gelredome, mijn jeugdidool en nog altijd van een onvolprezen gehalte als componist, vocalist en instrumentalist. Geweldig. In sla op dit moment vrijwel geen weekend over om ergens een lekkere ouderwets coverband te horen spelen, de gitaardreunen door merg en been voelend en genietend van onvervalste blues of rock 'n roll.

Met deze prettige constatering sluit ik het jaar af, in de wetenschap dat 2010 weer heftig wordt maar met een kort kerstreces in het vooruitzicht.

Fijne feestdagen en een bijzonder gelukkig en gezond nieuwjaar toegewenst.

2010

Maart 2010 – over klimaat, schaatsen en andere blunders

Het is bij het verschijnen van deze editie formeel voorjaar en daar ben ik godsgruwelijk (Achterhoekse term voor alderjekus) blij mee. Ik heb het helemaal gehad met de afgelopen winter, die in elk geval heeft aangetoond dat de veelbesproken klimaatverandering niet doorgaat en dat is prettig om te constateren. Bovendien wordt die conclusie nog eens van harte ondersteund door de recente blunders van de klimatologen en mede daardoor ben ik als klimaatscepticus gerustgesteld. *Times* zijn dan misschien *changing* maar *the wheater not really*. Ik constateer gelukkig ook dat we richting landklimaat verhuizen: kort najaar, kort voorjaar, lange zomer en (helaas) lange winter. Vooral de laatste maanden werd nog eens de kwetsbaarheid van ons kikkerlandje aangetoond. Het was toch lachen met die spoorwegen na drie cm sneeuw, het was toch smullen geblazen bij het horen van 500 km file na een paar witte vlokken, bevroren wissels bij minus twee en lege treinen die 's nachts doorreden om de zaak dooi te houden. Heerlijk, wat een land. Kneuteriger kan het niet. Holland op z'n smalst...

Wat we niet veel hadden de afgelopen winter was storm, althans niet weerkundig. De Storm die ons staat te wachten kan echter behoorlijk heftig worden. Opschaling, bezuinigen, samenwerken, misschien wordt het wel een hele grote uitdaging voor waterschappen en waterschappers. De stilte voor de storm heerst nu en misschien blijkt binnenkort dat het voorlopig een storm in een glas water is. Ik ben er wel klaar voor, laat maar komen die nieuwe uitdaging. Samenwerking in Rijn-Oost-verband bijvoorbeeld, nieuw hoofdkantoor in Deventer of omstreken, ja hoor, volledig bespreekbaar.

Voetbaltrainers, heel ander onderwerp, maar ook lachen soms. Onderwijzertiepjes als van Gaal, Adriaanse, Jans maar vooral de domme exemplaren werken regelmatig op de lachspieren. Neem nou die Van Dijk van VVV, toch gauw goed voor een IQ van pakweg 59.

“Wat ging er vandaag mis, meneer Van Dijk?”

“Ik verwijt mijn spelers een gebrek aan inzet, ze worden goed betaald en daarom moeten ze gewoon hard werken.”

“Leg eens uit.”

“Ik eis 1000% inzet van die gasten.”

“1000%?”

“Minstens!”

Of een Fred Rutten, die ik tot dusver nog nooit heb kunnen betrappen op het vloeiend uitspreken van één volledige zin. Echt de moeite waard om er eens op te letten.

Gelukkig hebben we met Van Marwijk een slimme, redelijk bespraakte maar vooral nuchtere trainer. Geen blaaskaak of een hoog van de toren blazende gifkikker, maar een normale, kwalitatief goeie peoplemanager, daar kunnen we op het WK de halve finale mee halen, denk ik. Geen kampioenschap natuurlijk, want daarvoor spelen we weer net een slechte wedstrijd teveel maar een derde plek is toch ook mooi. Daar kunnen die bobsleeërs van ons nog een puntje aan zuigen, de lafaards. Een miljoen aan investeringen van sponsors, jarenlange voorbereiding, een nieuwe spectaculaire slee ontwikkeld en wat zegt meneer van Calker: “ik durf niet naar beneden, meneer Gemser”. Niet te filmen natuurlijk en volgens mij stond ie ook nog op het bordes in Haarlem om toejuichingen in ontvangst te nemen toen de Olympische ploeg was teruggekeerd.

Zoals menigeen in de media al voorstelde: “Een trap onder z'n ballen moet ie hebben.”

Watje!

Over Kramer en Kemkers ga ik het niet meer hebben, maar ik snap het wel. Sven had die eerste medaille eens bekeken en geconcludeerd dat het wel een heel raar plakje was. Plakje? Het was een vreemd vervormd misbaksel, waar hij geen tweede exemplaar van in z'n vitrine wilde. Heel begrijpelijk. Rare jongens die Canadezen. Onderweg naar Meppel hoorde ik een paar weken geleden op de radio van het overlijden van Pernell Roberts. Wie? Pernell Roberts ja, Adam in de serie Bonanza, westernserie in de sixties toen er eigenlijk alleen maar westerns op TV waren. Adam was de man in het zwart, wat mistige blik, zwarte handschoenen, zwart paard en altijd op zoek naar gerechtigheid want dat was de missie van 'pa', Hoss, Little Joe en Adam, de Bonanza-familie dus. Heerlijk filmgenre in die tijd, simpele thema's: cowboy's, indianen, wat veedieven, een ranch, een saloon en wat mooie vrouwen. Klaar, smullen maar. Beetje weemoed dus bij het horen van dat radiobericht. De politiek dan nog even. Er waren verkiezingen en vreemd genoeg gaan we dan niet kiezen maar stemmen. Gek is dat toch, noem het dan gewoon stemmingen of verstemmingen. Laten we die knoop eens doorhakken. Bij verkiezingen gaan we kiezen of verkiezen voor mijn part en als we toch vasthouden aan stemmen dan heet dat verstemmingen. Hoe dan ook, mijn stemming was behoorlijk gedaald na de uitslagen in Den Haag en Almere. Als de club van Wilders zich nu maar tijdig diskwalificeert de komende maanden dan kan het 9 juni nog net goed komen. Hoewel? De geloofwaardigheid van de politiek in het algemeen houdt behoorlijk gelijke tred met het wegvallen van allerlei coryfeeën die blijkbaar zo nodig thuis bij moeder de vrouw moeten zitten. Is dat nou de bestuurlijke vernieuwing waar D66 op doelt? We gaan het meemaken in juni, maar eerst genieten van het voorjaar. Een fijne Pasen en Pinksteren gewenst.

Zomer 2010 – over de zomer, Oranje, de Tour en veel heimwee

Eind juni, ik rij op de A3 in Duitsland op weg naar huis na een heerlijke vakantie op Corsica (een fantastisch eiland!) en kan net weer een Nederlandse radiozender ontvangen. Erwin Krol of een andere maf met het weerbericht (na weken slecht weer in Nederland): 'morgen weer warm en droog zomerweer, temperaturen tot 28 graden, zwakke wind'.

'Lekker', denk je dan, dat is prettig thuiskomen'.

Maar dan: 'houdt u rekening met smogvorming en een erg sterke zonkracht, verbranding ligt op de loer; voor hooikoortspatiënten zijn de omstandigheden ongunstig en in Limburg geldt al een sproeiverbod'.

'Jezusmina, wat een negatief verhaal, kunnen we niet even blij zijn met mooi weer of hoe zit dat eigenlijk? Is dat toch weer gewoon Nederlands calvinisme?'

Ik had eigenlijk direct zin om terug te gaan maar ja, de plicht begon weer te roepen. Verder stond er die dag nog een mooie WK-partij op het programma dus toch maar verder gereden.

Het WK.

Tja, ik heb er als groot voetbalkenner natuurlijk allerlei meningen over en die zijn, vrees ik, niet allemaal positief. Lang niet allemaal eigenlijk. Eerlijk gezegd maar een paar.

De organisatie: perfect.

Het land: schitterend.

De deelnemers: op papier topteams

De kwaliteit van de poulewedstijden: doorgaans slaapverwekkend

Arbitrage: soms deerniswekkend

Oranje: verzameling mazzelaars, ok, paar mooie goals, maar vooral veel geluk

Oranjegekte: zwaar overdreven gezien vertoonde spel maar wel gezellig in de kroegen.

Herinnering: heimwee naar 1974 blijft

Na de euforie op 13 juli (huldiging in Amsterdam) zullen Bert en zijn mannen de kranten ook wel gelezen hebben. De koppen over veel te hard en louter verdedigend spel zullen hen toch ook wel bereikt hebben of zouden ze volstaan met de Panorama, Nieuwe Revue en de iPod?

Oranje heeft toch zo'n 40 jaar lang een reputatie opgebouwd als het gaat om mooi, aanvallend voetbal en die naam is in vier weken tijd te grabbel gegoooid. Ok, we zijn 2e geworden maar ben ik daar trots op? Eigenlijk niet of nauwelijks. Ik heb eerlijk gezegd – en die bekentenis valt om de drommel niet mee, daar moet ik heel wat voor overwinnen – meer genoten van landen als Ghana, Chili en.....Duitsland!.

Van Bommel is vreselijk nuttig maar als je zonder één enkele aanvallende intentie op het veld staat is er toch iets heel erg mis.

Van Persie: genante vertoning en voer voor psychologen

De Jong: irritant schoppertje.

Natuurlijk, Sneijder was goed, Stekelenburg en Kuyt ook. Robben deed bijna wat er werd verwacht maar dat was het aanvallend dan ook. Het feit dat Gio notabene twee keer de beste man was zegt veel over de rest. Maar goed, het is voorbij, we gaan ons richten op het EK 2012 maar via een nieuw elan, een anders ingestelde bondscoach en een tactiek die gericht is op het maken van doelpunten. Ik zal het daar binnenkort in een persoonlijk gesprek met van Marwijk uitgebreid over hebben.

Zo dat was dat, boze reacties zie ik wel op de mail.

Bij het schrijven van deze column – 14 juli – geniet ik weer van de Tour, de heldendaden van de wegrenners die het asfalt bijkans opvreten, daar soms ook vreselijke smakken op maken maar desondanks weer vrolijk verder fietsen, soms in het verband en niet zelden met een gebroken arm of pols. Over karakter gesproken, chapeau!

Alleen, ook hier is **Oranje** zelden in de frontlinie te zien, al vele jaren niet trouwens. Ik heb heimwee naar vroegere tijden toen we bijna elke dag meededen om de etappezege, ooit 10 touretappes wonnen (Raleighploeg). Sprinten, tijdrijden, klimmen, we waren er altijd bij. Anno 2010 mogen we blij zijn als Gesink in het eindklassement bij de eerste zes zit. In de Tour zit één 'Nederlandse' ploeg waarbij we ons als Nederlanders moeten vereenzelvigen met een Oscar Freire of Dennis Mentsjov. De NOS-verslaggevers raken soms in extase als één van die twee buitenlanders toevallig een keer in een kopgroep rijden. Ik begrijp er niets meer van. Onderweg naar Parijs zal er ook dit jaar weer geen Nederlands dagsucces geboekt worden en ik denk dat ik het antwoord weet: karakter, mentaliteit. Een Jan Raas vrat zo ongeveer het stuur op als het op de eindsprint aankwam. Kneteman kwam volledig uitgewoond over de streep als ie de laatste kilometer weer eens winnend had afgelegd. Voeg dat bij de altijd weer voorzichtige strategie van Breukink en veel is verklaard. Jammer, verrekte jammer. Beetje laf ook trouwens maar misschien wel kenmerkend voor Nederland als sportland: *meestal net niet!*

Is er naast sport dan niet meer te melden in deze tijd van recessen en recessies. Politiek?

Ze schijnen vorderingen te maken in Den Haag, maar paars plus? Moet dat dan het antwoord zijn op wat de kiezers hebben gevraagd? Ik heb niks met Wilders, sterker nog, ik moet die slechte Mozart-imitatie helemaal niet maar er hebben wel erg veel landgenoten op hem gestemd. Houden we die dan niet erg voor de gek?

De toekomst van de waterschappen dan. Actie Storm?

Toch een storm in een glas water? Of juist de stilte voor de storm. Ook van dat front weinig nieuws. In elk geval is de discussie rond centrale huisvesting in Meppel daardoor even geparkeerd en dat zal menigeen niet slecht uitkomen. Zo kunnen we weer volop aandacht besteden aan onze normale klussen en activiteiten.

Nog een prettige voortzetting van hopelijk een lange zomer.

Morgen 26 graden, heerlijk.

Oktober 2010 – over politiek, taal, voetbal en reizen

'Onderweg', heet deze column al een jaar of vier. En ja, ik ben sinds kort weer flink onderweg, pendelen, woon-werkverkeer, van a naar b of eigenlijk van m (Meppel) naar l (Lochem) v.v., mijn nieuwe woonplaats, uiteraard nog volop Achterhoek maar toch 15 minuten dichterbij. Helaas moet ik dan weer constateren dat er de laatste maanden weinig schot is gekomen in de totale, jaarlijkse asfaltupgrade van ons nationale wegennet. 't Is niet te geloven hoe een compleet land in telkens weer dezelfde drie maanden van het jaar wordt platgelegd. Files, opstoppingen, narigheid en dan moet het slechte weer nog beginnen. Een stukje tussen Meppel en Zwolle gaat 10 maanden duren, tien maanden, nog afgezien van een strenge winter natuurlijk.

'Openbaar vervoer!' hoor ik al iemand roepen. Goed alternatief. Een paar maanden geleden heb ik het nog maar eens geprobeerd, simpel ritje vanaf Meppel naar centrum Amersfoort, lekker op je gemak wat vakliteratuur lezen, even de ogen dicht, 'fluitje van een cent' denk je dan maar weer eens.

Niet dus.

Eerst vertraging in Meppel, en minuut of tien, vervolgens een stop in Zwolle, moest een wagon aan gekoppeld worden. Uitstappen, overstappen, instappen, kortom, zit je net of je wordt uit je gemakje gehaald. Nieuw treinstel, nieuwe wagon maar vooral: nieuwe passagiers en dan van het soort dat werkelijk de rest van de rit zit te bellen, te sms'en of te twitteren, daarbij decibellen producerend die elke poging om ontspannen te lezen in de kiem smoren en dat ook nog eens in een stiltecoupé. Dat was dus echt de laatste keer treinen, nam ik me direct voor, helemaal toen de terugweg nog een keer gepaard ging met vertraging en oponthoud. NS...het spoort voor geen meter!

Iets anders. Ik ben behoorlijk gek op taal. Mooie woorden, mooie woordspelingen, ik kan er als een kind van genieten. Toppunt van mooie sportverslaggeving, al heel lang geleden trouwens. Oud-wielrenner Cees Bal (80-er jaren) had een slechte dag in de Tour, klein krantenkopje volgende dag: 'Bal ver teruggeworpen'. Prachtig, schitterend, virtuoos. Afkortingen zijn soms ook heel leuk, vooral die je nog niet kent of verwacht. Zo ontdekte ik onlangs een paar hele leuke. Let op: '**door eendrachtige samenwerking profiteren allen regelmatig**'. De Spar, echt waar, die Hollandse supermarktketen die vroeger alleen in Nederland en nu nog vrijwel alleen in Frankrijk voorkomt. Mooi, dat soort dingen, kicken, vooral omdat geen Fransoos daar iets van weet. Ander voorbeeld: Page, o.a. zacht toiletpapier: **papierfabriek Gennip**, daar wordt het papier plotseling een stuk minder zacht van. Vooruit, de laatste: **Reputatie, Eigentijds, Meedenkend, Innovatief en Actief**, ja, Remia dus. Volgende keer meer taal.

Voordat ik iets roep over politiek eerst nog maar even voetbal. Ik heb de afgelopen periode genoten van de Championsleague, wat een toppers zaten daar tussen. Geen WK-niveau maar zes dimensies hoger, genieten, puur genieten. Oranje dan? Tja, ik had de vorige keer al aangekondigd met van Marwijk te zullen babbelen over het *vooruit* spelen, voluit op de aanval dus en zie daar: bij Nederland-Zweden stond daar zomaar een potentiële EK-winnaar te spelen. Het begint er dus op te lijken. We vergeten de WK, we vergeten Nederland-Finland en we kijken **en** spelen vooruit. Hulde Bert, vooral doorgaan met diezelfde groep en geen de Jong meer binnen de

lijnen, en liever ook geen Heitinga trouwens. Een hoewel ik Doetinchem als woonplaats heb verlaten klopt mijn hart nog steeds voor de blauw-witten van de Vijverberg. We worden dit jaar een stabiele eredivisieploeg, beste lezers, let maar op!

Politiek.

We hebben een kabinet, hoera!

Hoe lang zouden ze het volhouden?, vraag ik me af. Die gedoogconstructie kan toch ooit goed gaan, naast de complete zelfverloochening van het CDA. Wie houdt wie nu eigenlijk voor de gek? Leuk anagramfeetje via Kees van Kooten trouwens over Geert Wilders: gisterwereld. De spijker op z'n kop, hoe is het mogelijk. Ik heb kortgeleden nog met iemand om een fles whiskey gewed dat het kabinet volgend jaar 14 oktober niet haalt. Verkiezingen verliezen (CDA dus) en dan weer gewoon doorregeren, of er niks is gebeurd. Politiek is op z'n minst ongeloofwaardig op deze manier maar m'n verdere mening hierover zal ik u besparen omdat ik me nog veel meer erger aan de situatie in onze voormalig kolonie Suriname. Daar wil ik nog wel even heel erg hard 'boe' tegen roepen. Grof schandaal natuurlijk dat een stelletje schurken daar de politieke macht heeft gegrepen. Bouterse en Brunswijk, met de B van boef of bandiet, nu doodgemoedereerd aan het roer. Nou zijn er wel meer B's aan de macht natuurlijk, Berlusconi bijvoorbeeld, maar die decembermoordenaar spant toch echt de kroon.

Botterrace

Eindelijk was het dan zover, ik mocht mee met de botterrace op 2 september j.l. Spakenburg, m'n eerste kennismaking met die oude platbodems. Rond een uur of 12 trokken we met een leuk gezelschap het zeegat uit, ongeveer zesde positie want het gaat uiteindelijk ook nog om zoiets als winst. Vervolgens een bijna windstille waardoor de snelheid, in elk geval die van ons, terugzakt tot naar schatting een enkele knoop. Om me heen kijkend ontwaar ik allerlei schepen die vrolijk langs stomen, ogenschijnlijk weinig last hebben van het gebrek aan wind en er maar lustig op los zeilen. We krijgen meer en meer de indruk dat onze schippers de Olympische gedachte koesteren, ondanks de verwoede hulppogingen van onze enige zeilfanaat Henk Post. Uiteindelijk passeren we ruimschoots als allerlaatste de meet, waar de winnaar (Wetterskip) zich al zo'n drie kwartier ligt te vervelen. We varen door, leggen tijdig aan en arriveren toch zo ongeveer als eerste in de kroeg, en niet onaangename bijkomstigheid.

Toekomst van de waterschappen dan nog even? Eehh.....tja,Rijn Oost?.....R7?.....hmm, nou ja, misschien.....of toch niet?

Gewoon weer geen nieuws dus, de spanning neemt toe, evenals de geruchten en het rumoer uit de wandelgangen. Binnen twee maanden gaat de kogel door de kerk, denk ik.

Times they are a changin', ja, vast wel en niet alleen 'times' maar ik mis wel een stuk informatie over dat 'changen' en da's op z'n minst jammer.

Fijne herfst met mooie paddestoelen gewenst.

December 2010 – over bezinning, taalergernissen en wat politiek

Het einde van alweer een heftig jaar.

Bezinning, evaluatie, terugkijken, napraten. Het hoort er allemaal bij en ik zal dan ook niet nalaten een paar onderwerpen de revue te laten passeren. Om te beginnen onze taal.

Ik irriteer me al tijdenlang aan allerlij ontwikkelingen op taalgebied. De mens anno 2010 kommuniqueert steeds minder via gewone tekst maar maakt steeds meer gebruik van een flinke doses tools die hem in staat stellen zonder normaal woordgebruik duidelijk te maken wat hij bedoeld. Symbolen, voorgedefinieerde woorden, eenvoudige muisklikken en andere genoffel zorgen ervoor dat het steeds simpeler word om bijvoorbeeld via internet boodschappen te doen of te verzenden, reserveringen te plaatsen of ons te verdiepen in Wikipedia, die geweldige internet-encyclopedie. Alles dat we willen weten staat op het web en het enigste wat we hoeven te doen is zoeken via spectaculaire zoekmachines als Google en we weten gemiddeld binnen maximaal 0,7 seconde wat we zoeken. Al die mogelijkheden maken taal voor een deel overbodeg en dat moeten we aan de ene kant accepteren maar aan de andere kant ook diep betreuren. De taal wie overblijft staat bol door Engelse cretologie met woorden als meeting, saven, mail, benchmarks, feedback, pimpen, etc., soms zoveel, dat we het nog maar nauwelijks beseffen. Verloedering vindt ik dat, want taal is cultuur, taal hoort bij de maatschappij, taal staat centraal in alles dat we doen. Advertenties op marktplaats staan ook boordevol analfatisme: ,deze kast verkeerd in goede staat', dat soort dingen. Zoals gezegd, storen dat soort dingen me vaak en ik pleit ervoor dat we met z'n allen met dit gehampel stoppen en weer overgaan naar korrekt gesproken en geschreven nederlands.

Nou, hier laat ik het maar even bij. Niet minder dan ruim dertig taal- en stijlfouten ontsieren bovenstaand cursief alineaatje en ik hoop dat de aandachtige lezer ze allemaal heeft getraceerd. Nog even het meest irritante woord van 2010: gedoogsteun en dan kom ik vanzelf bij de poltiiek.

Een heerlijke ontwikkeling vond ik het, de alom verwachte maar toch nog snel in gang gezette ontmanteling van de PVV, onder het motto 'van Hero naar Zero'. Gebrek aan kwaliteit lag in de lijn der verwachting maar die onverwachte meevallers van onbenul Lucassen, gladakker Sharpe, alsmede de escapades van de heren Brinkman en Hernandez brengen alles in een stroomversnelling en sterken mij in de overtuiging dat ik een flinke weddenschap ga winnen als het kabinet voor medio oktober 2011 is gevallen. Bij het uitkomen van de editie is er vast weer een miskleun bijgekomen. Links is trouwens knap onzichtbaar de laatste tijd en dat vind ik bijna net zo'n miskleun als het ogenschijnlijke einde van de Rijn Oost-ontwikkeling, politiek op een niveautje lager maar net zo ondoorgroendelijk. Actuele tip: raadpleeg veelvuldig Wikileaks want daar staat binnenkort vast allerlei geheime achtergrondinformatie op over de fusie- en samenwerkingsperikelen.

Dan nog even over Vadertje Tijd. U kent het wel: 'uren, dagen, maanden, jaren vliegen als een schaduw heen'. Ik heb het 100 jaar geleden tijdens een kerkelijk leven nog wel eens gezongen zelfs. Het zegt al iets over de snelheid van het leven van toen maar die snelheid is in mijn optiek het laatste decennium met lichtjaren toegenomen. Hoe komt dat toch dat het jaar nauwelijks begonnen lijkt te zijn of we zitten alweer onder de kerstboom. Het strooizout was kortgeleden nog op en we hebben het de laatste weken alweer flink nodig gehad. Zo is er een afdeling I&A, zo er een nieuwe club die S & B gaat heten. De tijden zijn jachtig, we spoeden ons door de flexibele werktijden zo'n 16 uur per dag van a naar b, de winkels liggen 24 uur per dag en 7 dagen per week vol met de grootst mogelijke onzin en al die flauwekul moet vervoerd worden via vrachtverkeer dat onafgebroken zorgt voor dagelijkse files. We zijn uiteraard doorlopend bereikbaar, de werkdagen zijn door de komst van de smartphone verlengd tot in het oneindige en het werkwoord 'vervelen' kan uit de woordenboeken. Dat woord heeft louter nostalgische waarde en stamt uit een tijd dat de mens nog wel eens korte perioden kende dat hij niets te doen had. Niets te doen?! Gewoon internetten, hyven, mailen, youtuben, twitteren, de nieuwe en toekomstige mens is er één met een gebogen hoofd, de blik voortdurend gericht op het minischermje om toch vooral elk bericht te kunnen tackelen, direct te kunnen schakelen en paraat te staan wanneer er een vraag wordt gesteld. Kijk om je heen en wees het met me eens. Alleen gek genoeg doe ik zelf gewoon aan mee, ben ik ook een slaaf geworden van de technologische ontwikkelingen, voel ik me verplicht bereikbaar te zijn en ga ik mee met de gekte van vandaag de dag. Daarom heb ik een voornemen voor het nieuwe jaar: ik ga minderen! Niet met eten, vooral niet met drinken of met andere aangename zaken maar met de zojuist beschreven activiteiten. Dat alles in een poging om de tijd te temperen, langer en meer te genieten van alle momenten. Met 'carpe diem' hoog in het vaandel zal 2011, als het aan mij ligt, langzamer verlopen dan 2010 en ik zal u over een jaar uitgebreid verslag doen van het welslagen van mijn pogingen. Uitdagingen te over: een nieuwe afdeling S&B, samenwerking Rijn Oost, Nico's nieuwe optrekje aan de Zomerdijk, het nieuwe waterschap Reest & Salland, ik doe er alleen overdag tussen 07.30 en 17.00 aan mee,dat probeer ik althans.

Het voetbal laat ik dit keer maar voor wat het is. Gelukkig geen WK-stress in Nederland, goeie keus van potentiaat Blatter en z'n Fifa-grabbelaars.

Ik wens u fijne feestdagen met veel bezinning, bovenal een goede gezondheid en een fantastisch begin van een nieuw en oneindig jaar.

2011

April 2011 – over tsunami's, voetbaltrainers en schurken

Voor de doorsnee columnist is het de laatste tijd smullen geblazen. De wereld is letterlijk ontploft en het is zeer aannemelijk dat we pas aan het begin staan van een veel grotere serie gebeurtenissen. Ik ben geen doemdenker maar de natuurrampen, oorlogen en pedofielschandalen, ze rollen allemaal in duizelingwekkend tempo over het beeldscherm, koppen ons toe via de krant of komen tot ons via duizenden radioverslaggevers die zich met gevaar voor eigen leven over de grenzen begeven met het doel ons smeugig op de hoogte te stellen van de mondiale ellende.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik voor 2004 nog nooit van het woord tsunami had gehoord. Blijkbaar heette dat daarvoor gewoon vloedgolf of zo maar de onvoorstelbare puinhoop die Japan is overkomen kwam bij mij over als een pure rampenfilm. Dit was toch gewoon niet waar??!! Dit was toch een staaltje van knappe animatie? Werkelijkheid dus en daarna kwamen de deskundigen. Kerneleerden, geologen, seismologen, meteorologen, Japanologen en wat dies meer zij, ze overspoelden ons met hun visie via de talloze praatprogramma's, visies die niet zelden een dag later alweer waren achterhaald door de vervelende realiteit van toenemende straling en radioactiviteit. Fukushima, ook nog nooit van gehoord voor maart 2011 maar net als Cairo, Benghazi en Tunis in het netvlies gegraveerd. Mubarak zit inmiddels van z'n overgebleven spaarcentjes te rentenieren en Kadhafi is op dit moment (begin april) nog lang niet verdreven en 't is maar de vraag of dat ooit gaat lukken.

Over centen gesproken. Banken, werkelijk gespeend van elk greintje moraal, zien kans om de tegoeden van de Mubaraks en de Kadhafi's te bevroren op het moment dat ze aan de kant worden gezet. Dezelfde banken die ons in alle ellende van de financiële crisis hebben gestort door pure hebzucht, graaierij en machtsmisbruik. Die banken heffen nu plotseling een vingertje op naar Libië en Egypte onder het motto: foei! Diezelfde banken geven ondanks alle gebeurtenissen moeiteloos weer miljoenen uit aan volledig misplaatste bonussen. Als de PVV dan toch ooit tuigdorpen gaat oprichten, stel ik voor dat dat gebeurt op Nova Zembla met bankdirecteuren en al die verdreven dictators als eerste klanten.

En nu we toch grensoverschrijdend bezig zijn, even over voetbal en trainers. Bruggetjes zijn zo gebouwd en vooral de brug geld naar voetbaltrainers is helemaal snel geslagen. Gullit, Ruud voor intimi, met een geldverspillend mokkel aan z'n zijde, koos uit 'idealistische' overwegingen voor een loopbaan bij Terek Grozny in Tsjetsjenië, niet ver van de Kaspische Zee. *'Nou Ruud, vertel eens eerlijk, je doet het toch gewoon voor het geld!'*. *'Nee hoor, ik heb me verdiept in de achtergronden van de club en van het land en die waren aantrekkelijk genoeg om deze bewuste keuze te maken'*, of woorden van gelijke strekking. Deze goeie ex-voetballer maar hopeloos falende trainer had ook nog gehoord dat die Tsjetsjenen geweldig konden schieten maar dat was een wat verkeerde interpretatie, zo bleek direct bij aankomst, toen een tiental tijdelijke landgenoten bij een aanslag naar de eeuwige jachtvelden waren verbannen.

Gelukkig heeft hij inmiddels aangetoond de gehoopte kwaliteiten inderdaad te missen want de eerste wedstrijden gingen gewoon verloren en ook deze missie is voor juli a.s. alweer beëindigd. Kan ie misschien daarna bij Ajax aan de bak want voetbal is ook daar oorlog maar dan op een ordinaire verbale wijze. Onze voormalige nummer 14 laat geen moment onbenut om zijn gebrek aan respect en fatsoen te etaleren. Waar een groot voetballer klein in kan zijn, denken we dan maar. Trainers als Preud'homme en Rutten kunnen echter verbaal nog wel wat leren van

onze Johan. Je zou toch zeggen dat een beetje mediatraining wonderen kan uitrichten maar tot dusver heb ik Rutten nog geen enkele keer kunnen betrappen op een vloeiend uitgesproken zin. Echt eens op letten want dat is wel geinig. Die man is in staat om in elke zin halverwege een verbale komma te plaatsen, om vervolgens met een nieuwe bijzin zijn stukje ondoorgroondelijke tekst te vervolgen. Voorbeeld: *'Ik vond dat we er ehhh voor de rust de kansen die we kregen, dat we die erin hadden moeten schoppen want.. ehhh, ja, en daarna gaven we het middenveld weg maar toch, eehh, uuhh, was de winst, denk ik, beetje geluk ook, wel terecht, ...vond ik'*. Niemand die daar verder om maalt trouwens want het gaat uiteraard alleen om de reclameborden achter de man maar toch...

Ander bruggetje: voetbal, schieten, schotfusies waterschappen! Nee, daar zit nog geen schot in. Ik zit nu al maanden te wachten op wat concrete ontwikkelingen maar die blijven nog even uit en persoonlijk vind ik dat jammer. Vanuit de ICT-invalshoek gaat de samenwerking steeds beter en ook vanuit andere disciplines weten de regionale waterschappen elkaar te vinden, volgens mij het goede moment voor de volgende, bestuurlijke stap, die ik uiterst nieuwsgierig volg.

Nieuwsgierig ben ik toch wel en verder gek op feiten, wetenswaardigheden, topografie, geschiedenis, jaartallen, cijfers, taalontwikkelingen, noem maar op. Een mens moet per slot van rekening toch z'n tijd doorkomen, niet waar. Zo las ik onlangs dat mensen, aardbewoners dus, voor 99,8% genetisch identiek zijn. Alle verschillen die ons dus uiterlijk, geestelijk, fysiek, verstandelijk, etc. onderscheiden liggen allemaal opgesloten in die 0,2%. Is dat niet onvoorstelbaar? Het onderscheid tussen Geert Wilders en de schrijver van deze pagina is hooguit 0,2%, misschien zelfs minder. De overeenkomsten tussen Kadhafi en Obama bedragen rond de 99%. In dat piepkleine restpercentage ligt alles opgesloten wat te maken heeft met normen, waarden, erfelijkheid en milieu en daar weet ik sinds Graves weer wat meer van. Toch iets om over na te denken tijdens de prachtige zomeravonden die weer in het verschiet liggen.

Een prettige paashaas gewenst.

Augustus 2011 – over insecten, Herman en Nederland

Ik schrijf deze column voor een deel tijdens mijn vakantie in Andalusië, Zuid-Spanje dus, waar ik in juni ontzettend heb genoten van cultuur, natuur en temperatuur. Genietend van landschap, steden, bergen, burchten, tapas en sangria denk ik op dat soort momenten aan de beperkingen van die polder aan de Noordzee, waar we het met de Veluwe, de Holterberg en een stukje Limburg moeten doen. Zet dat af tegen Andalusië – 2 x zo groot, 10 x zo mooi en 40 x zo aangenaam – en kruip als Nederlander in je schulp. Ik heb daar de resten van oude culturen gezien, daterend uit een tijd dat we hier nog uit de modder getrokken moesten worden. Maar zet dat ook eens af tegen de doorgaans erg grote bek die we als natie vaak mondiaal op menen te moeten zetten. We willen met onze 46.000 vierkante kilometer meepraten met de G20, we willen iets bepalen in het kader van de Europese begroting en sommige partijen willen – ook Europees gezien – hun stempel drukken op asiel- en integratiebeleid. Dat we sportief gezien, bijvoorbeeld voetballend, af en toe een partijtje meeblazen, prima. Maar laten we ons toch vooral niet meer verbeelden dan we zijn, indachtig het oude gezegde ‘in der Beschränkung zeigt sich der Meister’.

Een paar weken na de vakantie denk je daar wel een fractie genuanceerder over maar de wat laffe vrijspraak voor Wilders sterkt mijn vermoeden dat Europa binnenkort weer een keer op haar grondvesten zal schudden.

Ik was overigens nog maar net terug van genoemde vakantie toen ik een artikeltje las over een ongetwijfeld flink gesubsidieerd onderzoek van de Universiteit van Wageningen. Een onderzoek naar het aantal insecten dat maandelijks door automobilisten wordt ‘aangereden’. Uit het onderzoek bleek dat het gaat om een totaal van 133 miljard stuks, gebaseerd op de tellingen op kentekenplaten (‘voorzijde van de auto’s’, stond er nog volslagen overbodig bij vermeld; je ben als insect wel volledig geschikt als je je op de achterzijde van de auto te pletter vliegt. Ik wil deze onderzoekers wel eens een paar vragen stellen:

‘Hebben we in Nederland niets belangrijkers te onderzoeken?’

‘Om welk percentage van het totale insectenbestand gaat het eigenlijk?’

‘Moeten we maatregelen nemen om het aantal overledenen terug te dringen, bijvoorbeeld het verlagen van de maximumsnelheid tijdens de drukke insectenperioden, bijvoorbeeld in de avonduren?’

‘Wat doet het buitenland, met name Afrika?’

‘Wordt er een fonds opgericht om de belangen van de nabestaanden te behartigen?’

‘Wie heeft in Wageningen dit onderzoek goedgekeurd en met welke kosten is dit gepaard gegaan?’

Typisch Nederland dus en als we de 18 miljard bezuinigingen niet halen heb ik nog wel een paar suggesties.

Zo, na deze inleiding maar even naar het vaste onderdeel, voetbal dus.

Komkommertijd, lastige uitdrukking na de Ehec-bacterie, maar toch. Geen competitie, geen EK of WK, alleen maar transfernieuws en natuurlijk trainerswissels. Gullit heeft volledig voldaan aan mijn in de vorige editie gepubliceerde verwachtingen, namelijk gefaald op alle fronten en bevestigd dat hij een ordinaire zakkenvuller is. Contract, paar kreten, bijna alleen maar nederlagen, ontslag en een paar miljoen rijker. Hoppa, shoppen maar weer. Vervolgens wordt ie door bepaalde zichzelf wat minder respecterende omroepen ook nog eens gevraagd als voetbalanalyticus, waar hij per wedstrijd zo'n € 5.000 voor ontvangt, net als die

andere nietsnut Ronald Koeman, met z'n tweeën met voorsprong de etaleerders van de meeste gebakken lucht tijdens voor-, tussen- en nabeschouwingen. Echt eens op letten, want het is soms schrijnend te zien en te horen welke onzin die twee uitbraken. En Koeman – net als Gullit geen enkele prestatie als trainer neergezet! - doet dat ook nog eens in de tweede persoon enkelvoud als ie het over zichzelf heeft, net als Cruyff overigens.

Dan Herman Brood, al tien lang gniffelend vanuit de drugshemel op ons neerkijkend maar 11 juli j.l. terecht herdacht. Alweer tien jaar geleden, toen ik op een camping in Italië hoorde van de zelfmoord van Herman. Ik was geschokt. Eigenzinnige Herman, verslaafde Herman, dronken Herman, muzikant Herman, schilder Herman, vader Herman. Ik had wel iets met Herman. Eigenzinnig als geen ander maar op een breed creatief gebied bezig met kunstuitingen in allerlei vormen. Jarenlang hing zeefdruk 'Tokkel' in mijn woonkamer en de manier waarop hij met spuitbussen en ander materiaal kunst van een nieuwe dimensie voorzag was voor mij ronduit creatief en vernieuwend, ook al zat er veel prutswerk tussen. Herman had in elk geval een verhaal en als je soms de avonturen terugleest van zijn pianistenperiode bij Cuby – rond 1970 – echt heerlijk, fantastisch gewoon. Een hele band, inclusief instrumenten, apparatuur en een lading drugs werd in een VW-busje gepropt voor een tournee in Polen, via de voormalige DDR wel te verstaan. Je bent geneigd om te zeggen: 'dat kan nooit', maar het kan wel, ik heb er foto's van gezien.

Ik checkte na, maar ook regelmatig wel tijdens de vakantie, mijn mail voortdurend op berichten rond waterschapsfusies, samenwerkingsverbanden, bestuurlijke besluiten, etc. Tevergeefs, het zomerreces was wellicht al begonnen maar ik maak me toch wel wat bezorgd over de voortgang. Wat ik in het verlengde van deze stagnerende ontwikkeling helemaal niet begrijp dat overal nieuwe SD's en dijkgraven worden aangesteld. We moesten toch 100 miljoen bezuinigen en dat gingen we toch doen via fusies en met minder waterschappen? Ik ben geen kamerlid maar een paar simpele vragen zou ik in dat geval wel willen stellen. Maar goed, we wachten op wat het najaar ons gaat brengen.

Ik wens de late vakantiegangers nog veel plezier en de terugkomers vast een prettige acclimatisatie.

Oktober 2011: over teken, de Tour en een beetje doemdenken

Doemdenken, ik heb het altijd een mooi woord gevonden en iedereen doet er wel eens iets mee, zeker in het jaargetij van de vallende blaadjes en de vroeg invallende duisternis. Bah, november, de ergste maand van het jaar, staat weer voor de deur. Koud, donker, nat en voeg dat nog eens bij alle ellende van het actuele wereldgebeuren en je kunt zomaar in een dipje raken en dan druk ik me nog voorzichtig uit. Wat een bagger met al die honderden miljarden die ons qua schulden steeds weer om de oren vliegen. Griekenland, de euro, Spanje, werkloosheid, het duo Merkozy, de Jager, dalende beurskoersen en dan ook nog eens TAX-i, dat mislukte belastingpakket. Wat een narigheid. Komen we ooit uit deze diepe put? Zijn al die natuurrampen een tijdelijke hype van onze lieve heer, is er iemand die ons wil waarschuwen dat het op 21 december volgend jaar voorbij is, conform de Maya-voorspellingen? Gaan we echt ten onder aan hebzucht, graaipraktijken, bonusculturen en een volledig uit de hand gelopen bankensysteem? Ik heb dagen dat ik er flink van kan zitten somberen. Lichtpuntje: de mondiale opkomst van protestacties stegen het superkapitalisme, begonnen op Wallstreet en nu ook in Nederland gesignaleerd, Occupy dus.. Ik denk dat ik mijn protestkloffie van weleer maar eens uit de mottenballen haal want sinds Vietnam ben ik in dit opzicht een beetje passief geweest.

Daarnaast, sterk relativerend, gloort er hoop, wordt er een begin gemaakt met herstel, is er weer aanleiding voor voorzichtig optimisme. Heeft Oranje zich immers niet geplaatst voor het EK 2012? Heeft De Graafschap immers niet een puntje gepakt bij Heerenveen en is onze nationale honkbalploeg geen wereldkampioen geworden? Nou dan! Verder hebben we natuurlijk met z'n allen Kaddhafi verslagen, ook al is die schurk tot 20 oktober j.l. wel heel lang onzichtbaar gebleven. In elk geval is er in heel Afrika een kolossaal democratiseringsproces op gang gekomen maar zal het nog tientallen jaren duren voordat dat overal is doorgevoerd.

Nog meer positief nieuws?

Jazeker. De NTM is op karwei geweest.

Wie?

De NTM, staat voor Nationale Teken Monitoring, ligt in het verlengde van het in mijn vorige column aangehaalde vliegenonderzoek op kentekenplaten en wordt vanuit dezelfde, ongelooflijk maar ware subsidieonzin gefinancierd. Ik heb het werkelijk drie keer gelezen voordat ik het geloofde. De NTM, een heuse ploeg jonge volwassen onderzoekers van alweer de Wageningen Universiteit is onlangs het bos ingetrokken met een wit laken en heeft kans gezien om daar 13.954 teken op te vangen.

Waarom, waarom in godsnaam? Tja, dat stond er niet bij, blijkbaar was alleen het aantal teken vermeldenswaard en komt dat stelletje pseudo-wetenschappers er nog mee in het Guinnessbook. Wat een waanzin en wat een verkwanseld maatschappelijk kapitaal toch weer. Ik ga de dagbladen verder monitoren op mogelijke vervolgacties als *'het onderzoek naar vlooiengedrag bij hamsters in de overgang, met name in de tijdsperiode 22.00 tot 24.00 uur en bij volle maan'* of wellicht *'de homoseksuele gedragingen van rode bosmieren in met name Drenthe tijdens zonsopkomst'*. Met een beetje fantasie zijn daar prachtige proefschriften over samen te stellen. Moet er nog bezuinigd worden meneer Rutte? Bel me even!

21-33-58-70-74-99-108-128-134-146.

Tja, daar moesten we het mee doen in de afgelopen zomer. Deze merkwaardige rekenkundige reeks geeft de klasseringen weer van de Nederlanders in de afgelopen Tour de France. Ik heb er even voor moeten zoeken maar 't is echt waar. Al jarenlang schijnen er vele Nederlandse talenten rond te fietsen maar op de één of andere manier gaan ze massaal onderuit, hebben ze andere averij, worden ze soms door die laffe Breukink niet naar de Tour meegenomen of gebruiken ze doping. De echte doorbraak wil maar niet komen en daar baal ik stevig van. Nostalgische gevoelens krijg ik bij de beelden van toen, bijvoorbeeld 1980 toen WE 10 etappes in de tour wonnen. Al dat karakter van toen, die mix van talent, sprintcapaciteiten, klimvermogen en die pure wedstrijdmentaliteit, ik mis het als ik de tour weer belangstellend volg en ik hoop maar weer op 2012, net nadat Nederland in de halve finale is uitgeschakeld door Duitsland. Wedden?

Op 26 september j.l. kwam het droeve nieuws uit Grolloo. Harry had de geest gegeven. Na een leven vol blues en flinke handvol andere ingrediënten had Nederlandse enige echte blueszanger de pijp aan Maarten gegeven. Zeventig jaar oud, op zich een mooie leeftijd voor iemand met zo'n leven maar wel een moment om, vooral in de auto, nog eens met de volumeknop op 12 'Another day, another road', 'Distant smile' en 'Applenockers Flophouse' te draaien, om van 'Hobo Blues' en 'Just for fun' maar te zwijgen. Alweer nostalgie dus, daar krijg je met het stijgen der jaren steeds meer mee te maken, merk ik. Zo moest ik een tijdje geleden ineens denken aan de vroegere Tiroler filmpjes zoals 'Pikant gevrij op de Alpenwei' die ineens een heel andere lading kregen toen onlangs alweer zo'n goor seksschandaal in een Oostenrijkse familie was ontdekt, het derde in korte tijd in dat bultige land. Oostenrijk, 't is het natuurlijk ook net niet, kijkend naar het verleden. Met seksschandalen komt je tegenwoordig alleen goed weg als je hoog genoeg in de boom zit zoals meneer DSK. Natuurlijk is ie schuldig, natuurlijk heeft ie dat kamermeisje verkracht maar zie daar: vrijspraak, meisje was niet betrouwbaar.... Ammehoela, klassejustitie, zonder spatie dus!!
Nou, ik geloof dat ik wel weer behoorlijk gemopperd heb in dit stukje maar daar is het ook voor. Wordt ie tenminste gelezen.
En let op: nog maar een dag of 50 en de dagen gaan alweer lengen. Geniet van het kaarslicht en het bokbier en vergeet vooral de winterbanden niet.

December 2011 - over houdbaarheidsdata, de Top2000 en het weer

Alles op aarde heeft een houdbaarheidsdatum. Dat is niet zo maar een stelling, dat is een gevolg van de beweringen in de evolutietheorie van Darwin en bovendien, veel belangrijker nog, een 'stelling van Neijland'. Ik zal, om het de afhakende lezer niet moeilijk te maken, met *of zo, ok?*'simplere voorbeelden komen. Oranje en van Marwijk, met daarin onder meer de spelers Heitinga, van Bommel en Matthijssen. Kijkend naar de meest recente prestaties moet ik concluderen dat Oranje in een vrije val terecht is gekomen, een val die in mijn optiek nog wel een tijdje kan aanhouden. Met de wetenschap dat we na 17 juni 2012 rustig op vakantie kunnen gaan is dat ook weer een geruststelling natuurlijk. Laten we eerlijk zijn, het kijkspel van Oranje is al jaren van een tranentrekkend niveau en als het geluk dan ook nog eens ontbreekt resteert de klasse van een handjevol spelers waarvan een enkeling het buiten de landsgrenzen van het Verenigd Koninkrijk verdomt om te scoren. Ook de meerwaarde van de bondscoach zelf wordt een discussiepunt en als het EK inderdaad conform mijn inschatting mislukt, gaat ie vast elders klussen.

Onze welvaart, nog zo'n zekerheid tot 2008, met alleen maar groei en voorspoed, zo leek het. Tot de zeepbel uiteen spatte en niemand in deze wereld kan voorspellen waar we over een jaar staan op het moment dat de planeten van ons zonnestelsel allemaal keurig op één rechte lijn staan. In een tijd waarin het waterpeil van de grote rivieren en de beurskoersen wedijveren om de laagste stand kijken we verwachtingsvol en met bange hoop uit naar 2012, spannuuuuund.....!

De houdbaarheidsdatum van Waterschap Reest & Wieden dan. Van ons waterschap is als zelfstandige organisatie het einde in zicht. Besprekingen over samenwerking en fusies zijn aan de orde van de dag, andere Rijn Oost-waterschappen gaan ons al voor en uiteindelijk zal er hoe dan ook een nieuwe constructie uitkomen, of we dat nu leuk vinden of niet. Drie jaar, zes jaar, maakt niet uit maar het komt eraan.

Het Waterschapshuis, TAX-i, Logica, moet ik ze nog noemen als het gaat om de houdbaarheidsdatum. Alle aandelen zijn op dit moment goedkoop, maar sommige aandelen wat meer dan andere, daar wil ik het via een Orwell-variant maar bij laten, vooral vanwege het gevoelige karakter van het onderwerp.

De PVV: veel kabaal gemaakt het afgelopen jaar maar de meeste rek - lees: groei - is eruit, concludeer ik, als ik tevreden naar de recente peilingen kijk. In een maand van voorspellingen: dit kabinet valt in 2012, wedden?

Grappig trouwens, dat huidige kabinet. Achttien miljard bezuinigen en dan aankomen met allerlei kostenverslindende maatregelen voor het verkeer.

Achthonderd km extra aan rijstroken, lees: asfalt, met als bijkomstigheid dat slechts een enkeling het autorijden straks nog kan betalen. Degenen die zich nog wel een volle tank kunnen veroorloven mogen dan met 130 km p/u van a naar b rijden omdat dit kabinet niet zoveel begrepen heeft van het milieu, getuige ook de uitspraken en maatregelen waarmee vriendje Bleker nog wel eens de discussieprogramma's haalt. 't Lijkt af toe Johnny The Selfkicker wel, voor wie nog weet wie dat was.

Onderweg luister ik de laatste tijd steeds minder naar Radio 1. De zender kent nog maar één nieuwsitem en ik heb me voorgenomen om bij het eerste woord 'crisis' of 'euro' door te schakelen naar Radio 2, gemiddeld na zo'n 18 seconden. Ik wil iets anders horen, iets opbeurends, iets positiefs, iets toekomstgerichts, iets alledaags, iets vertrouwenwekkends en dan kon je toch weer uit bij muziek, bijvoorbeeld de Top2000, langzamerhand tot muzikaal hoogtepunt van het jaar uitgegroeid.

Grotendeels nummers uit 'mijn tijd', evergreens, nostalgie, herinneringen, melancholie, herkenning, het past allemaal bij december net als het laatste nieuws

van de Universiteit van Wageningen. Zoals bekend doet men daar zwaar gesubsidieerd onderzoek naar allerlei beestachtige nonsens. Zo hebben de jongelui volgens de laatste berichten binnen dit instituut een echte kakkerlakkenracebaan ontworpen en onderzocht of kakkerlakken harder gaan lopen met kakkerlakkensupporters langs de zijlijn en jawel, dat schijnt zo te zijn. 'Wat zeg je nou allemaal'? Ja, een kakkerlakkenracebaan, werkelijk.

Echt nieuws haalde CERN uit Zwitserland onlangs met het bericht dat de snelheid van het licht nou toch echt niets meer voorstelt en ik sluit het jaar af met een droom over een tijdreis die me wellicht nog net op tijd op een andere woonplaneet in veiligheid gaat brengen. Dat die planeet – Kepler 22B – nou precies op het moment van het schrijven van deze column is ontdekt, is een prachtig toeval.

Tenslotte het weer: na een jaar van meteorologische wanorde waarin de seizoenen volledig van plaats zijn gewisseld voorspel ik voor 2012: eind februari een hittegolf met temperaturen tot 32 graden, medio juni sneeuwbuien met kans op gladheid, het voorjaar start komend jaar in november en de winter plannen we gemakshalve maar voor juli en augustus, dan kunt u daar vast rekening mee houden bij het boeken van de diverse vakanties. Mijd daarbij vooral de Oekraïne en omgeving van begin juni tot begin juli want niet het weer maar de gemoederen zijn dan zeer verhit.

Ik wens u allen genoeglijke dagen met veel bezinningsmomenten.

PS! Bert: *'ga tijdens de kerst eens even met je schoonzoon Mark onder de boom zitten en fluister hem wat vaderlijke woorden in zodat hij eind mei 2012 een blessure kan voorwenden*

2012

Maart 2012 - over muziek, vrouwentennis en 020

't Is met zo'n column altijd weer lastig kiezen, in een land waar de onderwerpen dagelijks met tientallen tegelijk uit de media zijn te plukken en waarbij ik ook nog eens de neiging heb enigszins actueel te zijn.

Als ik dus opmerk dat zo'n zielig mannetje als Bleker z'n naam alle eer aandeed op de strandfoto met z'n vriendin die z'n dochter had kunnen zijn, dan ben ik niet actueel maar ik moest 'm toch even kwijt.

(Pop)muziek, daar moet ik het ook weer even over hebben en dan vooral de nummers die tussen 1962 en 1982 zijn gecomponeerd, het beste tijdperk ever, de echt basic-sound, waarna alles dat volgde slap surrogaat was, elektronisch geneuzel, fantasieloos prutswerk en volkomen waardeloze shit, generally spoken of course met flink wat overdrijving en met hier en daar een uitzondering. Ik woonde onlangs een concert bij van de Cavernbeatles, waanzinnig goeie muzikanten uit (eveneens) Liverpool, die het hele oeuvre van de legendarische grondleggers op fabuleuze wijze ten gehore wisten te brengen, heel Europa daarmee inmiddels veroverend. Een week daarna de Golden Earring voor de tachtigste keer gehoord en zelden zo'n gedreven stelletje muzikanten meegemaakt, alsof ze gisteren begonnen zijn en niet in 1964. Ik zit ook regelmatig in een muziekcafé, waar vaak oude bluesmuzikanten de sporen van een losbandig leven vertonen maar niettemin gitaarriffs spelen waar je koude rillingen van krijgt. Zet daar die vervelende rapmuziek tegenover om nog maar te zwijgen van die zemels uit Volendam die tegenwoordig in alle standen en hoedanigheden bijna elke avond de ether vervuilen onder het motto 'grijpen wat je grijpen kunt'.

Na die jaren tachtig is er, behalve Anouk, Coldplay en een handvol anderen weinig nieuws en vooral weinig origineels bijgekomen. Goed, 't is waar, ik ben een babyboomer, waarvan ik onlangs een cabaretière hoorde zeggen dat 'my generation' nu maar eens plaats moest maken voor de next generation. Op zich een goed idee maar die next generation moet toch nog een paar jaar wachten tot ik zover ben dat ik mijn in veertig jaar opgebouwde pensioen niet helemaal naar de mallemoer heb laten helpen door dit treurige kabinet, de eurocrisis en uiteraard de bankbandieten. Tja, babyboomers, het valt me op dat we de laatste tijd weer vaak de krant halen, al is het wel steeds frequenter op de laatste paar pagina's.

Sybe Schaap, filosoof, schrijver, voormalig waterschappersbestuurder, is ook een babyboomer en hoewel z'n politieke voorkeur niet de mijne is weet zijn recente boek 'het rancuneuze gif' me flink te raken, hoewel ik er pas net in begonnen ben.

Reageren op ontwikkelingen als die van de PVV boeit me altijd en ik kan het boek nu al een aanrader noemen, waar je overigens wel even stevig voor moet gaan zitten.

Tja, en dan 020, ik kan er niet omheen. Ik heb al jarenlang een hekel aan dat arrogante stelletje uit Amsterdam, dat van zichzelf vindt dat ze tot de wereldtop behoren, terwijl ook dit seizoen weer herhaaldelijk het tegendeel wordt bewezen, zowel op het veld als in de bestuurskamer. Natuurlijk, het was genieten van de soap rond Cruyff, van Gaal, de lachwekkende gebeurtenissen rond Davids en andere 'belangrijke' mensen, maar deze club zet niet alleen zichzelf regelmatig te kijk maar haalt ook de geloofwaardigheid van het betaalde voetbal in het algemeen naar beneden. Cruyff heeft dan wel juridisch gelijk gekregen, ook die malloot spoort voor geen meter. Topvoetballers sporen trouwens zelden. Neem nou Ronaldo, ja die van Madrid. Houdt er veertien auto's op na van gemiddeld drie ton. 'Wel eens gehoord van een goed doel?', vraag ik me dan af.

Topsport zag ik overigens wel tijdens de herenfinale van de Australian Open van dit jaar. Nadal tegen Djokovic, moordpartij van zes uur, ongelooflijk en wat een schril contract met de damesfinale tussen dat mens van Sharapova en dame Azaranka, potje van amper een uur dat zich alleen maar kenmerkte door orgastische geluiden en irritant gebalde vuistjes. Wat een vertoning, beetje vergelijkbaar met de duimzuigbeweging van jonge voetbalvaders die het tweeledige scoringsgenot op die manier menen te moeten uiten; moet per direct worden verboden met een boete van twaalf spenen per overtreding.

Politiek gezien heb ik er na het vertrek van Hero Brinkman weer alle vertrouwen in. Het kabinet valt nog voor de zomer, daar durf ik wat om te verwedden en dan kan Rutte verkering gaan zoeken, Kamp z'n optreden als buikspreekpop in het circus vervolgen en Verhagen terug naar Limburg, waar je volgens recente reclamespotjes het ultieme woongenot kunt ervaren. Gehoord dat spotje? Te gek voor woorden. 'Zuidlimburg, grote huizen, een zee van ruimte, geen 9 tot 5-mentaliteit en zo weer thuis dankzij al die snelwegen'. 'Heb ik dat nu goed gehoord?', dacht ik na de eerste keer, maar ja, het spotje kwam vaker voorbij en is dus serieus bedoeld door dat zichzelf overschattende VVV. 'Geen 9 tot 5-mentaliteit', zo'n medewerker had ik vroeger ook, begon om 10 uur en was half vijf weer vertrokken...

Onderweg naar de fusie met Groot Salland moesten alleen nog wat bestuurlijke hobbels worden genomen, zo dacht ik een tijdje geleden. Krijgen we plotseling te horen dat het hele verhaal niet doorgaat, 'vooralsnog' zoals Klaas het voorzichtig en diplomatiek formuleerde.

'Wat een gemiste kans', denk ik dan. Kleinschaligheid leidt onvermijdelijk tot hogere kosten, dus hogere tarieven en versnippering van de waterschapstaken. Voor mij is zo'n ontwikkeling onbegrijpelijk maar goed, we gaan nu wachten tot Velt & Vecht en Regge & Dinkel zijn uitgevochten en wie weet, dienen zich nieuwe kansen aan. Ooit zal het geringe bestaansrecht van ons waterschap wel weer onderwerp van gesprek worden en via de zogenaamde Shared Services kunnen we misschien nog wat rechtzetten als gaat om efficiëncy.

Ik wens u allen een bijzonder fijn voorjaar met binnenkort een voetbalkampioenschap in Alkmaar of Eindhoven en een succesvol verlopen nacompetitie voor de Superboeren.

Juni 2012 – over het ek-debacle, banken, de Maya's en de PVV

Tja, ik kan uiteraard niet om het EK-voetbaldebacle heen maar ik hou me in. In m'n vorige column had ik het over de vrije val van Oranje. Ik kan de kleur nog maar net uit de pen krijgen, zo groot waren de ergernissen. Ergernis over gebrek aan passie, ergernis over gebrek aan strijd, ergernis over gebrek aan creativiteit en ergernis over een chronisch gebrek aan pure basistechniek in een aantal gevallen. Aanvullende irritatie was het zielig tattoo-geval Van der Wiel: nooit meer selecteren. Mathijssen, Robben, van Bommel, weg ermee. Van der Vaart, verplicht 16 kilo afvallen, alsmede een verplichte, schriftelijke cursus wedstrijdmentaliteit voor beginners. Van Persie, 12 sessies bij de psychiater en dan nog één laatste kans.

Landen als Griekenland, Oekraïne en zelfs Zweden in hun laatste partij toonden meer inzet dan Oranje. Van Marwijk's houdbaarheidsdatum was al verstreken na de WK-finale van 2010 maar jammer genoeg heeft niemand begrepen dat we toen al vreselijk veel mazzel hadden. Nou ja, niemand, ik roep dat al jaren maar dat zal wel arrogant overkomen.

Hoe dan ook, topsport in Nederland bedrijven we niet meer met het Nederlands Elftal en het kon wel eens lang duren voordat er weer een representatief elftal staat. De WK 2014 slaan we door toedoen van Van Gaal over en de kwalificatie kunnen we dan ook schriftelijk afdoen, er komt immers geen hond meer kijken en we kunnen onze vrije tijd beter gebruiken voor bijvoorbeeld atletiek, waar we toch zomaar EK-goud pakten onlangs, prachtig! De Tour dan: terwijl ik dit schrijf nog geen enkel resultaat maar dat kan nog komen. Met tennis en volleybal schiet het ook niet op, dus ik stel wat nieuwe Olympische sporten voor: kaatsen, korfbal, kleiduifschieten en misschien de estafette 4 x 10 meter punniken. Daar zie ik kansen op eremetaal. Als we trouwens Oranje aan het saneren zijn, laten we dat dan ook bewerkstelligen (mooi woord vind ik dat) voor wat betreft de Analisten. Alleen Jan Mulder mag blijven en af en toe Ronald Waterreus. De rest, Jan van Halst voorop, afmars. Jan, ga je vooral thuis zelf analyseren, omcirkel jezelf digitaal en zeg hardop: ' ik ben een lul want ik zat er met elke voorspelling weer naast'.

Genoeg over sport, anders krijg ik vragen over de Graafschap en die wil ik twee jaar lang proberen te vermijden.

Ander onderwerp: het weer. Naast voetbal zijn we ook bepaald niet bedreven in het implementeren van de variant 'mooi'. Slecht voorjaar, matige zomer tot dusver maar het ergst zijn de voorspellingen. Nee, niet van de werkelijk deskundigen, die zitten in de Bilt en houden doorgaans wijselijk hun mond maar die club barometerbaasjes in omroepland. Elke kanaal heeft langzamerhand een aantal van die selfkickers aangetrokken en daar zitten toch een stel engerds tussen! Het is met die voorspellingen natuurlijk vreselijk uit de hand gelopen, da's helder. Een normale weersverwachting is er niet meer bij, het is verworden tot een circus, een show, een voorstelling, een soort micro-media-meteorologie. Die Gerrit Hiemstra is toch een karikatuur van zichzelf. Geen enkele zin komt er vloeiend uit maar hij blijft maar op de buis. Grappig? Integendeel, oersaai. Leuk, knap, vindingrijk? Geenszins en toch blijft hij staan in dat krappe broekje van 'm en mag hij z'n dagelijks ritueel blijven doen. Overigens kan het nog veel gekker. Ik was onlangs in Engeland en daar verbruiken ze drie van die malloten voor het weerbericht: Eén voor het korte voorafje, een voor de serieuze voorspelling, meerdaags, inclusief. percentages zon, regen, wind, onweer en andere ongesteldheden en dan mag er nog een derde

opdraven voor hetgeen is gebeurd, het weer van gisteren dus. Er wordt dus ruim tien minuten voor uitgetrokken om te vertellen dat het morgen weer regent...!

Onderweg naar 12 september was het in politiek Nederland natuurlijk weer smullen geblazen, als je althans houdt van kleinneuzelig, calvinistisch populisme. De Groen Links-discussie tussen een minkukel en baas Sap en de voortdurende en zeer verheugende verdere afkalving van de PVV. Wilders zit binnenkort als éénmansfractie te verkondigen dat we in 2020 met 180 km per uur iedereen van de sokken mogen rijden. Dan nog het treurige CDA-congres van enige tijd geleden: twaalf kandidaten voor de lijsttrekkersfunctie, zo ongeveer de hele partij op dat moment. Maar als je mij vraagt waar het heen moet na 12-9, geen idee maar wel linksaf.

Tenslotte, en dat mag je verrassend noemen, de wereld vergaat **niet** per 21 december a.s. Toch merkwaardig. Plotseling publiceerde National Geographic een nieuwe en nog oudere Maya-kalender die aan zou geven dat de aanvankelijke voorspellingen anders moest worden geïnterpreteerd. Ik geloof er geen hout van. Net in een tijd van massale onzekerheden, economische rampspoed, een wereld die ten onder gaat aan godsdiensten en religies wordt er zomaar een nieuwe kalender gevondenammehoela..... Dat is een trucje, misschien vanuit Brussel, vanuit de Europese commissie, misschien van Obama. Iemand heeft stiekem een paar stukje oud papier in een rotsspleet zitten frutselen om toch vooral het mondiale vertrouwen wat op te vijzelen en massale negatieve berichtgeving te nuanceren, dit alles om de werkgelegenheid te stimuleren en de druk wat van de ketel te halen. Ik heb ze door!

De banken dan nog even en de parallel met de spoorwegen. Beiden zijn finaal ontspoord maar terwijl de eerste groep wordt geregeerd door pure bandieten is er in het tweede geval sprake van een jongensachtig soort onschuld. Ze willen wel maar ze kunnen niet. Gemiddeld elk kwartaal weer nieuwe rampspoed of gebreken, met als meest recent ongemak de wiebeltreinen. Ik zat onlangs twee keer op één dag in een Engelse trein, twee keer vol met forenzen van Seven Oaks naar Londen, twee keer op de seconde nauwkeurig, zonder irritante OV-kaart, zonder gewiebel, zonder gekraak, maar geruisloos naar hartje Londen. We moeten steeds meer samenwerken, van elkaar leren, van elkaar overnemen. Soms heet dat Shared Services, soms moeten we misschien wel internationaal meer van elkaar leren en overnemen, waaronder bijvoorbeeld treinen en het hele systeem daarachter. Bovendien is nu in ruime mate aangetoond dat privatisering alleen maar leidt tot kostenstijgingen en wanorde: zorg, openbaar vervoer, noem maar op! Maar eerst de bankensector, want we kunnen niet alles tegelijk. De huidige clan volledig achter de tralies en dan met een schone lei starten met een mammoetproject dat moet leiden tot het veiligstellen van onze pensioenen. Onderweg naar 2015 en later zie ik enorme mogelijkheden en mocht ik worden gevraagd dan zal ik ruimhartig mijn medewerking overwegen.

Fijne vakantie en nog veel sportplezier.

Oktober 2012 - over Griekenland, Maxima en de politiek

Ik schrijf deze column gedeeltelijk op mijn vakantieadres op Rhodos, heerlijk Grieks eiland met ontzettend fijne mensen, een briljant klimaat en in gezelschap van de heer en mevrouw Obesitas, die hier met een immense familie zijn neergestreken. Je kijkt je werkelijk de ogen uit op het strand, in winkels, restaurants en elke morgen in mijn redelijk krappe douchecabine in m'n hotel vraag ik me af hoeveel van die hotelgasten zich door de plaatselijke brandweer moeten laten uitzagen. De welvaartswolk, over ons uitgestort vanuit de VS, neemt zeer bedenkelijke vormen aan en ik denk dat wat mutaties in het dagmenu erg goed uitpakken voor volk en vaderland. Ik maakte mee dat een Fin van een kilo of 150 zich nog net op z'n bedje bij het zwembad kon uitstrekken maar vervolgens met geen mogelijkheid meer overeind kon komen. Er waren vervolgens twee andere hotelgasten nodig om dit liederlijke geval overeind te hijsen. GENANT met hoofdletters!

Over vaderland gesproken, het koningshuis! Ik ben best een beetje Oranje-minded, maar ik het zou het liever koninginsgezind willen noemen. 'Maxima for queen' moet, als het aan mij ligt, leiden tot een proces dat ons brengt naar een opvolgster voor Beatrix. Wat een moordwif! Duikt gewoon even de Amsterdamse gracht in, terwijl manlief zich de daaropvolgende week bezig hield met een onbenulligheid als de eendenjacht. De wereld in het algemeen en Nederland in het bijzonder zouden zich voorspoedig ontwikkelen met Maxima aan het roer. Kan Willem zich bezighouden met zaken als het gooien van toiletputten, wat onroerend goedgezaken in Afrika of andere onduidelijke zaakjes elders in de wereld, conform de opleiding die hij van z'n opa meekreeg. Misschien ook dat hij z'n watermanagement ergens in het buitenland kan gaan uitoefenen, voorbeeld in Bangladesh, Japan of Indonesië, als het maar ver weg is. In elk geval op plaatsen waar de problemen stukken groter zijn dan hier. Wij redden ons wel. Bea, groot gelijk dat je nog even wacht, ik snap precies waarom. Nog een jaar of tien volhouden zo of toch met spoed een list bedenken waarmee we Maxima naar voren kunnen schuiven, desnoods via een grondwetswijziging.

Het andere Oranje wil ik uiteraard ook nog even noemen. Nieuwe generatie met vooralsnog het voordeel van de twijfel en met zowaar een paar overwinningen waardoor het klootjesvolk alweer wat nerveus begint te worden. Geen enkele garantie voor succes maar wel een nieuw team met de elementen passie, inzet en gedrevenheid. Juist die aspecten hebben we jarenlang gemist bij al die volgevreten vedettes. Van Gaal is nog altijd de doorgedraaide eikel maar ik zie af en toe menselijke trekjes bij hem. Er is hoop, beste voetballiefhebbers, maar we moeten ons niet te snel rijk rekenen.

De sportzomer, door de NOS aangekondigd als periode van de ultieme sportsuccessen waren verder, zeker na het EK-echec, niet om zo heel vrolijk van te worden. Nederland en sportmentaliteit gaan, uitzonderingen van een paar Olympiërs daargelaten, niet helemaal samen en de belangrijkste bewijslast daarvoor vormen de woorden 't is niet anders', die ik verschillende malen heb horen uitspreken door Geesink, van der Vaart en anderen. Dat getuigt van gelatenheid, verslagenheid en berusting en dragen niet bepaald bij aan succes. 't Is niet anders.....ook Buma gebruikte die woorden trouwens kortgeleden. Het zal wel gewoon calvinisme zijn. Tja, ik ben nu eenmaal kritisch, ook op Griekenland trouwens.

Hoewel ik die natie persoonlijk een flinke financiële injectie heb gegeven, heb ik ook geconstateerd dat het land niet te redden is van een faillissement. Gewoon rondkijken daar, gesprekjes aanknopen met autochtonen maar ook met

Nederlanders die daar al vele jaren wonen leiden voor mij tot de conclusie dat de Griekse euro exit is. Jammer van al die miljarden maar het hele systeem, de hele mentaliteit, de cultuur, de moraal, alles moet eerst 'om'. Dat doe je niet in één of twee jaar, daar is een generatie voor nodig. Failliet laten gaan, uithuilen, saneren, opnieuw beginnen, dan kan zo'n prachtig land weer gaan groeien en ons buitenlanders laten genieten van alles wat het daar zo mooi maakt. Dus Samsom, Rutte en andere regelaars, luister naar deze wijze woorden en laat de huidige standpunten varen.

Politiek, ach, wat was het allemaal veel de laatste maanden. Aangewakkerd door de sterk overdreven aandacht van de media moesten die arme leiders elke dag met elkaar in debat, elke dag weer soebatten over dezelfde onderwerpen en elk dag weer datgene uitleggen dat bij de vorming van het nieuwe kabinet alweer geschiedenis is. Daarnaast natuurlijk de vraag wat er met de waterschappen gaat gebeuren, uit politiek oogpunt maar ook als gevolg van het shared-services onderzoek. Persoonlijk zie ik prachtige uitdagingen in het verschiet, mits de zes schappen bereid zijn concessies te doen en een stukje eigen identiteit willen inleveren. Dan kunnen we in waterschapsland een machtig blok gaan vormen en aan de rest van het land laten zien dat regionale samenwerking veel meer rendeert dan de landelijke intenties vanuit bijvoorbeeld Amersfoort.

Wat mij nog meer opviel de laatste maanden?

Bennie Jolink, die oerend hard een miskleun wist te plaatsen met z'n Wilders-schilderij. Bennie begint, ook muzikaal, al wat langer de weg kwijt te raken en da's heel jammer voor deze ras-Achterhoeker.

Iets anders dat me een paar weken geleden frappeerde: de zitvolleybalploeg bij de paralympics. Ik zat ernaar te kijken tot het moment dat een time-out werd aangevraagd. Wat gebeurt er? Tot mijn stomme verbazing staat de hele meute vrolijk op om bij de coach instructies te vragen. Het gevoel van besodemieterd te worden overheerste en ik heb snel doorgezapt naar het nieuws waar werd gemeld dat, in Drenthe notabene, de roodknedikpootspringspin (25 letters, scrabbelwaarde al gauw 80 punten), ook bekend als Sibianor Larae, was ontdekt. Daar stond de rest van het land toch mooi van te kijken. De complete nationale biologische gemeenschap was hier al jaren naar op zoek en zie daar, in Dwingelderveld dook ie zo maar op, dat orthopedisch zwak geschapen creatuur. Of het beestje van grote regionale, landelijke of mondiale betekenis zal zijn, is nog de vraag. Tot dusver heeft de internationale media weinig belangstelling getoond maar dat kan nog komen. Nog even de bankwereld met een 'sensationele' ontwikkeling. Ene Frijters heeft met medewerking van Aegon een nieuwe bank opgestart, Knab, Bank in omgekeerde volgorde, je verzint het niet. Doelstelling: klantvriendelijkheid betrachten en meedenkend handelen. Dat is inderdaad de bankwereld op z'n kop en ik zoek met spoed kandidaten voor een weddenschap, namelijk het einde van deze 'bank' binnen twee jaar.

Andere weddenschap: van Basten is voor de kerst weer thuis. Wie durft?

Inzet een fles fijne wijn p.p. per weddenschap.

Ik wens iedereen een zachte en aangename herfst toe.

2013

April 2013 – over doping, banken en de Graafschap

Ik beken.

Ik kan er niet meer omheen, ik ben schuldig.

't Is alweer een tijdje geleden, toen eigenlijk iedereen het deed. De hele wereld laafde zich eraan, pepte de prestaties op en dan moet je mee, je kunt niet meer zonder. 'Zonder' kon ik op een bepaald moment niet meer de prestaties leveren die van mij werden gevraagd. De druk die mij werd opgelegd door Klaas, Henk en anderen werd zo groot dat de maraps, de begrotingen, de jaarlijkse gesprekscyclus, plannings, vergaderen – heel veel vergaderen – niet meer op de bruine boterham konden worden volbracht. Op een zeker moment sta je voor een dilemma. Tientallen nachten heb ik, badend in het zweet, de afweging gemaakt: 'ga ik het nog redden in die 50 uur per week?', 'vul ik dat 'nieuwe werken' nu wel op een gezonde manier in?', 'stel ik mijn werkgever nog wel tevreden?', 'doe ik mijn medewerkers niets tekort?', 'is het bestuur voldoende op de hoogte?'

Dan komt de dag dat je de knoop doorhakt. Je kunt niet anders. De volgende dag is weer de start van een van de jaarlijkse hoogtepunten als de beoordelingsgesprekken en je denkt: 'de maat is vol, ik hou het niet meer'. Je schudt na nog een slapeloze nacht alle twijfels van je af, je zoekt een geschikt adres en je overweegt de keuzes: epo, bloed doping, whisky, testosteron, iets anders.... Na het eerste bezoek aan een vertrouwensarts was het gebeurd. Ik zat aan de dope en de voldoening die aanvankelijk werd ondervonden was enorm. Ik kon moeiteloos pieken, leveren wat er werd verwacht en de kwaliteit van de maraps steeg tot duizelingwekkende hoogte. Dat dat verder niemand opviel is een ander verhaal trouwens.

Inmiddels ben ik weer schoon, het was allemaal tijdelijk, de prestaties gingen weliswaar omhoog, het gemak waarmee ik de dagelijkse expeditie naar Meppel volbracht steeg maar uiteindelijk krijg je wroeging. Zo veel beter presteren dan de collega's ging ook ons management opvallen. Er werden lastige vragen gesteld en dan kies je tenslotte voor het afkicken, al was het maar om de interne verhoudingen te herstellen en om te voorkomen dat ik weer een opvallende bonus kreeg want dat voelt zo ongemakkelijk op de duur.

De laatste jaren van mijn arbeidszame leven ga ik heel modaal afronden, niet in de reguliere werkweek, dat lukt immers niet, maar toch in een poging om wat meer balans te vinden tussen werk en ontspanning, in welke vorm dan ook.

Pfff, best fijn zo'n bekentenis, er valt iets van je af en ik kan nu weer moeiteloos overschakelen naar wat ons de afgelopen tijd verder allemaal opviel.

Het is tenslotte volop crisis en niet alleen financieel/economisch.

Wat te denken van het weer? Geen andere winter werd zoveel media-aandacht besteed aan het weerbericht. Nooit eerder vielen de meteorologische voorspellers en analisten zo over elkaar heen als het ging om codes oranje, het intrekken daarvan, ernstig waarschuwen voor 2 cm sneeuw, niet waarschuwen bij 15 cm, het was een compleet circus. Mooiste act in deze piste vond ik persoonlijk het boetekleed dat ene Marco Verhoef eind maart aantrok waarbij hij bekende dat het koude weer zijn schuld was!! Eind maart 2013, toen de ijsmeesters in Friesland nog nerveus controles deden en ijsbrekers in Giethoorn voor de doorgang moesten zorgen, terwijl we 365 dagen daarvoor in de blote bast buiten konden zitten.

Ik ben trouwens zwaar teleurgesteld in de Maya's. Beloven ze ons per 21 december j.l. een einde aan dit aardse tranendal en wat gebeurt er slechts: Noord Korea probeert haar jaarlijkse rotje uit, er valt een komeetje van 17 meter doorsnee in een

meer in Rusland en er is wat gerommel in de bodem van Groningen! Nou,nou, dat schiet natuurlijk helemaal niet op zo, niet meer te vertrouwen die lui.

Vertrouwen, misschien wel het woord waaraan het wereldwijd het meest ontbreekt de laatste jaren.

Ik ga niet opnieuw schelden op de bankensector, dat is alles al over gezegd en mijn vertrouwen in een oplossing is op dit moment nul, nada, niente. Zonder dat er eerst een hele generatie graaiers op het schavot eindigt wordt in mijn optiek de wereld niet beter meer en kunnen we onze pensioenen t.z.t. wel vergeten. Daarnaast waren er nog andere trieste en deprimerende zaken: wat te denken van 11.000 dode olifanten in Gabon, het overlijden van Alvin Lee, één van de grootste gitaristen ooit (Ten Years After – Going home – Woodstock, voor de niet-kenners), het pøørdevløøs in Zwøødse Ikeabølletjes.....

Maar laat ik eindigen met de vreugde van de lichtpuntjes waar we ons met ons allen aan moeten vastklampen in deze zware tijden: het periodekampioenschap van De Graafschap, ondanks van Gaal de bijna-kwalificatie van Oranje, de WK-medailles van de folklore die schaatsen heet, Maxima als bijna-koningin en de intrede van Thai Chi als bewegingstherapie bij Reest en Wieden.

Mensen, dat zijn toch hoogtepunten die we moeten koesteren, die we moeten omarmen, waar we warm van worden en die ons helpen om de rest van het jaar door te komen.

Ooit zal dit jaar de lenteson gaan schijnen en daarom wens ik iedereen vast veel aangename

Juni 2013 - over de VS, Al Gore, tennis en toverdrank

Onderweg, zo kun je het wel noemen als je, zoals ik, op vakantie was in de Verenigde Staten. Ik heb altijd een redelijk uitgesproken mening gehad over de VS, dat maffe volk, dat enorme nationalisme. Maar, ik heb nu ook de pracht van de parken, de schoonheid van de valleys, de enorme uitgestrektheid van het landschap, de prachtige steden en de vriendelijkheid van de Amerikanen leren kennen. Je wordt werkelijk heel erg klein en stil als je in een heli-copter boven de Grand Canyon hangt. Je wordt overdonderd door de kleuren van Monument Valley en bent sprakeloos bij het aanschouwen van het Yosemite-park. De gedachten aan de Holterberg of de Vecht bij Ommen raken dan even op een zijspoor en ook nu nog mijmer ik, weer onderweg naar Meppel, regelmatig over de prachtige ervaringen die ik als “Kort Amerikaans” zou kunnen bestempelen.

Eind mei terug in Nederland, op Schiphol landen in een hagelbui en vervolgens weer deelnemen aan de langste winter sinds de kleine ijstijd, zo'n maand of zeven. Dat was, gecombineerd met een flinke jetlag, acclimatiseren geblazen, met
HOOFDLETTERS.

Nu, begin juli, worden de dagen al weer korter en kunnen we ons voorbereiden op de naderende herfst maar.....genoeg gesomberd, er is ook veel positief nieuws te melden.

Wat te denken van al die mooie sportevenementen die ons weer te wachten staan. De Tour, bij het verschijnen van deze editie misschien al bijna beslist. Waarschijnlijk ook zonder Nederlandse winnaars, maar misschien wel de eerste “schone” editie sinds de Brit Simpson in 1967 al op de Mont Ventoux slachtoffer werd van die praktijken. Mijn KMC-collega vertrouwde mij toe het wielrennen als kijksport te hebben opgegeven. maar als ik zie hoe hij tegenwoordig na de etappe Dalfsen-Meppel bijna uitgewoond over de finish komt, dan lijkt mij een stimulerend pilletje nog maar een kwestie van dagen.

Iets anders, het Nederlandse tennis. Er waren tijden dat we met vier landgenoten in de top twintig stonden. Daarna is er iets verschrikkelijk misgegaan met de ontwikkeling van deze sport in Nederland. De mietjes die op dit moment – doorgaans alleen de eerste rondes van de meeste toernooien – op de baan staan, confronteren de pers na afloop opgewekt dat de ander net iets beter was, maar dat ze toch wel het gevoel hebben lekker gebald te hebben. Geen spoortje van vermoeidheid, geen wanhoop, geen suïcidale neigingen, niets. Alleszeggend dus. Ik denk dat een portie gravel bij het ontbijt van Haase wonderen doet en stokslagen na elke volgende wanprestatie dragen mijns inziens ook wel bij aan de prestaties. Mentaliteit noemen we dat, wedstrijdmentaliteit vooral, maar ik denk dat zelfs de spelling van dat woord al moeite kost.

Gelukkig gaan we weer voetballen binnenkort en als ik de geluiden van de diverse ganggenoten hoor, dan is Ajax al voor de kerst kampioen en wordt PSV de grote verrassing in seizoen 2013-2014. Ja Stephan, natuurlijk, maar ik denk dat je het verkeerd ziet, ook al is dat uiteraard een heel lullige opmerking.

Verder gaat het in de wereld in het algemeen helemaal fout, zoals we dagelijks zien en horen. Al Gore heeft onlangs alles nog eens weer op een rijtje gezet in zijn nieuwe boek, dat waarschijnlijk vooral zal worden gekocht door manisch depressieve lezers, want de boodschap schijnt te zijn: *'het is afgelopen met deze planeet!'* Het kan nog een aantal jaren duren, maar er is geen redding meer mogelijk.

Nou heeft hij wel een punt natuurlijk, want naast de immense vervuiling, de ontbossingen, de smelting van de poolkappen en andere hedendaagse grappen,

staan zeldzaam veel landen in brand door bijna steeds weer conflicten met een religieuze oorsprong. Syrië, Egypte, Afghanistan, Iran, Irak, Turkije, het houdt niet meer op. Religie, ik heb daar zo mijn mening over die ik hier voorzichtigshalve niet zal ventileren, maar de stelling dat Onze Lieve Heer en Allah het zo toch niet allemaal zullen hebben bedoeld, durf ik wel neer te zetten. En mocht dat wel zo zijn dan wordt het de hoogste tijd voor een flink evaluatiegesprek. Zo'n gesprek zou ik trouwens ook in het verlengde van mijn irritatie willen voeren met de ouders van jonge mazelen-patiëntjes in Nederland, die nog niet beseffen dat de vooruitgang van de medische wetenschap vooral bedoeld is om ons te behoeden voor heel veel narigheid.

Goed, even een paar leuke krantenkoppen van de laatste tijd. "Waxinelichthouder in beroep". Zie je 't al voor je? Zo'n glazen houdertje dat daar tegen de rechter tekeer gaat? "Man opgepakt na dodelijke val uit flat" was ook geinig als je even doordent. Vooral dat oppakken is een vies karweitje geweest, lijkt me.

Over "onderweg" gesproken, de waterschapswereld. 't Is nogal hectisch op veel fronten, of het nou om fusies gaat, reorganisaties, het Waterschapshuis, alles is in beweging. Nou, alles? Ik ken een enclave, een kleine 140.000 hectare groot, in het noorden van het land. Waar het nog steeds rustig is, waar nog gewoon gewerkt wordt en waar niemand zich nog druk lijkt te maken over de toekomst. Is het schijn, is het werkelijkheid? Kan men zich daar staande houden zonder toverdrank of andere hulpmiddeltjes? De tijd zal het leren.

Iedereen die nog met vakantie mag, wens ik heel veel plezier de komende tijd. Ik werk wel gewoon door deze zomermaanden.

September 2013 - over Griekenland, Nederlands voetbal en ons primaire proces

Ze praten er naar mijn gevoel heel rationeel over. Vangelis en Spiros Atalitis in Lygia op het mooie eiland Lefkas, waar ik de Griekse economie een weekje **probeerde** te stimuleren. Ze lijken redelijk nuchter, maar de werkelijkheid is toch even anders: 'De mensen zijn ontzettend kwaad en gefrustreerd omdat ze zoveel meer belasting moeten betalen en omdat de rijken steeds rijker worden en de armen steeds armer'. Goh, bekend verhaal, ze pakken dus weer de verkeerde groep en ik maar denken dat het waar is wat er in de kranten stond, dat het weer redelijk goed gaat in dat prachtige land, dat de bevolking de enorme financiële maatregelen heeft geaccepteerd.

Niks van dat alles. Zelfs het idyllische oord, waar ik mocht verblijven en dat redelijk gevuld leek met toeristen moet waarschijnlijk sluiten. Blijkbaar wordt ons vanuit Brussel en Den Haag weer eens een rad voor ogen gedraaid, vinden er met Europese goedkeuring enorme voorkeursbehandelingen plaats en krijgen we op termijn een plaatje te zien, waarin het de banken en de traditionele aristocraten weer voor de wind gaat - er worden in Londen alweer grote bankkantoren gebouwd! – en doen we net of er sinds 2008 niets is gebeurd. Graaiers blijven graaiers, hebzucht blijft DE basis voor de pretentieloze machthebbers en de wereld draait gewoon door, met of zonder Syrische massavernietigingswapens.

Nu ik toch bezig ben, met zo'n Poetin zou ik wel eens even willen babbelen. Beetje de profeet uithangen en misbruik maken van de ellende in het totale Midden-Oosten om zichzelf op een voetstuk te plaatsen. Hypocrieter kan het natuurlijk niet. En niemand die daar verder mondiaal iets aan doet, uit angst voor oliebelangen of andere ingewikkelde consequenties. En dan moeten wij maar denken dat die chemische wapens in Syrië echt gaan verdwijnen.....daar kom ik volgend jaar nog wel weer een keer op terug.

Ok, goed, via deze gebruikelijk mopperende, openende wereldbeschouwing over lieden die niet sporen is het bruggetje naar Oranje snel gelegd. Van Gaal dus. Tuurlijk, hij heeft alle voordeel van de twijfel, nadat Oranje Andorra met 2-0 van het veld had 'gewalst' en de tickets voor de WK veilig waren, maar we hebben uiteraard op dat toernooi niets te zoeken, net als op het laatste EK. Volgens enkele naaste collega's ben ik wat pessimistisch, maar met een elftal met slechts twee of drie bovengemiddelde spelers kom je er echt niet, al roepen we al een decennium lang dat we barsten van het talent. Binnen onze nationale competitie wel ja, maar dat is helaas geen maatstaf, dat is dit nog jonge Europacupseizoen al wel duidelijk geworden.

Communicatief is heer Gaal een regelrechte ramp. De arrogante manier waarop hij de pers te woord staat na wat kritische vragen wekt direct het vermoeden dat hier sprake is van een ernstige hersenbeschadiging en ik verheug me al op het moment dat hij van z'n sokkel valt, na een wedstrijd of twee volgend jaar. Op naar de volgende bondscoach dan maar weer. Tegen die tijd ben ik persoonlijk wel toe aan een nieuwe uitdaging, dus wie weet.....

Binnen onze vaderlandse competitie bespeur ik wel verheugende ontwikkelingen, zeker na de recente gebeurtenissen in het Philips-stadion en die leuken mijn dagelijkse gang naar Meppel flink op, al was het maar om een stukje leedvermaak. Dat De Graafschap daarnaast weer meedoet in de Jupiler-league is nog eens extra verheugend. Wordt vast weer feest op het Simonsplein in Doetinchem, voorjaar 2014.

Verder heb ik de afgelopen zomer genoten van het mooie weer, zeker op 9 juli, toen ik een deel van ons primaire proces van nabij heb mogen aanschouwen door een stukje te varen met Brechje. Terwijl ik alleszins redelijke pogingen deed om de boot in bedwang te houden op het altijd weer onstuimige Giethoornse meer, deed zij onderzoek naar de welstand van de kalmoes, de gele lis en andere waterplanten, kwam ik er via haar achter dat de waterscheerling toch vooral niet ons dagelijkse menu moet opsieren – onderdeel van de gifbeker in de oudheid – en ben ik veel wijzer geworden als het gaat om het totaal van ons oppervlaktewaterbeheer. Kortom, leuk en leerzaam, zeker met 25 graden dooi. Dat we uiteindelijk geen fonteinkruid vonden, maar alleen wat zoetwatermosselen kon de (mijn) pret niet drukken. Brechje, dankjewel voor de wijze lessen!

Nog even een stukje wielrennen dan. Bau en Lau, pffff, wat werd dat uiteindelijk een zeperd in de Tour en later nog eens in de Vuelta. 't Zijn best aardige jongens natuurlijk, maar dat spul komt nooit bij de top, gewoon te weinig echte klasse als het er echt op aankomt, zeker in grote rondes. Onze hoop moet gevestigd zijn op het Limburgse talent Tom Dumoulin. Mooie jongen, mooie naam, goeie klimmer, let maar eens op in 2014.

Qua nationale hoogtepunten viel verder natuurlijk de afgelopen periode het NK Burlen op. Burlen? Ja hoor, burlen! Schijnt een kampioenschap te zijn geweest, ergens op de Veluwe, waarbij het de bedoeling is dat de deelnemers de bronstroep van een geil edelhert nabootsen. Nou gaat er qua bronstig gedrag wel vaker wat mis op de Veluwe, maar dit is een nieuw hoogtepunt, om maar in die termen te blijven. De geilste deelnemer ontvangt een bokaal, waarschijnlijk een gouden gewei of soortgelijke onzin en mag volgend jaar zijn titel verdedigen. En dan zijn wij verbaasd dat Nederland in veel opzichten achterstanden oploopt in economische en politieke zin. Ik heb voor de Grieken op Lefkas deze dubieuze traditie maar verzwegen. Je schaamt je toch kapot..!

Ja, en dan nog even onze waterschapssamenwerking rond de veelbesproken shared services. Gaat die er nu wel of niet komen? Bestuurders staan voor een dilemma, maar eind 2013 worden de knopen doorgehakt, dat is onlangs hardop toegezegd. Shared services op vier onderdelen, voorbeeldfunctie binnen de waterschapswereld. Half Nederland volgt onze inspanningen en eigenlijk betekent dat al dat er geen weg meer terug is. We gaan het afwachten maar eerst maar eens genieten van een mooie herfst.

See you

December 2013 - over Zwarte Piet, Oranje, de mondiale spilziekten en het waterschap in 2014

Vooruit, heel kort nog even over die Zwarte Pieten-discussie, want bij het uitkomen van deze editie is onze nationale knuffelbisschop allang weer vertrokken. Het simpele feit dat een zeldzaam klein groepje nationale malloten het in het bolle hoofd haalt om dit thema te verheffen tot een maatschappelijke discussie tot ver over onze (Europese) grenzen, zet mijn ideeën over democratie ineens behoorlijk op de kop. Wie dit soort zaken initieert moet per direct z'n biezen pakken, want juist dit kinderfeest is het belangrijkste bewijs van een geïntegreerde samenleving. Wie weet staat er binnenkort weer een mafkees op die het dierenleed van Rudolph, het rendier van de kerstman, Europees aan de orde wil stellen. En wat te denken van de Paashaas die wel een erg prominente rol opeist in de dagen van de vermeende opstanding van vriend Jezus. 't Kan altijd gekker natuurlijk, maar de maatschappelijke onrust die dit incident nu al jaren achtereen veroorzaakt, leidt ons wel af van de werkelijk serieuze zaken, namelijk Oranje.

Ik heb onlangs, voor de eerste keer in twee jaar tijd, een Oranje gezien met zoveel karakter en klasse in de ploeg dat ik er zowaar weer in ga geloven. Waarin? Nou, een redelijk resultaat tijdens de WK, 't kan. En dat in een vriendschappelijke wedstrijd (Colombia) zonder vaste vedetten, geheim van het succes misschien? Nou Louis, daar komt ie dan: Naast Robben (na de eerste wedstrijd waarschijnlijk geblesseerd), van Persie (ik twijfel nog steeds tijdens belangrijke toernooien) en Strootman ook Depay en Cillessen benoemen als vaste krachten. Behalve de Jong nemen we verder geen getatoeëerde spelers mee, dus geen Sneijder, geen Lens en al helemaal geen van der Wiel, onze koning van de ziekenhuisbal. Achter kunnen we met Vlaar en/of Bruma, Veltman en Janmaat zomaar op de nul spelen en dan verschijnen plotseling de contouren van het Oranje van 2014. Tuurlijk moet Narsingh mee en mag Fer thuisblijven en dan ben ik er bijna klaar mee. Van der Vaart krijgt als altijd het voordeel van de twijfel, omdat ie nu eenmaal torgefährlich blijft. En wie weet stroomt er verder nog een verdwaalde Ajacied door na de orgastische euforie van de Barcelona-zege. Ik krijg wel weer een beetje de kriebels van Oranje en dat is lang geleden. Daar komt de koppositie van Vitesse nog eens bij, op het moment van schrijven althans. Dat ze daar in Arnhem de 'Nederlanders' Kashia, Atsu, Qazaishvili, Vejinovic, Ibarra, Chanturia, Kakuta en Piazon voor nodig hebben, nemen we maar op de koop toe.

Wat verder opvalt tegen het einde van 2013, is de verstreken houdbaarheidsdatum van allerlei personages, instituten, tijdperken en gedachten. Een kleine opsomming: De Europese gedachte, na invoering van de tolheffing per lidstaat; Ene Gordon, al vanaf 1968 trouwens en zeker na de breeduit gemeten Chinese 'grap';

De crisis, want men zegt dat ie voorbij is;

De alsmaar stijgende pensioenpremie, hoera voor het ABP;

Kwartje van Kok, hoogste tijd om dat terug te geven na de inkomsten voor de schatkist van naar mijn schatting zo'n 20 miljard euro;

Kamer 0.12 als saaie vergaderlocatie bij Reest en Wieden;

Het idee dat Monty Python was opgeheven want jawel, ze komen nog één keer terug, deze toppers uit de jaren zeventig;

De nationale discussie over palliatieve sedatie na 'Tuitjenhorn' want daar komen we nooit tot ieders tevredenheid uit;

De gedachte dat onze nationale boerentrutbank er één was van onbesproken gedrag;

Freek de Jonge als gast bij Pauw en Witteman, hij moet zich echt beperken tot waar ie nog steeds een topper in is, gewoon cabaret;

Het bestaansrecht van een Duitse bisschop die z'n huis liet verbouwen voor 31 miljoen Euro na een begroting van vijf miljoen; Een soort Sinterklaas met een sterk egocentrische inslag dus;

Henk Bleker, na het verschijnen van een volkomen onverkocht boek van zijn hand waarin ie, gespeend van elke vorm van talent, meent te moeten constateren dat we een voorbeeld moeten nemen aan de familiezorg in Italië;

Het vertrouwen in de mondiale orthopedische specialisten na het ontdekken van een nog niet eerder aangetroffen en blijkbaar erg diep weggemoffeld bandje in onze knie, onbestaanbaar zou je zeggen..

Ja, en dan natuurlijk de waterschapsevaluatie aan het eind van een veelbewogen jaar en met een vooruitblik naar 2014 en later en dat doe ik dan maar even met mijn ict-bril op en met mijn facilitaire schort voor. Het Waterschapshuis in Amersfoort kraakte in al haar oorspronkelijke voegen maar heeft ondanks de jarenlange spilziekte nog steeds kans om te overleven. We krijgen volgend jaar versie 2.0, maar gelukkig ook de regionale ict-samenwerking 1.0, vervat in shared services en daar heb ik persoonlijk hoge verwachtingen van, al moet er nog heel veel water door onze gezamenlijke riviertjes voordat het echt profijt oplevert. Fantastische uitdaging voor alle betrokkenen.

Reest en Wieden als afzonderlijk waterschap, bestuurlijke discussies daarover, mogelijk toch een fusie...? De geruchtenstroom zal voorlopig niet opdrogen en voedt bovendien nog eens de discussie over de interne organisatie van ons waterschap, die er over een paar jaar toch echt anders uitziet. Huisvesting, thuis- en flexwerken, alternatief meubilair, ook die onderwerpen komen in 2014 voorbij, ingegeven door mijn conclusie dat er binnen het waterschap maar twee onderwerpen zijn waar alle medewerkers verstand van hebben: ICT en Facilitaire Zaken. Frustratie? Welnee! Uitdagingen? Volop! Het wordt een prachtig jaar...

Ik wens u en de uwen fantastische feestdagen, een goed uiteinde en een briljant 2014 toe met vooral veel gezondheid.

2014

Maart 2014 – over de Wereld 2.0

'*Times they are a changin'*', gitarist Klaas speelde en zong dit Bob Dylan-nummer al eens een tijd geleden ten overstaan van het eliteclubje dat zich leidinggevenden van Reest en Wieden mag noemen. Sinds die tijd is het net of de bom overal ter wereld barst, te vaak letterlijk helaas. Met het geloof hoog in het vaandel zijn talloze volkeren in Afrika en Azië elkaar aan het uitmoorden onder het motto 'Allah' dan wel 'onze lieve Heer' zij geprezen, onder het uitroepen van de democratie of wat daar dan ook voor mag doorgaan. De wereld is blijkbaar toe aan versie 2.0 maar het zou tegelijkertijd wel eens het einde van onze beschaving kunnen betekenen. 0.0 dus met een soort finale oerknal. Als je soms het journaal bekijkt zou je bijna alsnog een aanvraag doen voor die enkele reis naar Mars, die ze over twee jaar van plan zijn te gaan maken. Prachtig avontuur lijkt me dat, ondanks het enkelvoudige karakter van die reis. Geweldig om halverwege te constateren dat er op aarde iets mis is gegaan met de berekeningen en dat je ruimteschip de planeet dus net mist of zo, op weg dan maar naar Jupiter of Saturnus. Wel prachtig trouwens dat de astronomen juist in deze periode zoveel nieuwe planeten ontdekken, ook ongelooflijk veel aardachtigen met kans op 'leven'. Spannuuund! Heelal 2.0.....!

Van wereldbeeld even naar de landelijke politiek en dan kom je uiteraard weer niet om Wilders heen. Ik heb die naam in deze column al vaker aangehaald, ik weet ook niet wat er gebeurd in de weken tussen aanleveren column en verschijnen Wijsvogel maar met de recente uitspraken komt zijn liquidatie elke dag een stukje dichterbij. Keur ik uiteraard hartgrondig af maar is volgens mij onontkoombaar vanuit de woede van onze Marokkaanse landgenoten. Klein beetje eigenschuld-dikke bult-aspect zit er dan ook wel aan verbonden, al zal de ganse natie dan weer Fortuynachtig reageren. Ik las verder dat de PvdA 600.000 rozen heeft uitgedeeld tijdens de verkiezingscampagne. Zeshonderdduizend! Dat vergt uitleg, vooral ook omdat de partij niets wezenlijks heeft gedaan om de leegloop van het bolwerk te voorkomen. Met een Spekman die nivellering 'een feestje' vindt is de teloorgang volgens mij begonnen. Daarmee zit die partij helaas weer even op versie 0.9.

De grootste migratie naar een volgende versie, in elk geval de meest spannende voor ons als regionale waterschappers is uiteraard die van de Sallandse Wieden. Gaat ie door en zo ja, wanneer, gaat er nu eindelijk iets gebeuren? Iedereen kijkt reikhalzend uit naar de besluitvorming, of op z'n minst naar rooksignalen, van welke kleur dan ook. Helderheid en duidelijkheid, de behoefte is groot langzamerhand want we zijn met z'n allen volgens mij klaar voor een volgende stap, met of zonder die Zwolse collega's. Bij het verschijnen van deze editie is er mogelijk wat helderheid, hoewel de toenemende samenwerking toch al wel vorm begint te krijgen via Waterkracht.

Genoeg saaie beschouwingen!? Over naar de sport. Was u ook zo klaar met die Wennemars aan het eind van de Olympische Spelen? Onze nationale knuffelsprinter die het toch bijna elke avond voor elkaar kreeg om een aantal verkeerde vragen te stellen. "Heb je voor jezelf nu al nagegaan waar je het hebt laten liggen, Koen?" na die verrekte 1500 meter die met 3/1000ste seconde mis liep. "Goh Sven, baal je nu heel erg?", na de zilveren medaille op de 10 km. Tja, en over de 'gesprekken-met-het-ijs' nog maar gezwegen.....

Voetbal..... Nog even en het WK gaat starten. Een paar weken voor de buis om te kijken naar Oranje 2.0, want dat hebben we nodig om überhaupt een rondje verder te komen. Ik ben niet optimistisch, niet over de kwaliteit van ons voetbal, niet over

van Gaal. Mijn voorspelling luidt uitschakeling na de poule-wedstrijden en daarover verschil ik nogal van mening met mijn collega's van de KMC (Kale Mannen Club). Uiteraard zal ik in de volgende column mijn gelijk uitgebreid vieren.

Ajax dan, zult u zeggen, waar blijft het gebruikelijke commentaar op Ajax? Ik zeg niets meer over die hele eredivisie. De kwaliteit die we wekelijks op zondagavond krijgen voorgeschoteld begint dramatische vormen aan te nemen en verder hou ik me in....

Na politiek en sport nog even een uit het leven gegrepen ergernis die me regelmatig overkomt. Pashokjes..... grote irritatie in vrijwel elke kledingwinkel. Pas nog zo'n hokje meegemaakt. Winkelen moet soms, is een noodzakelijk kwaad dus je sjouwt na wat zoekwerk met minimaal twee kledingstukken zo'n hokje in, duidelijk 1.0 of minder en vaak ook nog bewaakt door een treurig kijkende dame 8.23 die verder die dag toch niets te doen heeft. Schoenen uit, nog wat andere onderdelen, details zal ik u besparen en verdomd als het niet waar is, één minuscuul kledinghaakje voor jas, sjaal, en broek. Meegenomen kledingstukken maar op de grond dus, geen stoel, geen krukje, intussen blik tussen het gordijn door van vriendin die informeert naar de pasvorm. @#\$%^&*()@#\$ggrrrmpff. "Kalm aan maar, ik zie het al, te klein, haal wel even een maat groter." Wachten in je hansopje, daar is ie, nog een keer passen, schoenen even weer aan want anders kun je je nog wel eens verkijken op de lengte, kleedhokje uit en met een bezopen 'kan-het-ook-niet-helpen-houding' voor de spiegel staan. Een "lukt-'t-een-beetje" van 8.23, een "ja-hoor" met een 'blijf-vooral-van-me-af-blik' en terug in 't minuscule hokje om de hele zaak weer uit te trekken en in 50% van de gevallen te besluiten dat ie 't eigenlijk net niet is, om vervolgens toch maar een aankoop te doen omwille van het fatsoen en het opkrikken van de economie.

Maar het belangrijkste van dit moment: het is weer voorjaar, de rokjesdagen vieren hoogtij, de dagen lengen en we kunnen weer buiten fietsen. Heerlijk!
Veel voorspoed gewenst.

Juli 2014 - over de bal, van Gaal en patat

Ik doe een bekenenis. Ik ben namelijk 'om'. Ik schrijf deze column op maandag 30 juni, een dag na de gedenkwaardige WK-wedstrijd tegen Mexico, waarbij we in de 88ste minuut nog met 1-0 achter staan en vervolgens scoren in de 88ste en 94-ste minuut. Van Gaal, meest verguisde trainer-coach, meest irritante blaaskaak die ooit op de velden stond, deze van Gaal snoert nu ieders mond na de prestaties van Oranje. Tussen het moment van schrijven en de alweer veel te laat verschijnende editie van de Wijsvogel zitten twee vervelende weken maar ook al vliegen we er tegen Costa Rica uit (denk het niet), het WK kan niet meer stuk en dat komt door Van Gaal. Dat is geen geslijm, maar slechts voortschrijdend inzicht ten aanzien van een coach die verstandiger en rijper is geworden, bovendien dagelijks z'n rustgevende pilletje inneemt en die als geen ander de wedstrijden kan 'lezen' en omzetten. Uiteraard gaat het om de spelers die het moeten doen maar je moet ze eerst zover zien te krijgen. Na 45 minuten vreselijke stond ik op het punt een stuk te gaan fietsen maar zie daar, de kentering daarna. Hulde!

Ik was overigens voor het WK een redelijke fan van Hugo Borst, heb zelfs in mijn recente vakantie een boek van hem gelezen over...van Gaal, maar ben inmiddels ook op dat punt tot inkeer gekomen. Arrogant balletje dat zijn eigengereide mening over de succesvolle coach nu 100% bijstelt omwille van de verkoopcijfers van zijn toekomstige oeuvre.

Alleen over voetbal schrijven zullen veel lezers als dodelijk saai ervaren, dus we gooien de fusie er maar even in. Waterschap 'Ijsseldelta' versie 0.9 zullen we maar zeggen; na de mislukte eerste poging van een paar jaar geleden gaat het nu gebeuren en hoewel de formele bestuurlijke beslissingen pas eind 2014 worden verwacht, durf ik wel wat weddenschappen af te sluiten. Natuurlijk gaat die fusie er komen. Zijn er andere keuzes dan? Wel lastig om al die activiteiten te bundelen, want behalve de fusie hebben we nog wat uitdagingen op het bordje liggen maar ik ben gewend mijn standpunten vrij helder te communiceren en dus doe ik dat ook nu. Ik voorzie het einde Reest en Wieden per 31-12-2015, maar nogmaals dat is mijn mening.

Gelukkig maken we onderweg naar onze pensioengerechtigde leeftijd – en wie is daar niet naar op weg? – allerlei dingen mee in het dagelijks leven waarover we ons verbazen, die in wezen grappig zijn maar soms ook dramatisch irritant, maar die we afdoen met de kwalificatie humor.

Voorbeeldje: ik eet zelden patat maar ondanks had ik 't plan opgevat om op een zondagavond maar even een afhaalzakje te bestellen bij de plaatselijke fritesbakker met de voorspelbare naam 'Jan Patat'; echt, hij bestaat en wel aan de Zutphenseweg in Lochem. Mijn bestelling van 'voor drie euro frites' werd gecounterd met een schitterend 'meeneemfrites verkopen we alleen vanaf € 3,10'. Geweldig! Fenomenaal! Discussie over 'doe dan maar een paar petattekes minder in het zakje' ga je uit de weg want je wilt de dame in kwestie niet afzeiken. Bovendien had ik anders geen anekdote gehad. Super!

Van dezelfde orde is de melding over nieuwe helikopters voor de Nederlandse marine. Twintig van die nieuwe krenge moeten er blijkbaar komen tegen 50 miljoen euro per stuk, gewoon een miljard dus. Wat blijkt: ze kunnen slecht tegen zeezout waardoor snel roestvorming optreedt. Super, schitterend, nu eens geen gedram over die nieuwe straaljagers van Amerikaanse makelij. Nee, echt 'degelijke' heli's van Nederlandse fabricaat. Ach, er valt veel te genieten als je er oog voor hebt.

Tja, ik word iets ouder, met het accent op iets en dan koester je soms nostalgische gevoelens, herinneringen aan vervlogen tijden, heimwee ook maar vooral zoetgevooisde gedachten. Waar gaat het over?

Over het bruine monster, DE bal van weleer en HET voetbal van mijn eerste levenshelft. Geen WK-niveau, net geen eredivisie maar afdelingsvoetbal van enkele decennia geleden.

Willekeurige zondagochtend in bijvoorbeeld 1975. Ik word wakker na een nachtelijk drinkgelag: lichte koppijn, behoorlijk droge bek maar alla, opstaan want de uitwedstrijd tegen het tweede van Azewijn staat op het programma, aanvang 09.30 uur. Sfeerbeeld: regenachtig weer, verzamelen bij uitcafé De Ploeg, heel veel kleine oogjes, allemaal jongens met lang haar(!), baarden, snorren. De elftalleider met pasjes in de weer, wedstrijdformulier invullen en hoera... 't is weer gelukt om 11 man bij elkaar te telefoneren. 'Wie heeft er vandaag?' want het fenomeen flexkeepen dateert uit die periode, vooral omdat dat vaak een zinloos tijdverdrijf was en is. Aankomst in Azewijn (erg Achterhoek dus), kleedkamertafereeltjes en Gertjan heeft een nieuwe onderbroek met kerstboompjes. Vervolgens het inschieten op het zompige veld met de bal. De bal, de intrapbal van de plaatselijke dorpsidoot – lees: terreinknecht – die elke club nu eenmaal heeft en die je als een soort gift dankbaar in ontvangst mocht nemen. Zelfs de scheidsrechter is op tijd, fluitsignaal en na een halve minuut de eerste misvatting van de eigen, dus verkeerde grensrechter: 'sodemieter op', 'nooit buitenspel', 'kwam van eigen helft', 'foeterdefoeter.....'. Hoge voorzet, doorweekte en (let op!) niet geplastificeerde bal, bovenop de hersenpan, toen inderdaad nog met haar. En of je scheel ziet na zo'n dreun. Het 'bruine monster' was de volkomen terechte bijnaam van dit doorgaans met een veter dichtgenaaide geval, dat in het meest gunstige geval nog net een ronde vorm had. Als rechtsback voortdurend mee naar voren stomend en regelmatig scorend. Braziliaanse trekjes in ons tiktakspelletje, ja heus, zelfs bij Varsseveld 4 in die tijd met regelmatig de vader van Guus Hiddink als gastscheidsrechter, prachtig, prachtig. Bijna om het jaar een kampioenschap, maar wekelijks de derde (en vaak vierde) helft in de thuishoek, met schoten en doelpunten die voortdurend aan plusmutaties onderhevig waren. Formidabel wat een tijdperk, dat in mijn geval duurde van 1970 tot 1995.

Daarna: tennis, hardlopen, fietsen en golf maar niets, helemaal niets benadert het genot van het gezelschapsspelletje op het natte gras van de zondagochtend.

Ik wens u allen, voor zover nog van toepassing, een prachtige vakantie en dankzij de uitspraak van de huidige paus Franciscus dat ook atheïsten in de hemel kunnen komen, voel ik me de laatste tijd een stuk prettiger.

Oktober 2014 – over slijtage, Guus, mooie woorden en de andere wereldorde

'Bolleboos'.

De Dikke van Dale kwam onlangs met de uitverkiezing van het mooiste woord van de afgelopen 150 jaar. Winnaar werd 'bolleboos' en hoewel ik dat persoonlijk een alleraardigst woordje vind, vooral door de alliteratie, zijn er in mijn optiek honderden mooiere exemplaren te vinden. Op de tweede plaats eindigde 'selfie', derde was 'regelneef' – unieke vondst van Koot en Bie – en de vierde plek was voor 'prima'. Vooral van die laatste klassering begrijp ik weinig, ook al door de relatie met een bedenkelijke applicatie binnen ons waterschap. Ik kan uiteraard ook genieten van mooi Achterhoeks: 'alderjebes onmundig völle', 'hi'j löp doar moar te pietliepen'; zinnen en woorden die onmiddellijk tot de verbeelding spreken, ook al ken je ze niet. 'Insteekbadge met afrolmechaneisme', recente woorden van collega Annetta Motz ten aanzien van de nieuwe printers, zijn ook leuk gevonden, ook al roepen ze dubbele associaties op. Wat trouwens te denken van het woord c.q. de naam Hery Martial Rakotoarimanana Rajaonarimampianina, kwam ik onlangs in de krant tegen. Het is de naam van de nieuwe president van Madagaskar. Wat zou z'n koosnaampje zijn: Rara?

Nou ja, het blijft allemaal subjectief, net als een poging om de ellende op onze planeet anno 2014 te analyseren.

Alles staat in brand, bij het aanschouwen van het journaal (doe ik steeds minder trouwens) zie je bijna alleen maar kapotgeschoten landen, waarbij het dan de kunst is om ons 'kleine leed' te verheffen tot bijna-goed nieuws. Voorbeelden: beelden van het drama in Gaza versus een scheurtje in de muren in Groningen of Limburg. Duizenden verdronken bootvluchtelingen versus slecht weer in augustus. IS-terreur versus de invoering van de roetpiet in ons land. Ebola versus een landelijke discussie over een uurtje extra gymnastiek op school.

Relativeren dat het een lust is, dat is zo'n beetje het thema van vandaag de dag, en vooral vaststellen dat we het hier vooral heel erg goed hebben, althans op het moment van schrijven.

'Coalition of the willing' had trouwens ook het mooiste woord of de mooiste uitdrukking kunnen worden, ook al is het alleen maar een vergoelijking van het voornemen om een complete, illegale staat uit te roeien. Terecht overigens, laat dat helder zijn. Maar het blijft een coalitie, louter opgericht door landen met grote oliebelangen in het Midden Oosten, anders had ik de 'willing' nog moeten zien. Een land als Saoedi-Arabië, waar vrijwel dagelijks mensen van staatswege worden opgehangen of onthoofd, wordt nu gezien als bondgenoot en gek genoeg snap ik 't ook nog.

Iets anders: ik heb besloten dat pensioen niet aan mij is besteed, ik zie het als vervelend tijdverdrijf, tijd die je net zo goed (deels) aan gewoon leuk werken kunt besteden, ook al zijn sommige onderdelen van het fysiek aan slijtage onderhevig en dus aan vervanging toe. In mijn geval m'n rechterknie. Binnenkort is het een kwestie van upgraden naar Roel 2.0 en ik kan weer vele jaren door, mag ik hopen. Slijtage geldt natuurlijk ook voor Reest en Wieden 1.0; na een vijftien-jarig bestaan en met het vooruitzicht van grote veranderingen, in welke vorm ook.

En mocht Sinterklaas op 3 december aanstaande besluiten dat we weer niet gaan fuseren, dan gaat onze eigen Klaas aan de slag met Reest en Wieden 2.0, samenvoeging van afdelingen, een ander MT, misschien toch die uitgestelde centrale huisvesting! 2015 wordt een boeiend jaar, dat is zeker.

Ander positief nieuws: de ozonlaag wordt weer dikker, zomaar, plotseling, niet voorspeld en tegen alle eerdere beweringen in; een klein krantenkopje maar qua nieuwswaarde vergelijkbaar met de zure regen, waarvan een generatie geleden ook plotseling bleek dat de voorspellingen niet deugden. Blijft vreemd dat dergelijke misvattingen blijven bestaan.

Zonder een beetje voetbal kan deze column niet eindigen uiteraard. Vanuit de wetenschap dat het wekelijks gedartel op onze velden internationaal met een korrel zout moet worden genomen, begreep ik er kortgeleden helemaal niets meer van. Guus, geboren Achterhoeker, voetballer, bijna-buurman in Varsseveld, sympathieke gozer, miljonair. Guus aanvaardde het bondcoachschap van Oranje. Nederlands voetbal waarmee we door toeval, geluk en soms een vleugje individuele kwaliteit nog derde zijn geworden op het recente WK voetbal, met een tranentrekkend kijkspel dat door van Gaal (bijna ex-coach van Manchester United) tot tactisch heiligdom was verheven. Guus, jongen, je grootste vergissing ooit want je kunt alleen maar verliezen, van het publiek, van de pers en van jezelf. Of het nou 5-3-2, 1-2-7, 2-2-6 of 4-2-4 heet, er staat te weinig kwaliteit op te veld en het is zo jammer dat je dat in je nadagen niet hebt begrepen. Belangrijkste les als je toch besluit om mijn advies te negeren: afscheid nemen van een paar zogenaamde zekerheden, om te beginnen bij Van Persie: één mooie goal op het WK en verder alleen maar falen. Het komt in mijn optiek niet goed in deze kwalificatiereeks en, beste Guus, aanvaard mijn advies, kap ermee, dan gaan we volgend seizoen samen een balletje slaan op de golfbaan in Hengelo, Gelderland welteverstaan.

Een fijne herfst toegewenst.

December 2014 – over een DJ, het heftige jaar 2014, 67P en de aanloop naar de fusie

Ik schrijf deze column op 4 december, liggend op mijn revalidatiebedje en net na de onvermijdelijke bestuurlijke besluitvorming over de fusie met Waterschap Groot Salland.

Leuk om dit een beetje op afstand te volgen, dat relativeert de hectiek rond het onderwerp behoorlijk. Fusie dus met veel uitdagingen die in veel gevallen nu nog als bedreigingen worden ervaren. Mooie ontwikkeling, mooi waterschap per 1-1-2016 en tal van mogelijkheden om een stevige organisatie neer te zetten, waar dat nieuwe hoofdkantoor dan ook moog komen.

Persoonlijk hoop ik er nog het één en ander aan te kunnen bijdragen en ik hoop dat daarmee mijn actieve waterschapsloopbaan met een stukje voldoening wordt afgesloten, voor mezelf maar ook voor alle anderen. Voordat de denkbeeldige waterlanders door deze tekst beginnen te sijpelen gaan we maar eens gauw verder met de werkelijkheid van de laatste tijd, zaken die opvielen, waar we ons aan mochten ergeren en waarover onze bek van verbazing openviel.

Wat te denken van ene Armin van Buuren, een dj die het een verdienste vindt dat hij op een postzegel is geportretteerd. Reactie: 'ik voel me enorm blessed' ... zoooooo, dat hakt erin, daar zijn we flink ondersteboven van.

Hij toonde zich verder nog enorm verguld met het feit dat hij het 'ambacht' van dj zo heeft weten te profileren in deze tijd, waarvan hij zo te horen nog niet voor 2% weet wat het wereldtoneel anno 2014 zoal te bieden heeft.

Het taalgebruik en inbeeldingsvermogen van deze kwast is niet te stuiten; dj's, mensen die alleen maar vreselijke stukjes digitaal stampwerk aan elkaar breien en daar gaat dan een bepaald volksdeel op uit z'n dak, niet te geloven. Hij refereerde bij de officiële gebeurtenis op 16 oktober jl. dat **dit** het waarschijnlijk was toen Balkenende het ooit in één van zijn vele lichtzinnige momenten over de VOC-mentaliteit had... Boven een bepaald inkomen ontstijgen sommige aardbewoners blijkbaar elk gevoel voor realiteit maar ik hou er nu maar over op.

Verder viel natuurlijk op in een periode van alleen maar bezuinigen dat de nieuwe NH90 Cougar-helicopters voor de marine niet tegen zeewater kunnen en gaan roesten en dat vervolgens de huidige exemplaren moeten worden aangepast omdat ze niet op 1 plek kunnen blijven hangen. Helicopters dus, 106 miljoen strop en niemand die erop wordt afgerekend. Intussen wel klagen over de afrekening van Brussel!

Fantastisch, weergaloos, ongelooflijk ook en misschien wel iets VOC-achtigs. In 2014 een raket lanceren op basis van de toenmalige techniek (met 56 Kb-modems voor datatransport!!) en dat ding na een reis van 6.500.000.000 km laten landen op een stukje steen van een paar kilometer doorsnee.

Philae landde op 12 november j.l. op de komeet 67P/Churyumov-Gerasimenko. Tegenvaller: een paar honderd meter van de geplande plek. Wat een indrukwekkende, technologische en wetenschappelijke prestatie!

De eerste schaatswedstrijden kwamen voorbij en wat daarbij opviel is de nieuwe, jaarlijkse discussie over de lange afstanden. Geen hond die zich buiten Nederland druk maakt over de tien kilometer, waardoor het kan gebeuren dat Bob de Jong op

z'n 58-ste nog op het podium belandt. Vervolgens wordt er een lobby gestart, onder meer richting Zuid-Korea, om de 10 km te leren beheersen, zodat de concurrentie toeneemt. Waarschijnlijk wordt er ook nog een zak geld meegenomen om dat doel te bereiken. Mogelijke bijkomende consequentie is dat die irritante Anema (coach Bergsma) z'n persoonlijk vendetta met Kramer nog verder zal verbreden.

En dan Guus, nog steeds niet naar huis. Met een 6-0 zege op Letland onder de kerstboom nadenken over de toekomst, ondanks mijn advies van de vorige keer. Nogmaals Guus: stop en ga relaxen.

Voetbal in Nederland anno 2014: soms heerlijk om te aanschouwen, niveau nul af en toe maar toch, let op: Feijenoord!! Zo maar even 2-0 winst op Sevilla, da's geen kattepis. Misschien wel gewoon kampioen in het komend voorjaar. 'Hand in hand' op de Coolsingel en hoewel mijn 020-collega's daar doorgaans iets anders over denken, kon dat wel eens het verrassende scenario worden. Ik zal u in mijn resterende columns in 2015 uiteraard op eigen wijze (met spatie dus) verblijden met de ontwikkelingen.

Laten we verder vooral 2014 gauw gaan afsluiten, want het was het meeste dramatische jaar in mijn leven met alle mondiale ellende die we voorbij zagen komen. Misschien is de start van wat ik al eens IJsseldelta heb genoemd een voorteken van positiviteit en herstel.

Ik wens u allen prachtige feestdagen en een echt gelukkig(er) 2015.

2015

Maart 2015 - over 'alles komt dichtbij', Oranje, wolven en ons brein

Toen in januari jl. de aanslag plaats vond op het kantoor van Charlie Hebdo in Parijs, dachten we allemaal een paar dagen lang dat het einde nabij was. Een paar weken later was alle gekte weer voorbij, was het effect van dat overtrokken 'je suis Charlie' weer over en wachten we met z'n allen op het volgende incident. Dat is de wereld anno 2015, we wennen aan alles. Maar het beeld van hypocriete wereldleiders, vooroplopend tijdens de tocht van 11 januari, blijft op m'n netvlies hangen. Oh, oh, wat waren ze verontwaardigd! Het scheelt nog iets dat die schurk uit Rusland niet meeliep, maar verder was het een tranentrekkend schouwspel. Daarna vonden weer de gebruikelijke en dagelijkse executies plaats door IS, Al Shabaab, Boko Haram, Al-Qaida, gefinancierd door Arabische sheiks, die vervolgens samen met de VS weer deels hun eigen wapenarsenaal stukschieten in Syrië, Irak en Jemen. 't Is allemaal al lang niet meer te volgen en we zullen eraan moeten wennen maar zoals 't steeds vaker wordt uitgedrukt, alles komt wel erg dichtbij: de dreiging van Rusland, wereldwijde corruptie en elk moment van de dag aanslagen, hoewel die zich in Nederland nu nog beperken tot die van de fiscus. Om het feest compleet te maken blijkt dan dat de bankdirecties sedert 2008 niets hebben geleerd van de hen veroorzaakte crisis en vrolijk doorgaan met hun buitenproportionele salarissen en bonussen. 't Klinkt hard maar ik heb iets van: achter de tralies met dat rapalje!

Zo, het zware onderdeel van deze column zit er weer op.

De dag na het gelijkspel tegen Turkije, met een Oranje van de gebruikelijke middelmaat, wil ik 't even hebben over voetbalanalisten in het algemeen en Youri Mulder in het bijzonder. Deze tegenpool van humoristische vader Jan zit bij FC Twente op de bank iets onduidelijks te doen voor een riant salaris en stapt dan wekelijks één of meerdere keren in de auto om, tegenwoordig zelfs met stropdas, bij de NOS een aantal volstrekt onbelangrijke uitspraken te doen voor een vergoeding van zo'n € 5.000,- per wedstrijd. Begin dit jaar had hij zich zelfs een vreemde snor aangemeten maar die was na een stevig advies uit z'n directe omgeving weer snel afgeschoren. De enige bij de NOS die nog enige waarde toekent aan zijn woorden is Tom Mulder, maar ja, die heeft in z'n leven nog nooit tegen een bal getrapt en snapt überhaupt niets van sport in het algemeen.

De prestaties van Oranje zijn voor Guus helaas nog steeds geen aanleiding om z'n biezen te pakken maar na het alweer opstellen van Van der Wiel (voorspelbaar schuldig aan de 0-1) doet mijn streekgenoot er toch wel alles aan om bij het eerstvolgend Europees Kampioenschap Voetbal niet van de partij te zijn. Mijn hemel, wat is dit Oranje diep gezakt, ook al is de schijn na de 2-0 tegen een B-elftal uit Spanje weer even terug.

In de categorie 'leuk nieuws' – ja, het is er nog steeds – vielen de volgende dingen op. Er was plotseling een Stichting Wolven Terug (SWT) In Nederland. Echt, werkelijk waar, en die lui waren begin maart plotseling actief toen zich geheel volgens de vooropgezette scenario's een heus exemplaar van deze hondachtige door het noorden van land bewoog.

'Het waren twee leuke dagen', dacht het beest vervolgens, en pakte onverwijld de biezen toen de filmcamera's van de stichting hun werk wat te uitvoerig deden. De inmiddels opgetuigde Stichting Wolven Weg Uit Nederland (SWWUN) geeft in een persverklaring te kennen blij te zijn met de recente ontwikkelingen en overweegt in het grensgebied met Duitsland maatregelen te nemen om een nieuwe invasie te voorkomen.

Uit faunaland verder nog een bericht over konijnen. De paus heeft tot ieders verrassing aangegeven dat hij het konijnengedrag van z'n onderdanen zat is en heeft opgeroepen – een soort anti-bronsroep – om het 'gaat heen en vermenigvuldigt u'- principe niet persé dagelijks toe te passen. Hulde voor deze man!

Nog even het statieportret van onze koning. Dat is pas echt lachen! De hele wereld snapt dat dat product alleen wordt afgenomen als z'n mooie vriendinnetje naast hem poseert, maar nee hoor, meneer moet alleen in de hermelijnen mantel voor de camera. Resultaat: in slechts een stuk of dertig overheidsgebouwen hangt 't kiekje aan de muur....

In deze tijd van de fusiecarroussel, waarin we dagelijks op de hoogte worden gesteld van de voortgang van de totstandkoming van het nieuwe waterschap, ben ik een boek aan 't lezen van hersenwetenschapper Daniel Levitin met de titel 'Een opgeruimde geest'. Het boek is een aanrader voor iedereen die moeite heeft om de dagelijkse stroom informatie via mail, internet en anderszins te verwerken, en voor de goede orde: dat heeft niets met leeftijd te maken. Als je beseft dat die stroom – via pc, tablet of smartphone – gelijk staat aan de inhoud van 175 kranten, dan weet je dat de tijd is aangebroken om daar iets anders mee om te gaan, om te beginnen met e-mail. Elk uur je mail checken om je niet schuldig te voelen, een idioot bericht te ontvangen met de vraag waarom je nog niet op de mail van twee uur daarvoor hebt gereageerd, dat soort dingen nopen ons, in elk geval mij, om maatregelen te nemen en conclusies te trekken. Misschien heet 't onthaasten, misschien ook wel nuanceren of relativeren maar ik verwacht uit de communicatiehoek iets van richtlijnen om anders om te gaan met deze materie. Ik heb gelukkig een passief Facebook-account, doe zelden iets met Twitter en beperk LinkedIn tot het accepteren van de dagelijkse uitnodigingen, al was het maar om tijd te hebben voor het normale werk en het lezen van het hiervoor genoemde boek.

En verder hoop ik, terwijl ik de gestaag neervallende regen van begin april aanschouw, dat het voorjaar bij het verschijnen van deze editie daadwerkelijk is aangebroken.

Ik wens iedereen veel zonneschijn in dit laatste Reest en Wieden jaar.

Juni 2015 – over de fusie, vakantie, de Graafschap en duimen

Net na m'n derde achtereenvolgende zomervakantie in de Verenigde Staten laad ik mezelf op voor misschien wel m'n laatste werkperiode bij Reest en Wieden. Dat valt niet mee als je een stevige jetlag hebt te verwerken. Mijn belabberde slaapgedrag doet zich dan nog eens extra gelden en met 'gammel' druk je dat gevoel nog maar heel mager uit. Maar, de 'days before' begin je zoals gebruikelijk met de mail, die honderden berichten die je inbox ontsieren, waarvan gelukkig de helft direct weg kan, nog eens 20% inmiddels gedateerd en achterhaald is, waardoor pakweg 30% resteert waar je iets mee moet. Dat helpt bij het acclimatiseren en de tijdens de vakantie opgeschroefde relativering als het gaat om fusieperikelen, zelfs in mijn specifieke situatie, heeft een prettige bijwerking bij de eerste confrontaties met de werkomgeving.

Ook de eerste rit naar kantoor doet z'n werk. De beleving van de Holterberg is toch anders na de natuurparken van de VS en de ruimtelijke ervaringen aan de overkant van de oceaan drukken hun stempel op de parkeerproblemen hier en mijn stemming daarover die ik alweer ondervonden heb.

Inmiddels is het 24 juni en moet ik van Monique weer een stukkie aanleveren, deze column dus.

Het wordt één van m'n laatste bijdragen aan de Wijsvogel en dat vervult m'n ziel met een wankel stukje weemoed, vooral ook omdat ik weet dat een aantal lezers blij is dat ze m'n prikkelende teksten op termijn niet meer hoeven te lezen.

Tja, zo kun je uren vullen met beschouwingen over verleden, heden en toekomst. Maar zie daar.....de eerste dag van m'n vakantie wist De Graafschap voor de achtste keer promotie naar de eredivisie te bewerkstelligen. Topprestatie van deze mooie, regionale club die waarschijnlijk direct volgend jaar weer degradeert maar 'we' doen toch weer even mee en de geïnformeerde lezers onder u weten dat ik de Superboeren een zeer warm hart toedraag. 't Wordt een mooi seizoen!

Even een ander voetbalitem dat ik op deze plek wil benoemen: het gedrag van de huidige generatie spelers, toegespitst op het gebruik van de duim.

Ergens is er iets vreselijk mis gegaan in de leerschool van dit uitermate verwende en boven elke realiteit verheven gilde. De profvoetballer anno 2015 weet zelfs de meest achterlijke ziekenhuisbal te waarderen met een opgestoken duim richting medespeler om toch vooral het teamgevoel daarmee een impuls te geven. Een voorzet die achter het doel belandt, een eenvoudig onderschept steekpassje of een lange bal die in de dug-out belandt, de duim gaat omhoog, waar het de middelvinger had moeten zijn. Waar is de tijd gebleven dat we op elkaar foeterden, elkaar de huid vol scholden bij de eerste de beste miskleun? Moet kunnen volgens mij maar dan het ergste..... het duimzuigen. Duimzuigen door voetballers die aangeven dat ze papppie worden, die in elk geval thuis hebben raak geschoten en dat tegenwoordig steeds vroeger en vaker lijken te doen. Die generatie, meestal voorzien van een serie tattoos (zelfs Messi!), lopend op lichtgevende schoentjes en een uur voor de wedstrijd voorzien van een kapsel dat het midden houdt tussen het vroegere bloempotmodel en een potje tuinharken. Ja met die generatie heb ik steeds meer moeite en daar lopen ook wat exemplaren van in Oranje, valt me op.

In de categorie 'leuke anekdotes' iets heel anders. Onlangs viel het bericht op dat in onderzeeërs nu ook vrouwen mogen werken. In de duikbootwereld was dat fenomeen blijkbaar nog niet ingevoerd, maar leidt het besluit nu al tot discussie over het maximale cupformaat van de kandidaat-vrouwen, willen ze het onderwaterwerk

ook daadwerkelijk gaan uitvoeren. De doorgaans smalle doorgangen in de onderzeeërs tolereren bij het voorkomen van lichamelijk contact maximaal cup B, zo heeft vooronderzoek aangetoond. Prachtig!

Toch nog even de fusie en het waterschap Drents Overijsselse Delta.

De gebeurtenissen hebben mij een paar weken niet geraakt, maar uiteraard zijn mij ook de verrassingen bij de benoeming van het management niet ontgaan. Uiteraard heb ik daar een vrij uitgesproken mening over, maar omwille van een voorspoedige ontwikkeling van het proces deel ik die uitsluitend met een select gezelschap. Bij het uitkomen van deze editie is verder het (voorlopige) standpunt van de provincie bekend en weten we wellicht definitief hoe lang alles nog gaat duren.

Het pand in Zwolle ziet er prachtig uit en biedt mogelijkheden om de uitspraak van Eveline: 'Drents Overijsselse Delta wordt het mooiste waterschap van Nederland', te realiseren. Randvoorwaarde is dan in mijn optiek wel dat alle neuzen in dezelfde richting gaan wijzen en dat gevoel moet met name binnen Reest en Wieden nog flink groeien, constateer ik eind juni. Fusieprocessen zijn altijd lastig, gaan gepaard met veel emotie en verlopen nooit rimpelloos, is mijn conclusie.

Ik wens u allen, voor zover nog van toepassing, een prachtige vakantie en ik adviseer iedereen vooral even gezond, letterlijk en figuurlijk, afstand te nemen van de alledaagse beslommeringen.

Fijne zomer!

Oktober 2015 - over de Gouden Koets, bomen en Johan Derksen

Je leest het, je herleest het en ook na een derde opname blijft 't nieuws hangen: de Gouden Koets gaat vier jaar lang onder 't mes, wordt gerestaureerd, in 'ere' hersteld, kortom, we geven in dit land een fortuin uit aan het opknappen van een antiek vervoermiddel dat wellicht een flinke brok nostalgie, historie en andere emoties herbergt, maar waarbij zich blijkbaar niemand de vraag heeft gesteld of dit soort maatregelen nog wel passen in een wereldorde die op z'n zachtst gezegd aan een metamorfose onderhevig is. Ik weet 't, 't is weer een te lange openingszin maar het zit me dwars. Weliswaar zit onze koning met z'n inkomen na de laatste inflatiecorrectie op vier maal de Balkenende-norm, maar de aangekondigde poetsbeurt wordt vast niet ingehouden op dat jaarsalaris. Hoeveel arme vluchtelingen zouden we extra kunnen opnemen van deze onderhoudskosten? Ik wacht op een mooie scène van Lucky TV.

Prachtig was het verhaal over de recente bomentelling in de Volkskrant. Ik ben gek op statistieken, en heb me na een heftige najaarsstorm wel eens afgevraagd hoeveel bomen er op onze planeet staan, en zie daar het antwoord, bijna met twee cijfers achter de komma. Hou je vast, voor wie 't gemist heeft:

- 3.040.288.194.283, oftewel 3 biljoen 40 miljard 288 miljoen 194 duizend en 283 bomen zorgen samen voor een enigszins houdbare situatie op onze aardkloot;
- in Nederland staan 9.090 bomen per vierkante kilometer;
- de minste bomen staan in Saudi Arabië, namelijk welgeteld 1 per inwoner.

Geweldig, maar ik miste nog de ontwikkeling. Zijn er bijvoorbeeld meer bomen dan 200 jaar geleden? Wat is de bijdrage geweest van onze nationale bomenplantdag? Wat zijn de directe gevolgen van de Amazone-kap? Dat ga ik nog eens haarfijn uitvissen.

Dan even 't volgende. Alles heeft een houdbaarheidsdatum. Daar heb ik het al eens vaker over gehad. Dat geldt voor 't werkzame leven van deze columnist, dat geldt voor waterschapsdirecteuren en dijkgraven maar dat moet ook gelden voor TV-lieden, bekende Nederlanders, of hoe ze ook genoemd mogen worden. Concreet: ik ben nooit fan van Johan Derksen geweest, want deze omhoog gevallen Veendam-verdediger verschijnt in z'n clownspak alleen op de buis voor 't doen van voorspellingen die a. nooit uitkomen en b. niemand interesseert....toch?? Het is toch hemelschreiend dat deze joker na Europese wedstrijden van PSV, Groningen, AZ en Ajax vertelt dat we Europees en mondiaal toch wel erg achterlopen.....! Alsof we dat niet reeds jaren weten en alsof een scala aan bondscoaches daar ook maar iets aan kon en kan veranderen. De mentaliteit van de huidige generatie voetballers deugt nu eenmaal niet en het huidige nationale 'talent' heeft alleen oog voor de kleur van de schoentjes, het kapsel, de tattoos en, na afloop van een sporadisch goeie actie, voor het beeldscherm in het stadion. Let daar maar eens op, egotripperij, niks meer en niks minder en die ouwe Derksen gaat dat voor 10 mille per week nog eens dertig keer zitten uitvergroten. Johan, doe iets met dat bluesfestival ter ere van Harry Muskee in 2016 en verder vooral wegwezen!

Over Volkswagens ga ik 't verder niet hebben, behalve het feit dat ik nooit heel veel geluk met auto's heb gehad. Onlangs kocht ik voor het eerst in mijn leven - na 17 exemplaren - een Duitse auto en nu is daar de confrontatie met het VW-schandaal. Typisch en merkwaardig geval van pech, zullen we maar zeggen en toch: hij rijdt

geweldig!

Dan de fusie nog even. De provincie was vanaf 26 augustus jl. om. Voor sommigen een teleurstelling, voor velen goed nieuws. Feit blijft dat de kentering van provinciale standpunten zo'n 180 graden bleek na een waterschappelijke lobby van enkele weken. Alleen de PVV bleef bij het oorspronkelijke standpunt van 'nee', maar het waarom van dat nee was en bleef onduidelijk, zoals dat meestal het geval is bij die partij. Gênante vertoning, goed beschouwd. Fusie per 1-1-2016, gezamenlijke centrale huisvesting per 1-7-2016, sociaal statuut goedgekeurd, gebouwen in de verkoop..... Menigeen zou in de toekomst willen kijken. Wat gaat er na 2016 gebeuren, gelet op de burelen in Almelo en Coevorden? Krijgen de ICT-mensen de zaak centraal aan 't draaien en hoe gaat 't nieuwe pand er nu in werkelijkheid uitzien? Veel vragen nog en voorlopig nog weinig antwoorden. We - en vooral jullie - gaan het allemaal meemaken en ik volg 't afstandelijk maar voorlopig ook nog zeer betrokken. Ik kijk verder uit naar m'n laatste column in de Wijsvogel en dat zal in december zijn.

Ik wens een ieder een goed plaatsingsproces!

December 2015 – over weemoed, afscheid en wsDODelta

Mijn laatste column in wat ook de laatste editie van de Wijsvogel is. Dat roept enorme brokken weemoed op, terugblikken naar 10 jaar Onderweg, 10 x 4 is toch zo'n veertig columns die ik heb gevuld met voetbal, maatschappelijke analyses met een knipoog, ergernissen, groot en klein leed en de bedrijfsvoering van Reest en Wieden.

Goh, afscheid nemen is nooit leuk, afscheid moeten nemen al helemaal niet want dat doet gewoon pijn. Ik merk al een maand of twee dat ik daar last van heb, dat ik er minder bij hoor, dat ik afstand bespeur en moet nemen en dat ik dus versneld met alternatieven aan de slag moet, maar daarover zo meer.

Voor de statistici: mijn leven bij Reest en Wieden ging gepaard met 700.000 autokilometers, verdeeld over vijf auto's, 10.000 uur achter het stuur en pakweg € 5.000 aan verkeersboetes.

PPfff, zijn toch best flinke getallen.....

Afbouwen is niet mijn ding dus ik was volop bezig met 't andere leven. Op dat moment werd 't vrijdag de dertiende, 13 november 2015 dus, de dag van de aanslagen in Parijs.

Best mogelijk dat bij het verschijnen van deze editie nieuwe moordpartijen hebben plaatsgevonden maar ik ben zelden zo van slag geweest als de day after, 14 november dus.

Mijn voorgenomen items in deze column zijn in één klap volkomen onbelangrijk. Ik had 't uiteraard willen hebben over de waarde van die zege van Oranje op Wales, over de hectiek van de fusie en wat ik vind van die trajecten maar ook over 'de moeder aller scrimmages' op de Vijverberg.....

Ik laat op 14 november alles even liggen en ik volg met tranen in de ogen het wereldbeeld, vervat in het drama in Parijs. Stille.....

Een dag later lees ik de uitspraak van Aboutaleb over het wegvagen van IS en ik denk: 'yes, die man is moslim, is slim, die vindt dit en hij zegt t ook nog', knap en volkomen mee eens. Waarom is die westerse coalitie niet in staat om dat zootje massamoordenaars gewoon even uit de weg te ruimen? Hoog opgeven van een drone-aanval op een enkele beul en vervolgens op afstand toekijken hoe elders zich drama's voltrekken. Is dat de wapenindustrie? Is dat de invloed van de rijken uit het Midden-Oosten? Wat houdt ons tegen om binnen een week die puinhoop aan flarden te schieten?

Ik wacht weer ruim een week met het vervolg van mijn column en het is nu 27 november, ik moet van Vera dit verhaaltje aanleveren, dus in de pen.....

Ik begon over 10 jaar columns en die wil ik in een boekje gaan uitgeven, voor € 5,00 aanbieden aan de collega's en dat geld overmaken naar Artsen zonder Grenzen. De concrete mededeling daarover volgt nog.

Alsnog maar even over voetbal, Oranje en De Graafschap, maar dan kort.

Nederlands elftal onder Blind gaat helaas niets worden of hij moet een flink deel van de huidige PSV-selectie gaan inhuren. Dat is geen geslijm naar Stephan Nijs maar na Alkmaar begint in Eindhoven nu weer de victorie, ook al komt een belangrijk deel

van die kwaliteit uit het buitenland. Philip Cocu is toekomstig bondscoach, dat is helder. Fijne man, goeie trainer en vooral geen gekke fratsen. Met De Graafschap gaat 't alsnog goedkomen, voorspel ik. Na de winterstop gaan 'we' punten pakken en door mijn vertrek kan ik daar gelukkig niet meer op aangesproken worden.

Uiteraard zal ik nog uitgebreid het blauwwit digitaal laten wapperen bij DOD als mijn voorspelling uitkomt.

De fusie tot slot. De voorbereidingen zijn bijna afgerond en de teams ICT en Gebouwinrichting zijn ongelooflijk druk met een uitdaging waarover ik op deze plek maar beter niet al teveel uitspraken kan doen als het gaat om de planning. Ik zie om me heen erg veel mensen een onnatuurlijke houding aannemen. Ik zie ook veel mensen onder grote druk staan en het is vast geen toeval dat het aanbod aan ontspanningscursussen de laatste maanden zo drastisch is toegenomen: ademhaling, lage rug, etc. Uiteraard verloopt een fusieproces nooit stress- en rimpelloos en vanuit mijn situatie heb ik gemakkelijk lullen maar als ik de volgorde der dingen voorbij zie komen moet ik volstaan met één grote wens: dat de ontwikkeling van wsDODelta vanaf 2016 ergens in een rustiger vaarwater terecht gaat komen, vooralsnog op de bestaande locaties maar daarna in het nu nog ogenschijnlijk verre Place Vendome. Ik ga het op afstand volgen met misschien wel een afnemende belangstelling maar tot in de eeuwigheid gevoed door mijn in 15 jaar opgebouwde loyaliteit jegens het mooie waterschap dat nog even Reest en Wieden heet. Uiteraard zijn de cultuurverschillen groot maar die gaan op enig moment verdwijnen, net als medewerkers die daar op de langere termijn niet mee om kunnen gaan, ook dat hoort bij een fusie.

Ik neem maar beperkt afscheid in december omdat ik a. af en toe nog wil terugkomen en b. omdat 'partir c'est mourir un peu' niet zo mijn ding is. Ik wens iedereen een prachtige toekomst en om te beginnen rustige, ontspannen kerstdagen en een fijne jaarwisseling.

Was getekend,

Roel Neijland